Ára: 1 forint

XV. évfolyam 44. szám. 1959. október 29

Ludas Matyi

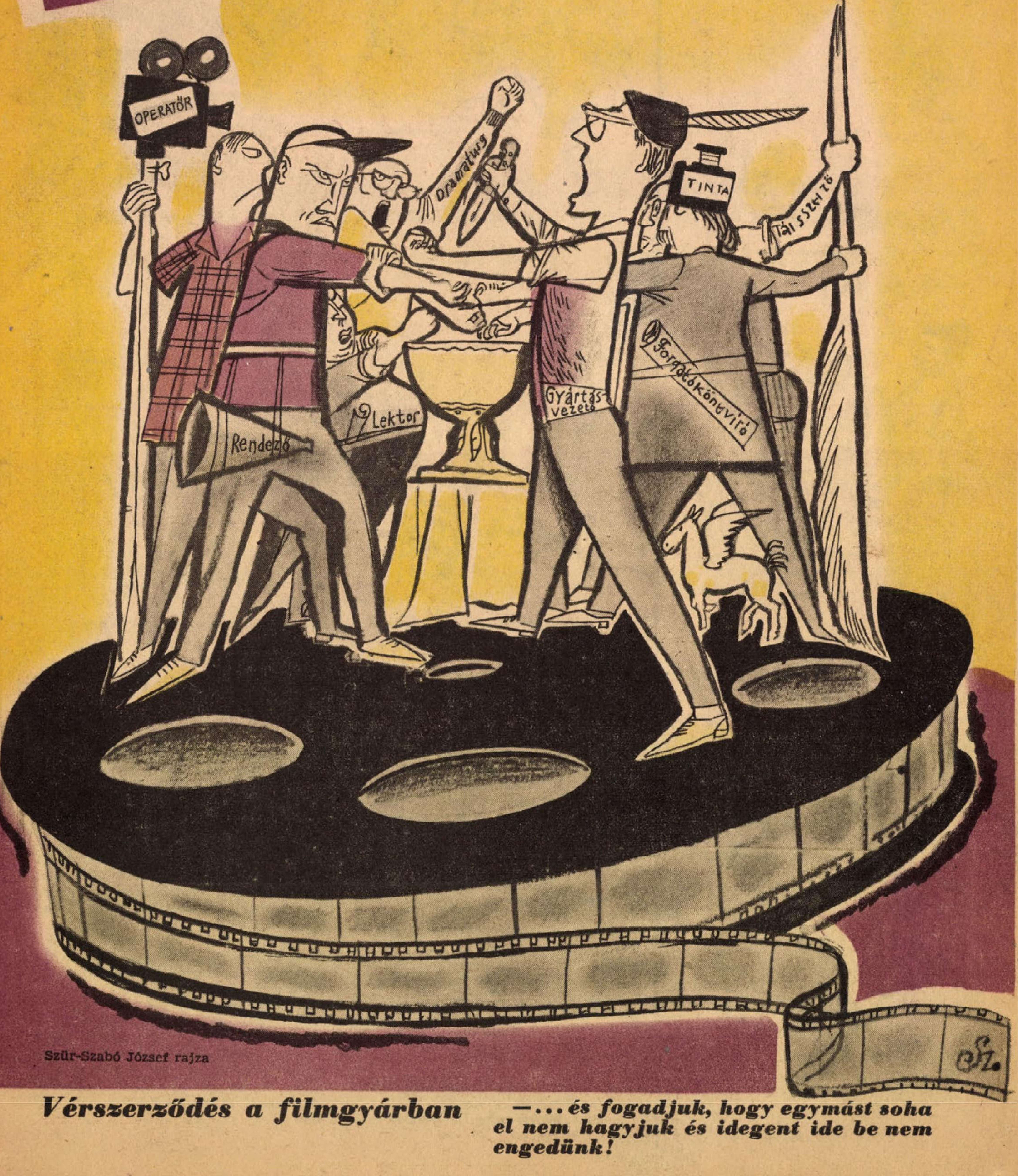
OPERATŐR
Dramaturg
TINTA
Tájszerző
Forgatókönyvíró
Gyártás vezető
Lektor
Rendező
Sz.

Szűr-Szabó József rajza

Vérszerződés a filmgyárban

— ... és fogadjuk, hogy egymást soha el nem hagyjuk és idegent ide be nem engedünk!

Munkatorlódás

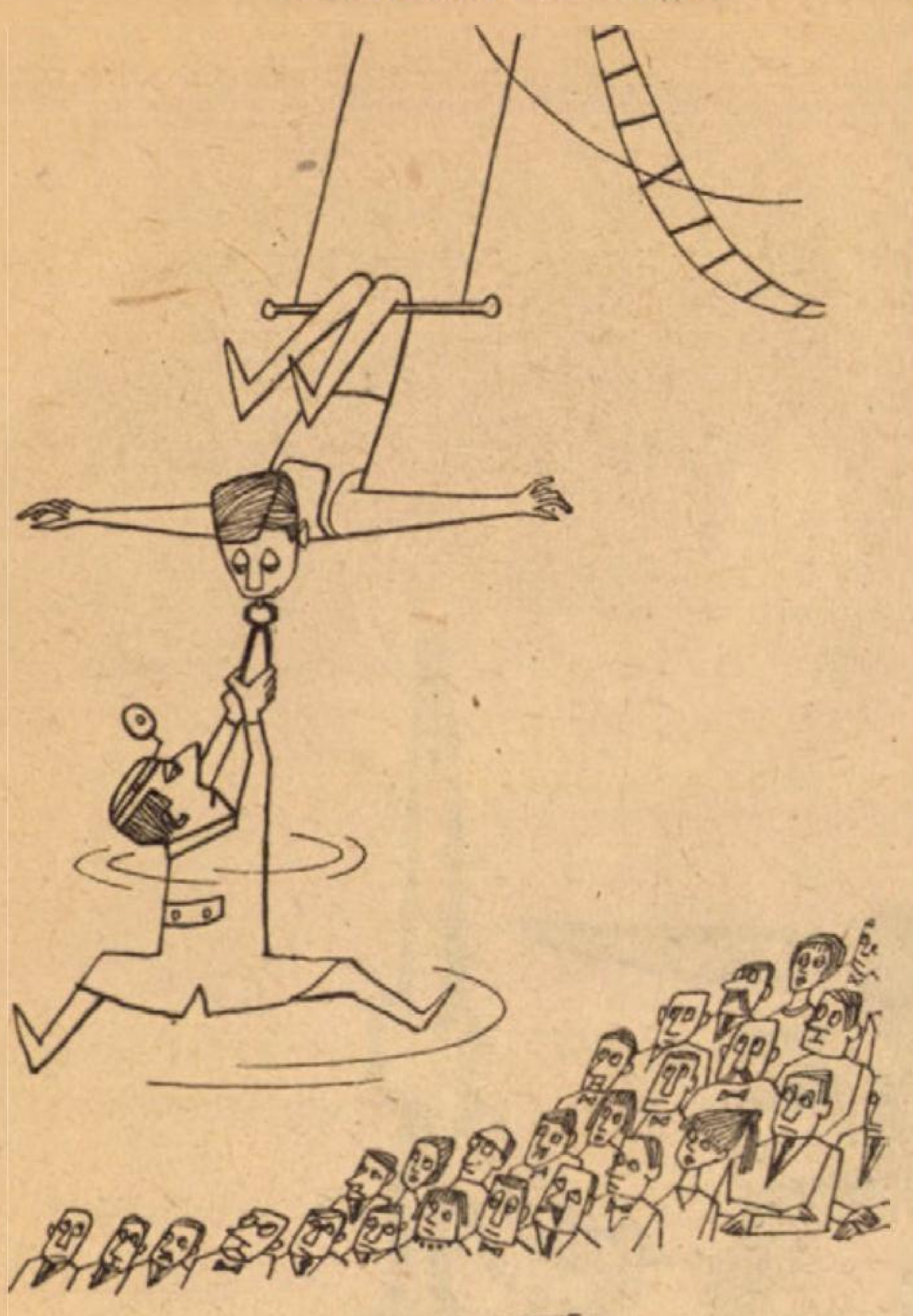

Dupla vagy semmi?...

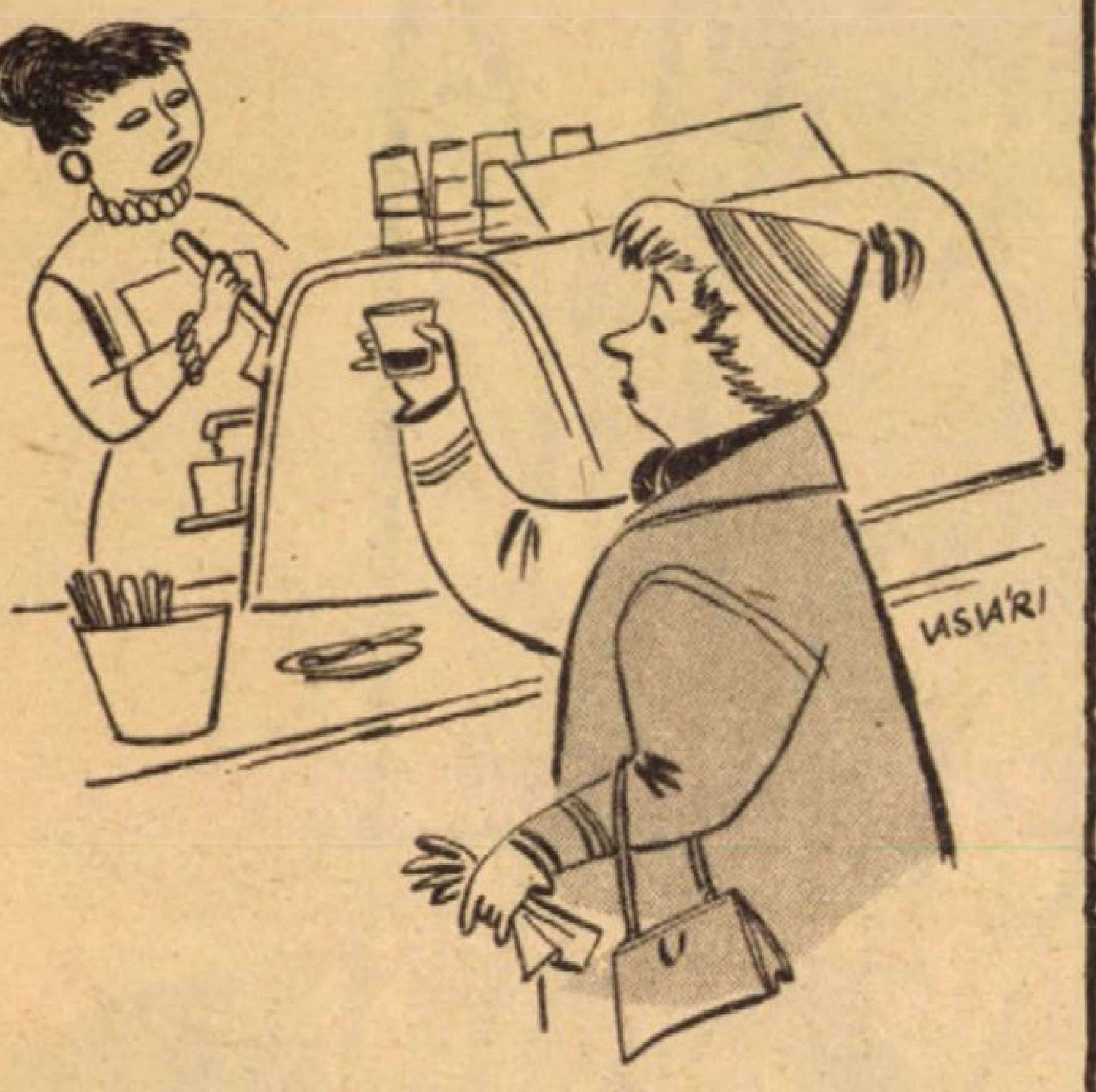

Levegővédelmi-törvény készül

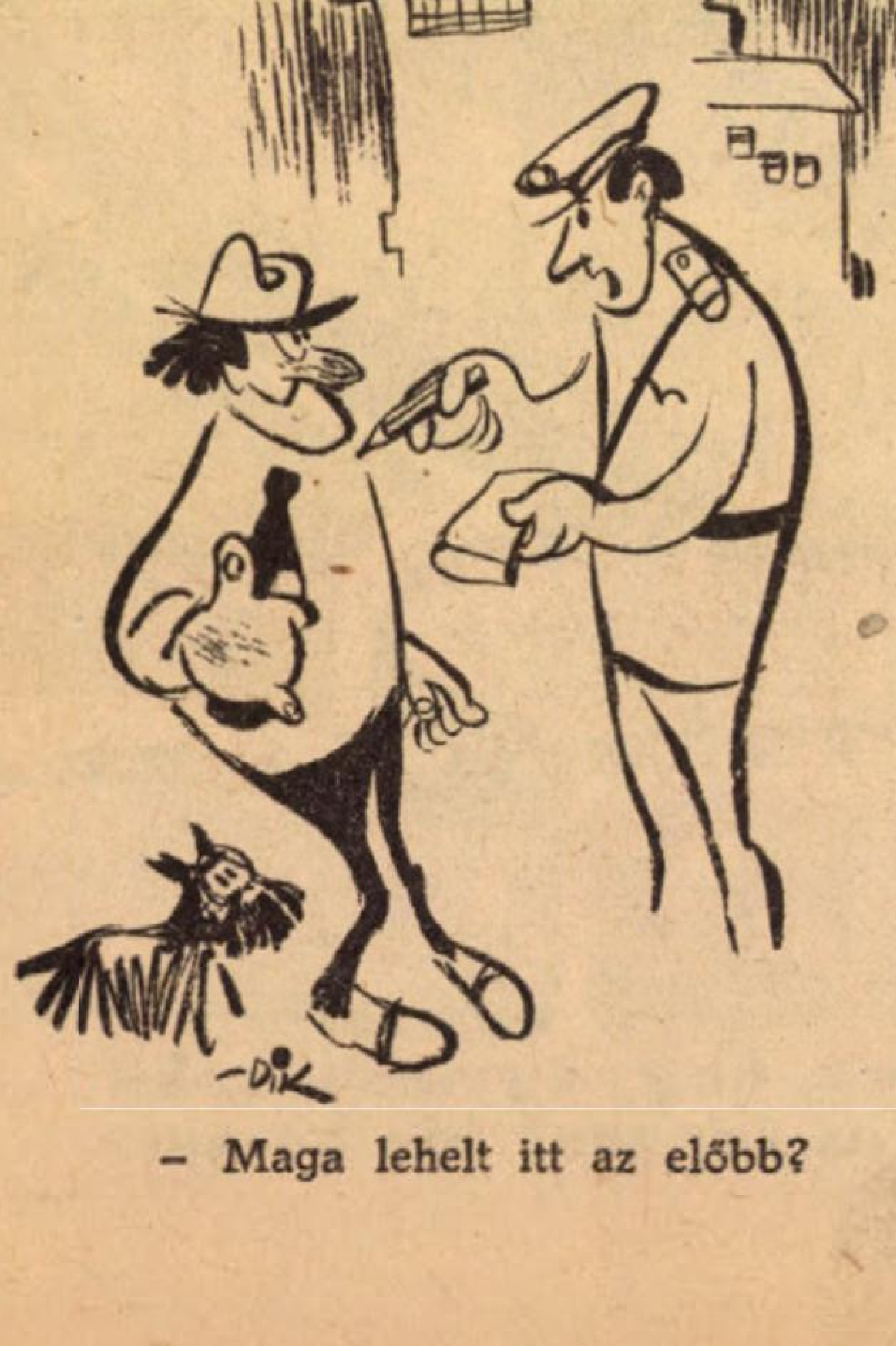

– Maga lehelt itt az előbb?

PAPRIKA

Angol kiadásban, a „Corviná”-val együttműködésben magyar karikatúristák albuma jelent meg „Paprika” címmel. A kötetből közlünk három rajzot.

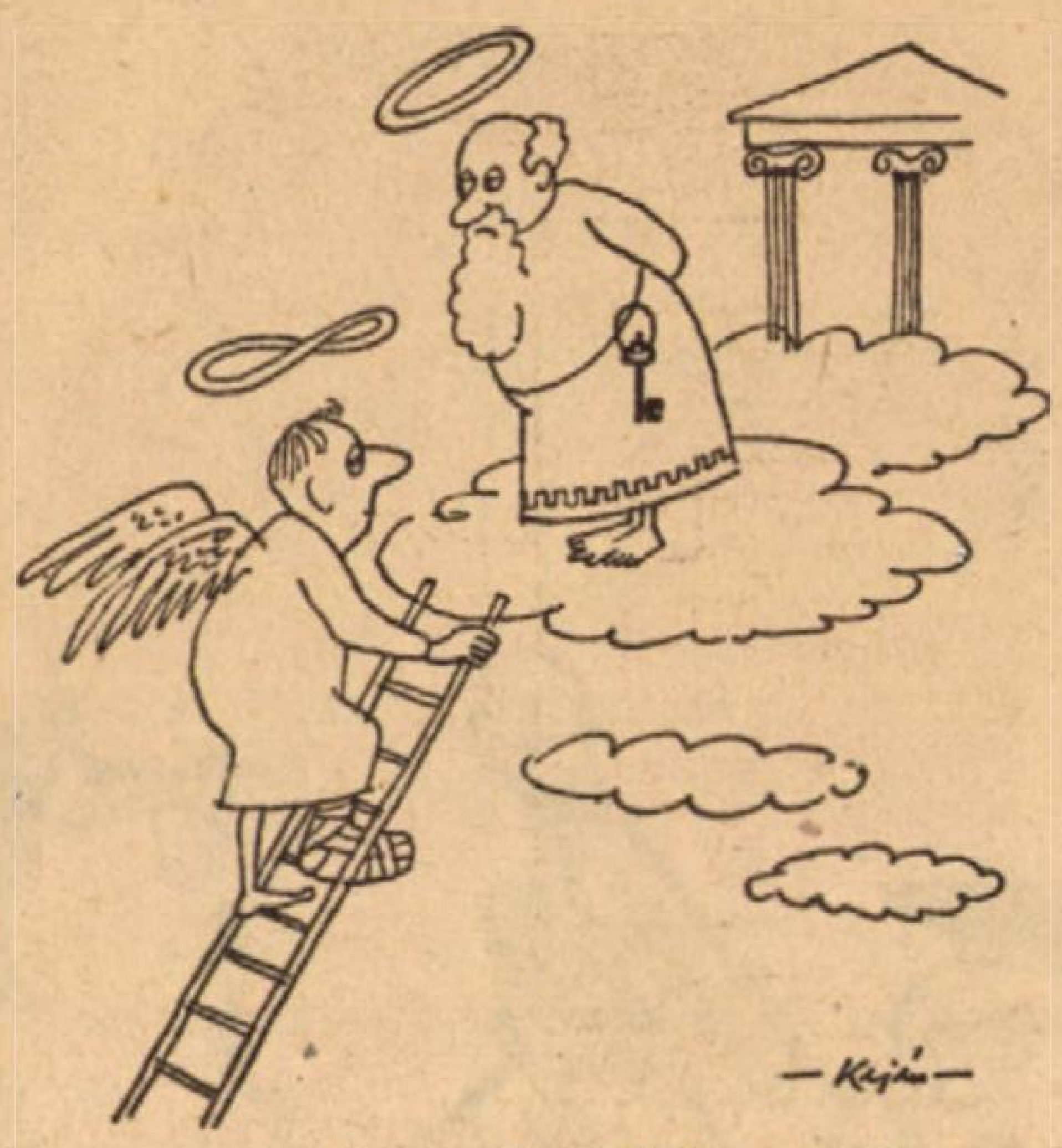

– Ismét bicikli-baleset?

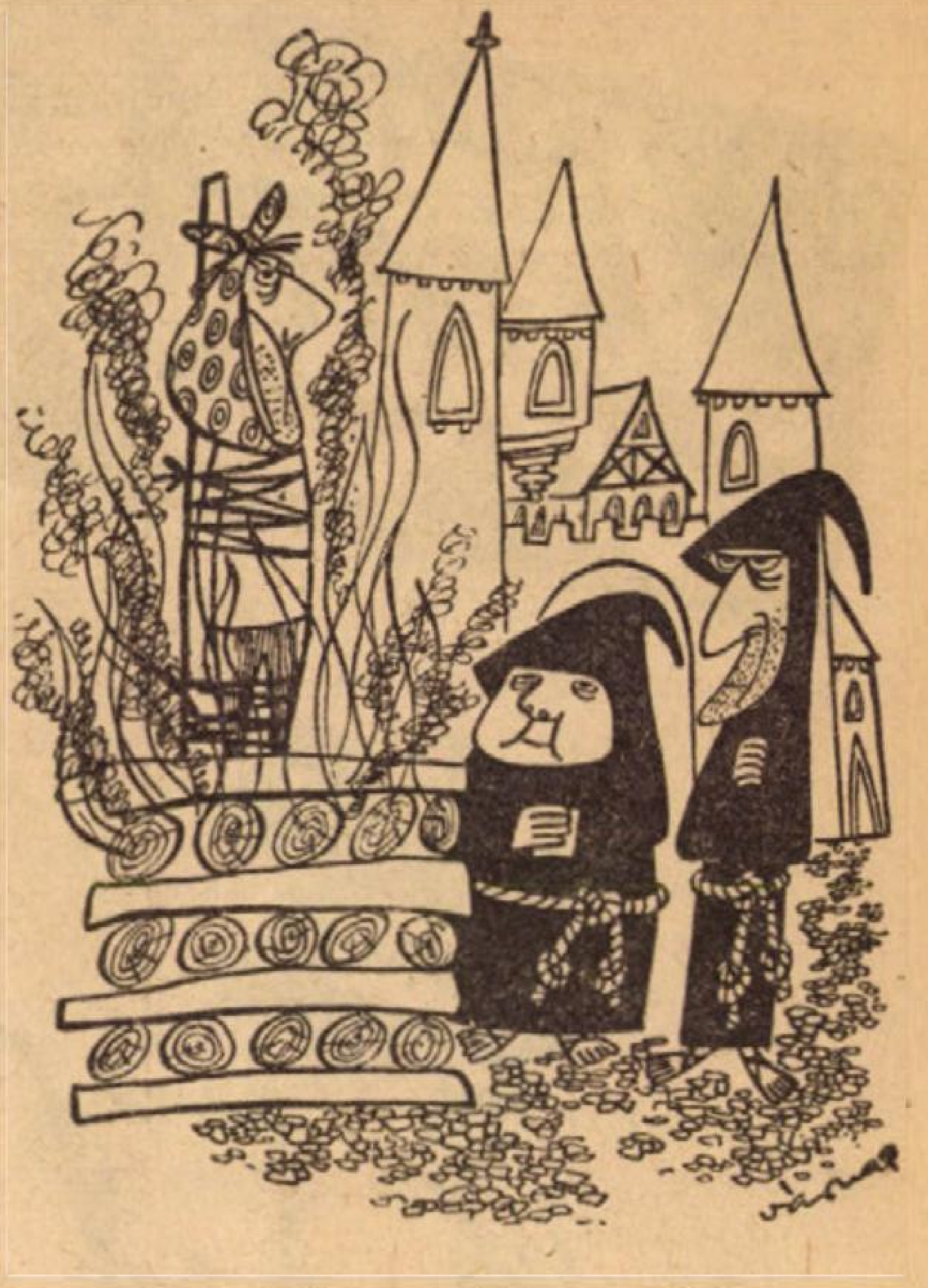

A baj nem jár egyedül

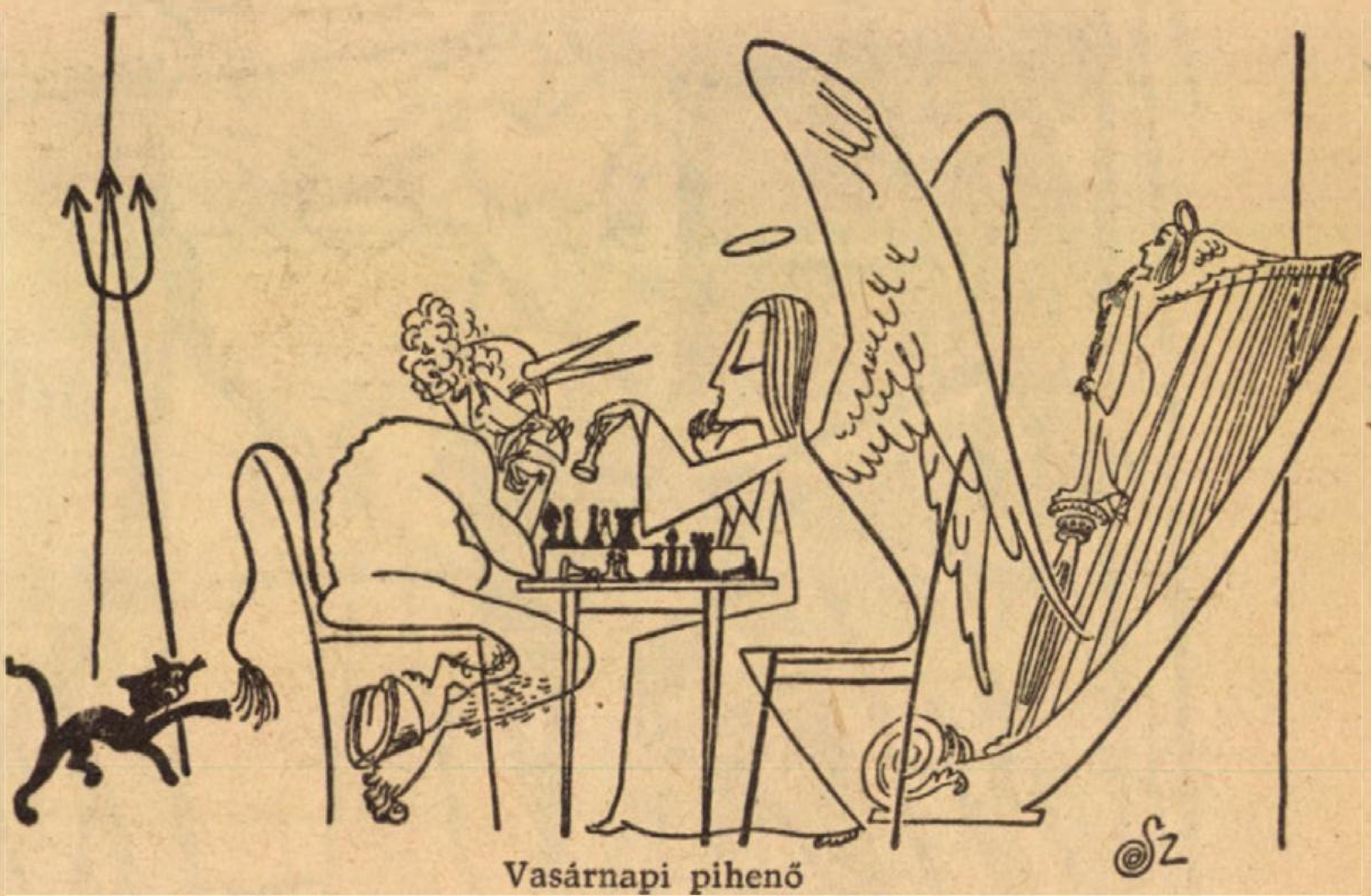

Vasárnapi pihenő

Pesti tudósítónktól

Az autóbuszon éppen leszállni készül egy Tony Curtis hajviseletű fiatalember, az összes többi kellékekkel, amelyek felsorolása már csak azért is fölösleges, mert aki nem látott még csőnadrágot, az nem ismeri az életet. A fiatalember útját az ajtónál egy 9–10 év körüli kisfiú állja el, sőt merő szórakozottságból félre sem húzódik, amikor a fiatalember „leszállsz, öcsi?” kérdéssel fogja meg a vállát. A fiatalember félrehúzott szájjal ripakodik rá a gyerekre:

– Indíts, öcsém, mert úgy el talállak hajítani, hogy tíz forintért se hoz vissza a taxi.

A gyerek ragyogó arccal visszafordul, a tiszteletteljes izgalomtól remegő hangon kérdezi:

– A bácsinak huligánnak tetszik lenni?

*

Két ember beszélgetéséből a következő foszlány jutott el a fülemig:

– Nem hittem neki. A hetedik érzékem azt súgta...

Az nem is baj, hogy sohasem tudom meg: mit súgott neki a hetedik érzéke. De egy nagy tudományos felfedezést szalasztottam el. Nem kértem meg, hogy sorolja fel a *többi hat* érzékét.

*

A hitetlenség és a kételkedés csodálatos eredményekre képes. Egy jólértesült, mindenttudó és hiperfontoskodó ismerősöm ajkbiggyesztve hozta szóba a harmadik lunikot:

– Maga elhiszi, hogy az az űrrakéta önműködően ad le jelzéseket, adatokat, meg hogy önműködően lefényképezte a Hold másik oldalát?

– Maga nem hiszi el?

– Ugyan kérem, engem akarnak átejteni? Korábban keljenek fel, ha velem akarnak ilyen tésztát megetetni. Nincs abban a rakétában, kérem, ilyen meg olyan önműködő szerkezet. Tudja, mi van benne? Biztos forrásból tudom. Ember!

f. l.

Régi szép idők...

A „Time" című nagypéldányszámú amerikai hetilap is megemlékezett a Kínai Népköztársaság tízéves jubileumáról. Siratja a sangháji szép időket, imigyen:

„Minden, ami azelőtt színes és életteli volt, most szürke és csendes. A lóversenypályából családias népi park lett. A híres Sanghai Club, amelyben valamikor angol kereskedők szunyókáltak az egyhónapos Times fölött, most a kínai tengerészeké. A „Véres sikátor", amelyben a különféle nemzetiségű matrózok soviniszta verekedéseikben egymás fejét szokták volt betörni, most csak az étkező pálcikák csattogását visszhangozza a szövetkezeti étkezdékből. A bárokat, a tánclokálokat, az ópiumbarlangokat becsukták, a prostituáltak és a koldusok eltűntek az utcákról..."

Meg kell a szívnek szakadni!...

A technika diadala

A Rádió épületében szombat délutántól hétfő reggelig állították át az áramot 110-ről 220 Voltra. Ez idő alatt semmi olyan munka nem folyt, amelyhez szükséges lett volna a villanyfény. Egy kivételével: a Hírszerkesztőség természetesen vasárnap este is szorgalmasan dolgozott. A villanyfényt, kisegítésképpen a múlt századok nagy vívmányai, a petróleumlámpa és gyertyák pótolták.

Késő este friss hír érkezett, a hírszerkesztő a gyertyacsonkok fényében és a petróleumlámpa utolsó lobbanásai közben diktálta a hírt:

– A Lunyik III. lefényképezte a hold hátsó oldalát!...

Hollywoodi mese

A „New York Herald Tribune"-ban olvastuk az alábbi mesét, amelyet Hollywoodban, az amerikai filmfővárosban mondanak a gyerekeknek:

– Élt egyszer egy mackócsalád. Mackópapa, mackómama és egy helyre kis bocs a mackómama előbbi házasságából.

Van ilyen gyár?

Kaján Tibor rajz

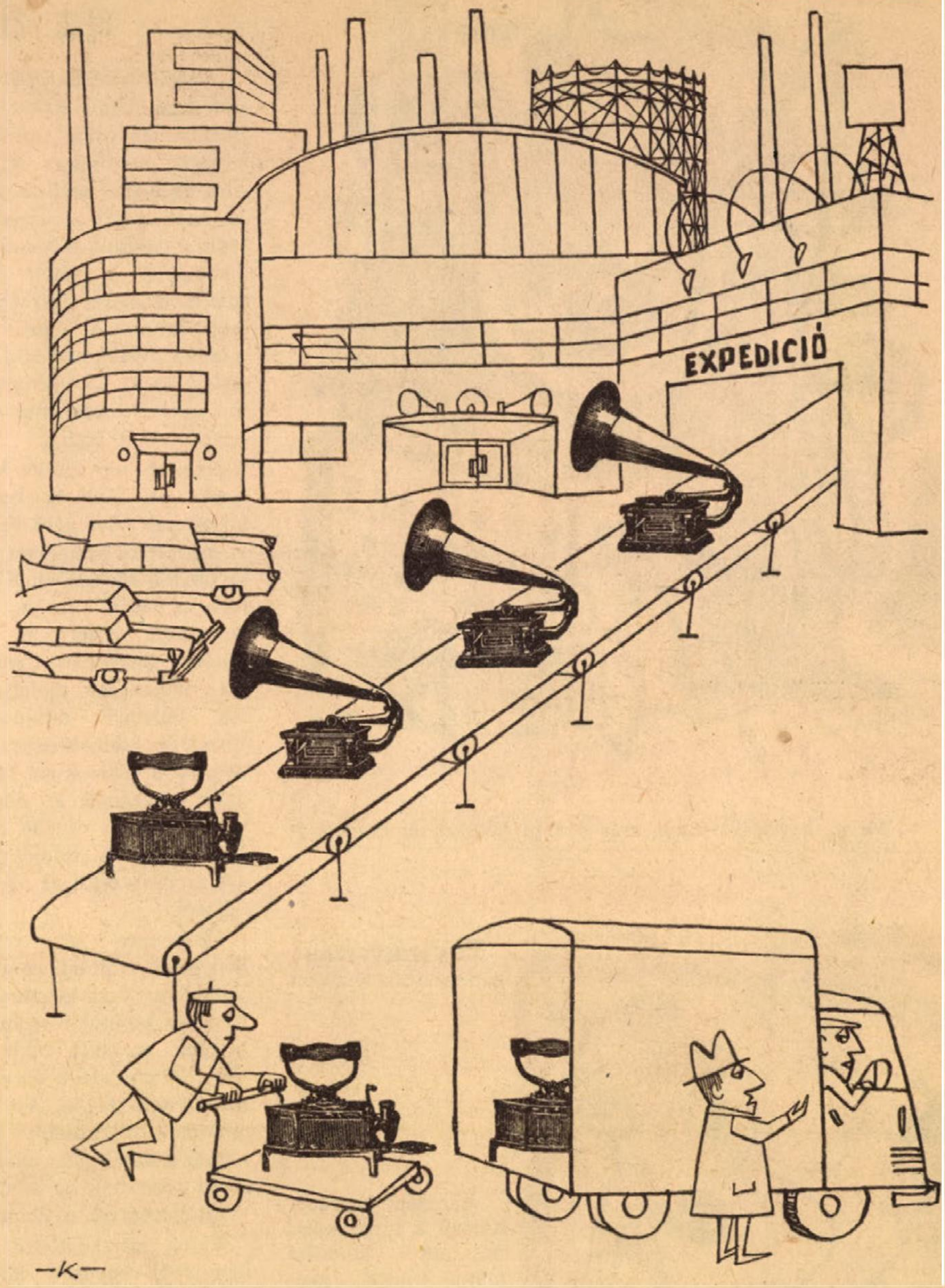

– Hová exportálják ezeket a korszerűtlen gyártmányokat?
– A század elejére.

Az új busz leszállójánál

Toncz Tibor rajza

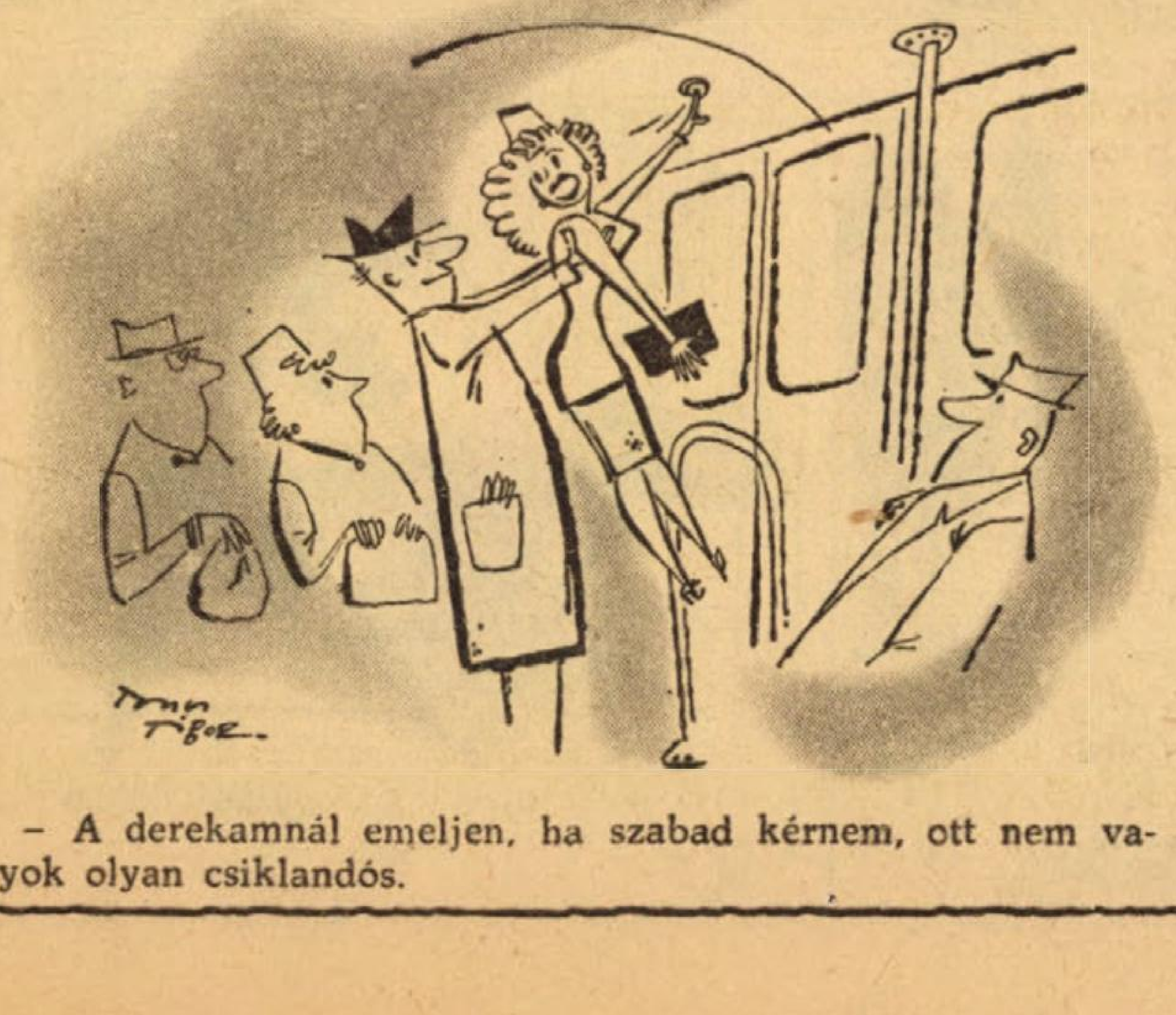

– A derekamnál emeljen, ha szabad kérnem, ott nem vagyok olyan csiklandós.

Szerelem

Török János rajza

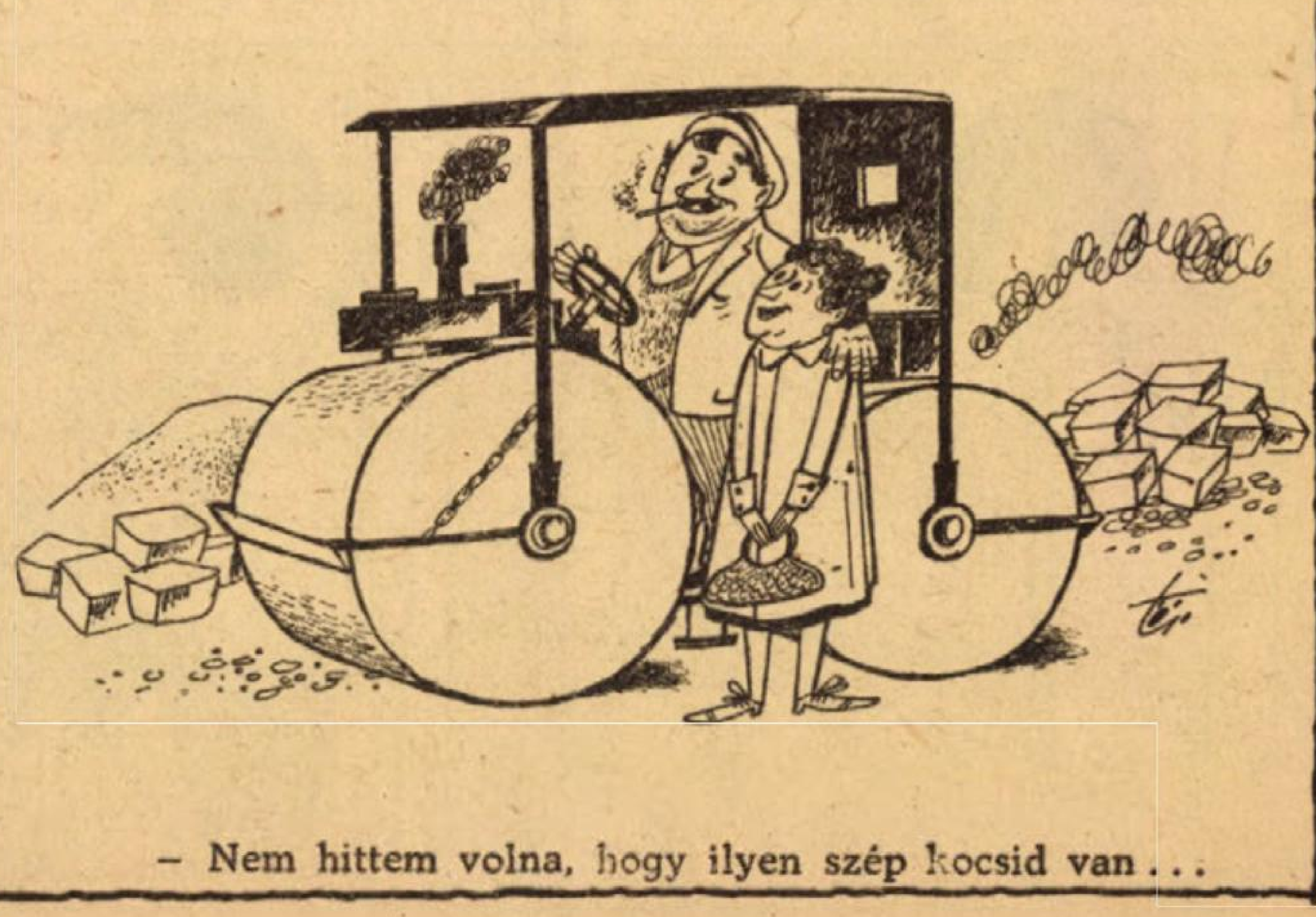

– Nem hittem volna, hogy ilyen szép kocsid van...

A gépesítés tetején

Toncz Tibor rajza

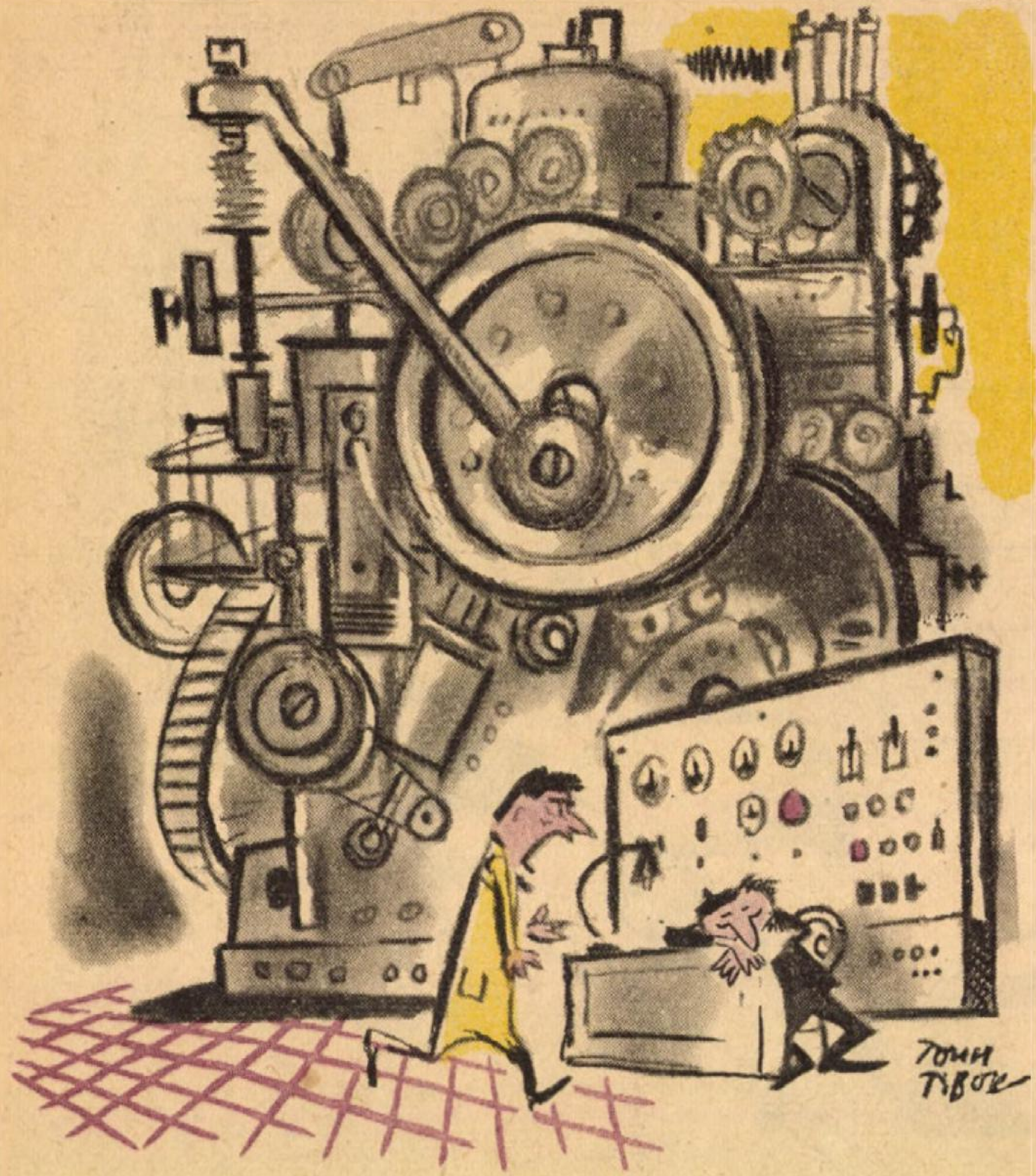

– Mi az kartárs?! Maga már a napi kétórai munkaidőt is sokallja?

Távirányítás

Sándor Károly rajza

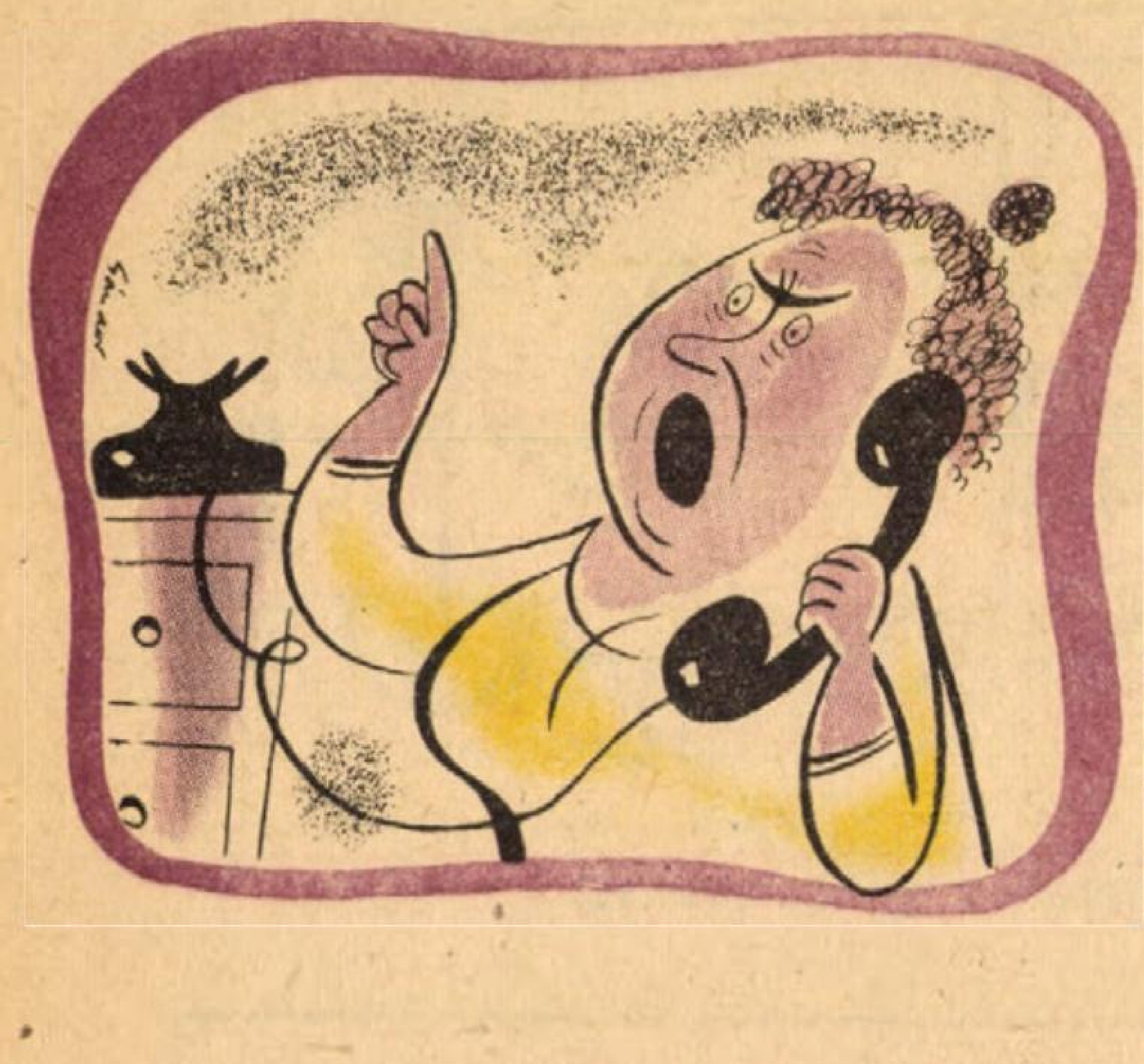

– Aztán, ha megkaptad a fizetésedet, ne az italboltba menj, hanem egyenesen gyere haza! Értetted?!

Miért játszanak az állatok?

Nagy érdeklődéssel olvastam fenti című cikket az Universum legutóbbi számában. A magvas tanulmány igen gondolatébresztő módon fejtegette, hogy miért játszanak a kutyák, macskák és társaik. Majd rámutatott a játék jellemző tulajdonságaira, formájára, jelentőségére. A cikket együltömben olvastam végig és úgy tettem le az Universumot, mint aki sokkal többet tud e tárgykörről, mint eddig.

Néhány nap múlva kezembe került az Élet és Tudomány ugyancsak friss példánya. Ahol is megütötte szememet a Játék és Ösztön című cikk. Ahogy átfutom, látom, csupa meghitt ismerőssel találkozom. A kutyussal, cicával és társaival. A cikk ugyancsak taglalja a játék jellemző tulajdonságait, formáját, jelentőségét. Röviden, ez a cikk is azt fejtegeti: miért játszanak az állatok?

Ekkor még csupán a véletlen játékának tulajdonítottam ezt az összeesést az állatok játékáról.

Nézetemet a napokban kénytelen voltam módosítani, midőn a Természettudományi Közlöny legutóbbi számát forgattam. Az első cikk, amire rányitottam, ezt a címet viselte: Állatok játéka. Azt hiszem, minden különösebb fejtörés nélkül is kitalálják, miről szólt: miért játszanak az állatok?

Eltöprengtem a dolgon.

Vajon mi késztette három, nagyjából egyazon közönségnek író természettudományi folyóiratunkat, hogy egyazon időben tűzzék lobogójukra a problémát: Miért játszanak az állatok?

1. Ezzel akarják a dolog súlyponti fontosságát és sürgősségét hangsúlyozni, gondolván: tizenkettedik óra, hogy az emberiség végre megnyugtató választ kaphasson a kérdésre: miért játszanak az állatok?

2. Lehetséges, hogy affajta költői versenyre indult a három sajtóorgánum, mint hajdanában Petőfi, Tompa és Kerényi Károly az erdei lak körül? Melyik írja meg szebben ugyanazt a témát?

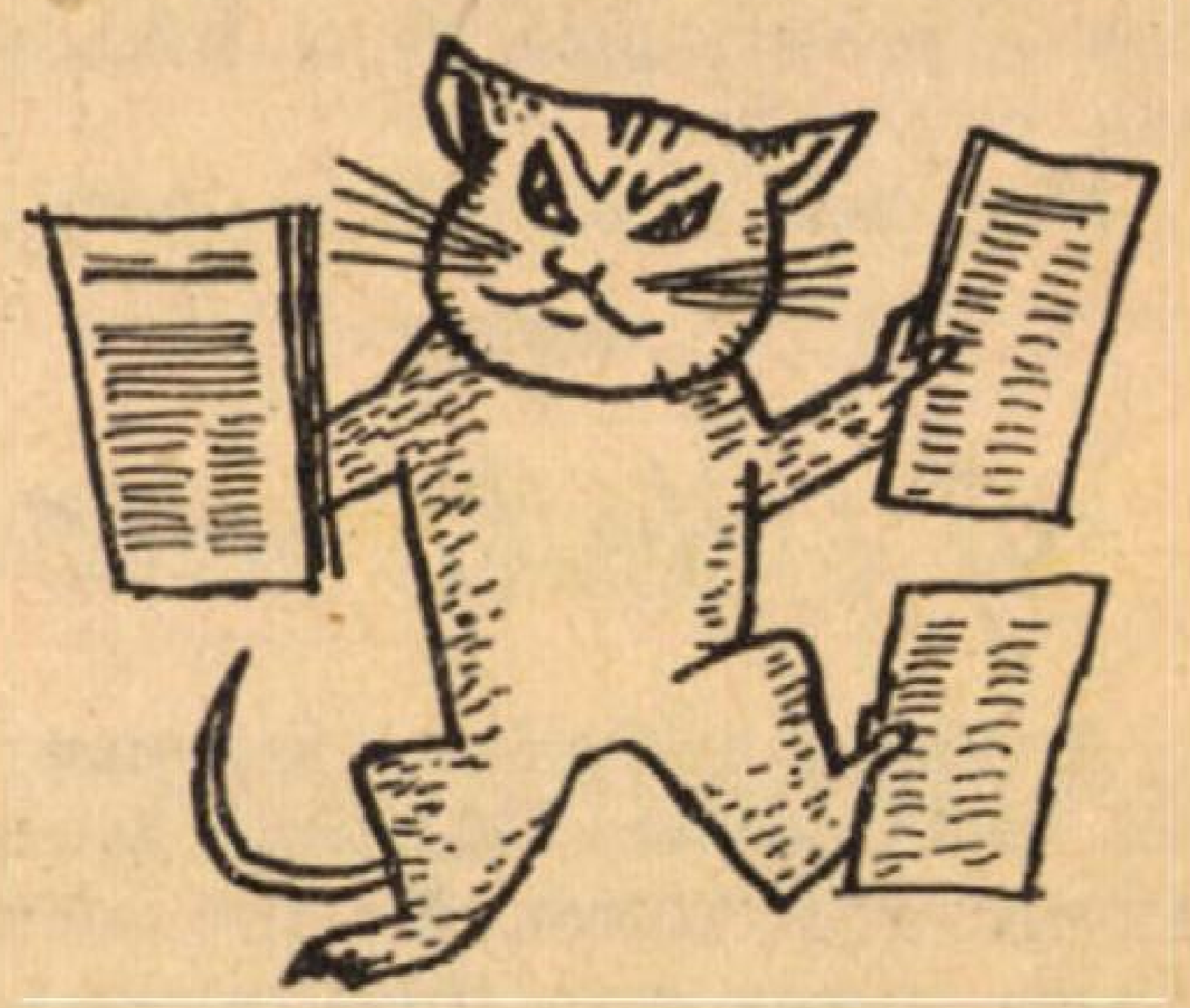

3. Vagy netán titkos összejövetelen eskü alatt kötelezték a világ természettudósait, hogy az elkövetkezendő időben kizárólag azzal foglalkoznak: miért játszanak az állatok?

Épp ezért, miután úgy vélem, kielégítő módon sikerült tisztázni: miért játszanak az állatok? most tán azt kellene napirendre tűzni: miért játszanak az állatok egyszerre három folyóirat hasábjain?

Nem tudtam eldönteni.

Kertész Magda

Jucika vendéget vár

Pusztai Pál rajza

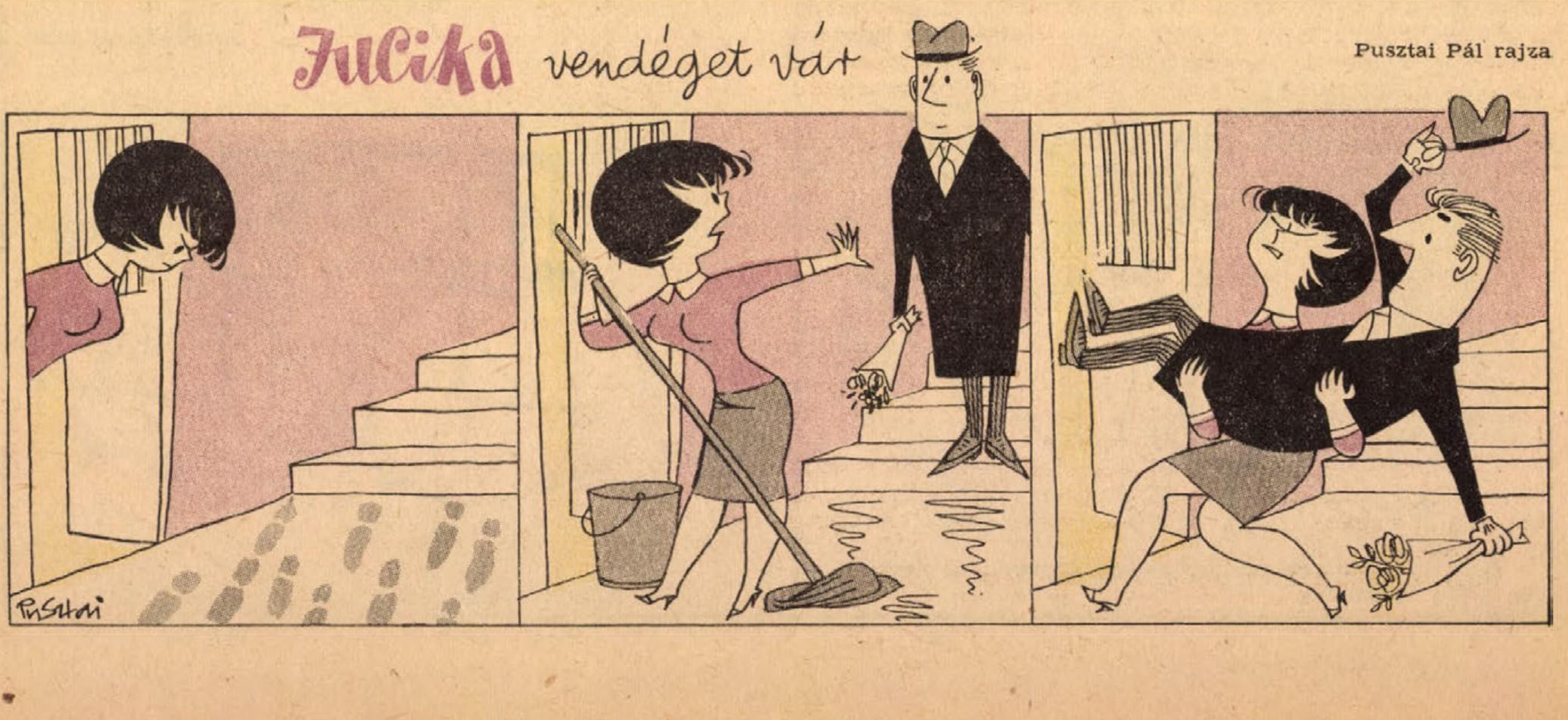

Almaszüret

Szegő Gizi rajza

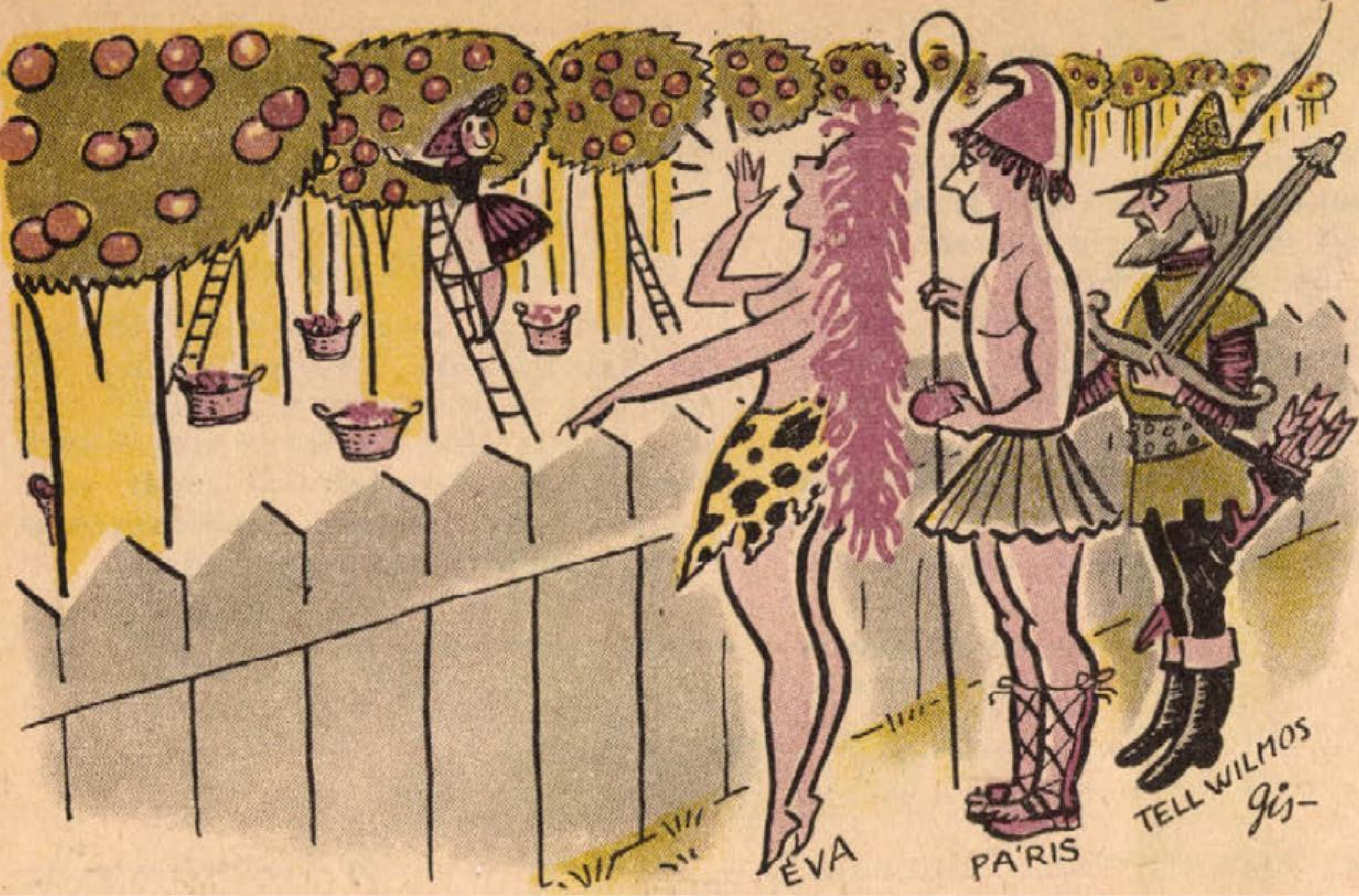

– Hé! Nincs szükségük szakemberekre?!

Hidegtál

Gerő Sándor rajza

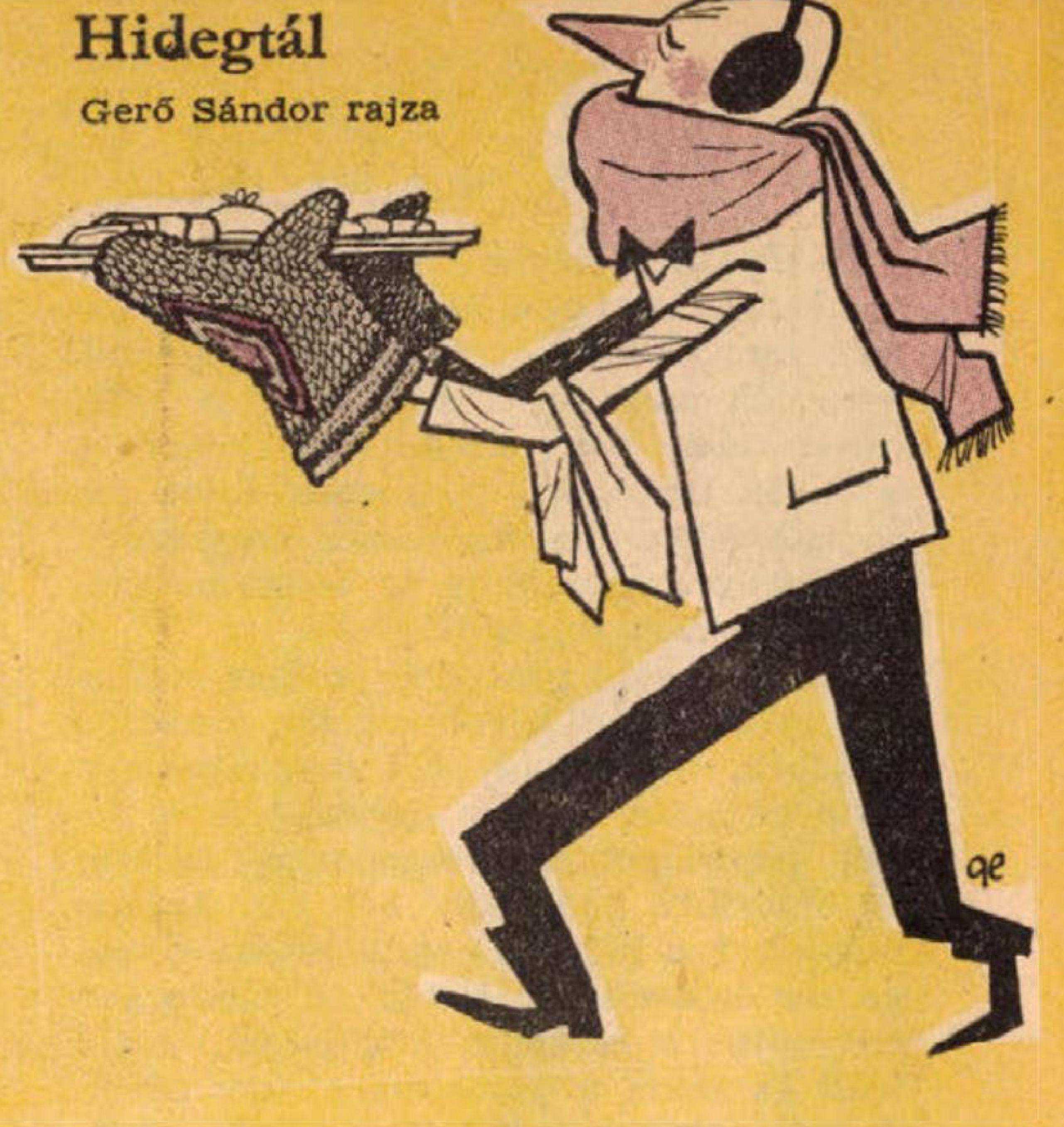

LEVÉL az információtól

Kedves Telekes úr!

Amikor Ön közölte velem, hogy bárkitől kérhetek információt az Ön személyét illetően, csak Koltaitól nem, enyhén szólva meglepődtem. Miért pont Koltaitól ne kérjek? — ágaskodott bennem az ellenkezés, hiszen Koltai komoly ember, osztályvezető és kizártnak tartom, hogy bárkivel szemben is elfogult lenne. Ön akkor megmagyarázta nekem, hogy Koltai rosszindulatú, haragszik Önre, ki akarja az Ön nyakát tekerni, mindig Ön után „nyúl" és ezért nem tud képességeinek megfelelő jobb álláshoz jutni. Ön olyan meggyőzően panaszkodott Koltaira, hogy amikor felkerestem őt, ha nem is haraggal, de feltétlenül ellenszenvvel viseltettem iránta. Meglepetésemre azonban Koltai nagyon hízelgően nyilatkozott Önről: ügyes, mozgékony fiatal embernek tartja Önt, akinek érvényesülését elő kell segíteni. Bármennyire kértem is Koltait, nem volt hajlandó további részletes információt adni Önről.

De ha Koltai nem is, volt kollégái elmondtak Önről egy és mást, amit az ügy tisztázása érdekében érdemesnek vélek szíves figyelmébe ajánlani.

Ön albérletben lakott özvegy Kozma Antalnénál, akinek nyári ruháit télen, téli ruháit nyáron, tulajdonosa tudta nélkül, mintha sajátja volna, átmeneti időre zálogba adta. A kedves néni mindaddig nem tudott erről, amíg egyik koraőszi napon rá nem eszmélt, hogy az Ön szobájában álló naftalinos szekrényéből hiányzik a télikabátja. Kozmáné meghökkenését pillanatok múlva már a megdöbbenés váltotta fel, amikor nem találta a szekrényben meggypiros brokát selyempaplanát sem. Igazán pehhes ember Ön: Kozmáné egész nyáron meleg gyapjú pléddel takaródzott és pont most akarta elővenni a pehelypaplant, pedig még nem fordult olyan hidegre az idő. Ön megtörve vallott be mindent Kozmánénak s félve a feljelentéstől, sürgősen kölcsönt szerzett és visszaszolgáltatta Kozmáné ingóságait.

Volt kollégái információja szerint persze Ön nem az albérleti viszonyból eredő említett tevékenysége miatt került el a vállalattól, hanem azért került el, mert aprócseprő szélhámosságait ott is leleplezték. Mivel azonban jók az emberek és Koltai, az Ön osztályvezetője sem akart a jóságból rosszul vizsgázni, azt tanácsolta, hogy a fegyelmit elkerülendő, Ön mondjon fel a vállalatnak. Saját érdekében Ön így is cselekedett, minek következtében azonnali hatállyal, hozzájárulással, távozott is a vállalattól.

Mindezek után visszatértem Koltaihoz és megkérdeztem, hogy miért nem ad Önről őszinte információt, hiszen ő ismeri legjobban az Ön viselt dolgait.

— Félek — mondta Koltai — ez a Telekes már annyi felé és oly gyakran elmondta, hogy én milyen gonosz és bosszúálló vagyok, hogy nem merem az igazat megmondani róla.

Nem is dolgozik Ön rossz trükkel, kedves Telekes úr!

Földes György

Kép és hang a XX. századból

Várnai György rajza

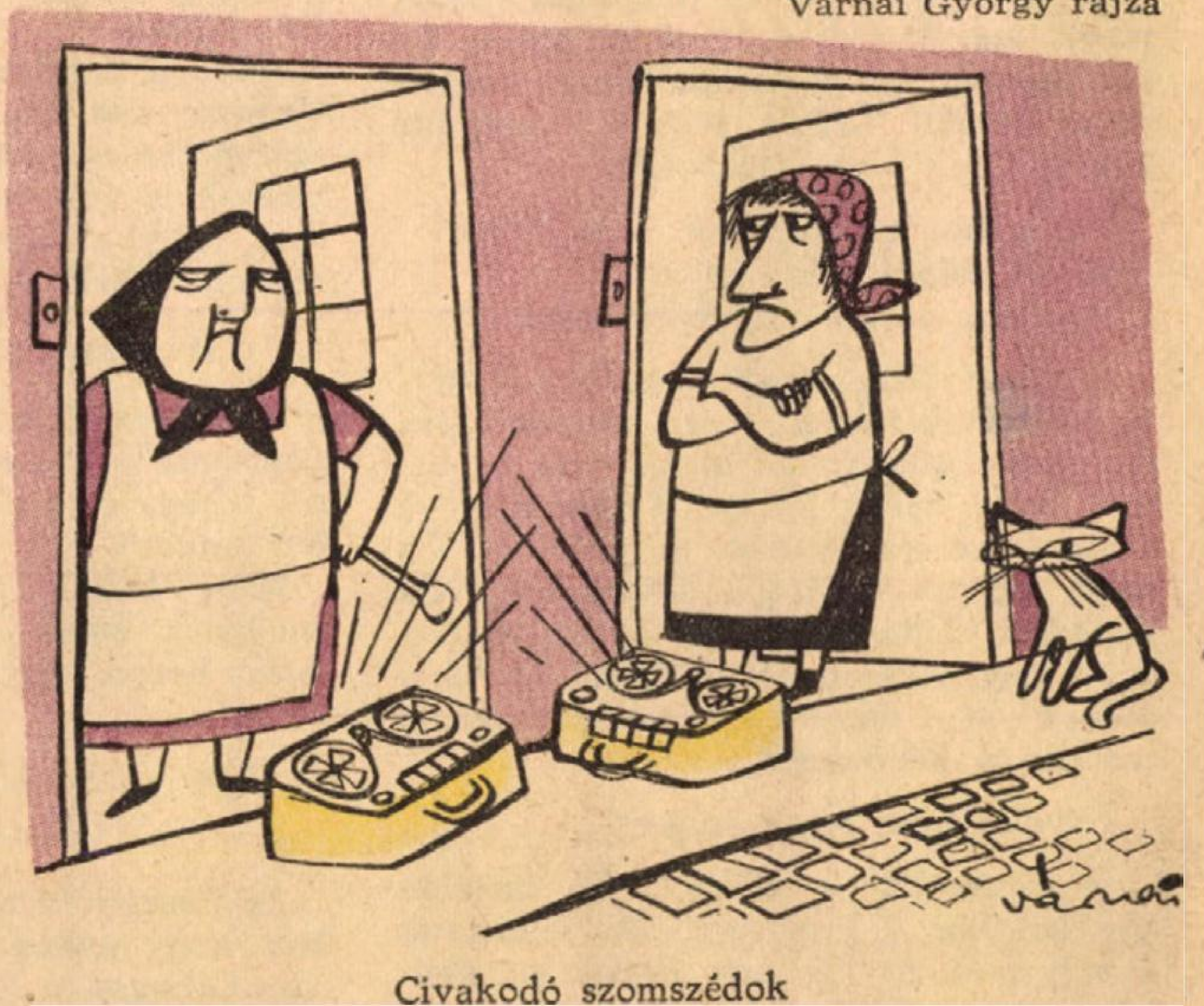

Civakodó szomszédok

Divat a jóga

Toncz Tibor rajza

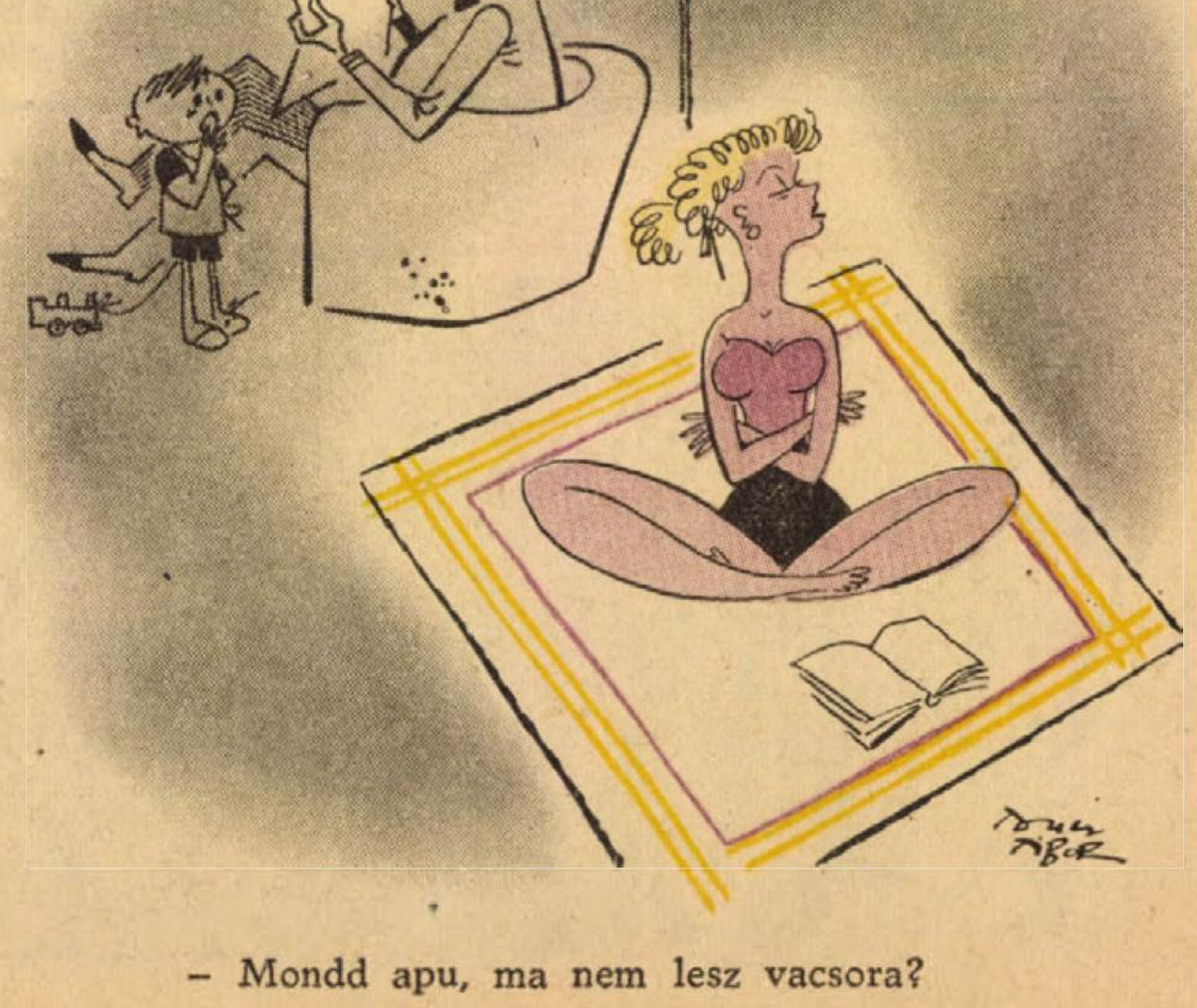

– Mondd apu, ma nem lesz vacsora?

Szurkolók...

Kellemes, enyhe időben, mintegy nyolcvan-, nyolcvanötezer néző előtt került sor Őz Anzelm, lírai költő legújabb versének megírására. Már jóval a költő megérkezése előtt megteltek a lelátók és a nézők izgatottan találgatták, vajon ma is folytatja-e Őz az ősszel megkezdett szonett-sorozatát, vagy új versformátummal lepi meg rajongó híveit?

Az élénkzöld posztóval borított íróasztal, előtte székkel, már ott állt a stadion közepén, a könnyű szél meg-meglibegtette az asztal lapjára helyezett üres, fehér papírlapot. Pontosan négy órakor, – tapsvihar közepette – Őz Anzelm megjelent a pályabejárónál és mosolyogva az íróasztalhoz sietett. Barátságosan üdvözölte a hatalmas közönséget, majd leült és leírta a papirosra a vers címét. A cím azonnal megjelent a stadion kétoldalán levő két, hatalmas villany-újságon:

TERZINÁK VILMÁHOZ

A nyolcvanezer néző felhördült! Tehát mégis igazuk volt a kósza híreknek, Őz ma egészen új, szokatlan formai megoldásra készül! Lelkes biztatás közepette írta le Őz a vers első sorait:

Te hölgy, kit szeretek, s ki Vilma,
Kinek csípője lágy kenyér,
A szeme mandula és keble alma,

A rímet füttykoncert fogadta. „Pfuj!” – kiáltoztak többen is az íróasztal felé. Őz sietve áthúzta az utolsó szót és azt írta fölé: *keble halma.* Felmorajlott a stadion, ez sem tetszett a nézőknek. De most parázs tűzijáték következett, Őz kapásból vágta a rímeket a sor végére, majd egy villámgyors húzással új versszakot rótt a papírra és egészen magával ragadta a közönséget.

Néhány hete, hogy elnyerél,

– Alliterálj! – kiáltotta be hirtelen egy kritikus a kispadról, aki felismerte a helyzetet, és Őz úgy látszik meghallotta, mert rögtön leírta:

Szép szeptemberi szombaton, –
Hozzám hát Vilma hű legyél;

Ujjongó lelkesedés volt rá a felelet, nyolcvanötezer szurkoló tombolva ünnepelte a versszak formás befejezését. Őz Anzelm megcsókolta magát és ismét írni kezdett:

Szilárdabb, mint a vasbeton,
De lágyabb is, és szelíd, mint
Zamárdinál a Balaton.

A lelátókon újabb vita támadt, egyesek tapsoltak, de mások úgy látták, hogy a használt metafora teljesen szabálytalan volt. A bé-közép kórusban követelte a hasonlat eltávolítását a versből, egy irodalomtörténész pedig botrányos jelenetet rendezett és egy keményfedelű stilisztikát hajított Őz Anzelm felé.

Izgatott, ideges légkörben folytatódott tovább a vers. A költőt láthatóan elkedvetlenítette az incidens és ezért, merész szóképek és gondolatok helyett a továbbiakban inkább biztonsági verselésre törekedett:

Vilma, az élet arra int,
Hogy jó legyél, hogy hű legyél,
S ne viselkedj kedved szerint, . . .

Ellaposodott a vers. A nézők tömegesen hazaindultak, útközben szidva Őz Anzelmet, sajátmagukat és a kultúrpolitikát. Az esti újságban éppen csak futólag olvasták el a vers befejező sorait, megfogadva, hogy ezentúl vasárnaponként ismét futballmeccsre fognak járni.

Somogyi Pál

Ezt olvastuk

A világ legszerényebb lakomája

„A világ legnagyobb lepényét Torontóban sütötte Tony Rolden vendéglős. A három négyzetméter területű süteményből kilencszázhuszonegy jóétvágyú ember lakomázott” – közli olvasóival az Esti Hírlap.

Könnyű kiszámítani, hogy minden jóétvágyú lakomázóra egy darab 4×8 centiméter nagyságú lepény jutott. Kóstolónak is épp csak hogy megjárja, feltéve, hogy a lepény – a róla szóló hírrel ellentétben nem volt sületlen.

A világ legkisebb városa

A Magyar Nemzet hírt ad arról, hogy Constantában ókori város romjait tárták fel, s hogy ez a város kétezer négyzetméter területű.

Most tessék elképzelni egy várost, amelynek egyik oldala 40, a másik 50 méter hosszú. Jaj, de hercig kisváros lehetett!

A cseppkőbarlang, mint festőművész

Az Ország-Világ egyik cikkében azt állítja, hogy Lakos Alfréd festőművész tanára Greguss és Aggteleki volt. Ezt azonban nem hisszük el.

Aggteleki néven ugyanis csupán egy cseppkőbarlangot ismerünk. Lakos tanára minden bizonnyal Aggházi Gyula jeles piktorunk volt.

Node miért ne tévedjünk egy jóízűt, ha lehet – nem igaz?

Újszerű vadászat

A Népszava tárcaírója egy vadászat zsákmányáról írva így szól: *„. . . két fekete ártány hevert már ottan.”*

Minthogy az ártány herélt disznót jelent, a szóbanforgó körvadászatot minden jel szerint házisertésekre rendezték. Ellenkező esetben kíváncsiak vagyunk, hogy ki és miként végzi el a vadkanok férfiatlanítását?

A természet átalakítása

1.

„Drótkötélpálya a Kaukázusban” című cikkecskéjét így kezdi a Népszava: *„A Kaukázus legmagasabb csúcsa, az Elbrusz 4200 méter magas.”*

E határozott állítás ellenére fogadást ajánlunk, s azt állítjuk, hogy az Elbrusz 5630 méter magas (kereken). Ha veszítünk, vállaljuk, hogy az 1430 méteres különbséget a zsebkendőnknek a négy sarkában is elhordjuk . . .

2.

Így kezdi riportját a Magyar Nemzet munkatársa:

„Hogy pontos legyek: a 47-ik északi szélességi és a 36-ik keleti hosszúsági fok mellett elterülő város XIII. kerületében, a Váci út és a Tahi utca sarkán állok.”

Azonnal elsiettünk a Föld megadott pontjára és az Azovi-tengertől valamivel északra találtuk magunkat.

Most már csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit írt volna a riporter, ha *nem* akart volna pontos lenni.

Idézet az Étel és Irodalomból

„Egy magányos költő” című könyvismertetésében ezt írja irodalmi hetilapunk kritikusa: „Ilyen vékony kötet ritkán zárt magába ekkora ételdarabot . . .”

Zsíros kis sajtóhiba . . .

Dr. Árgus

VONZERŐ

Hegedűs István rajza

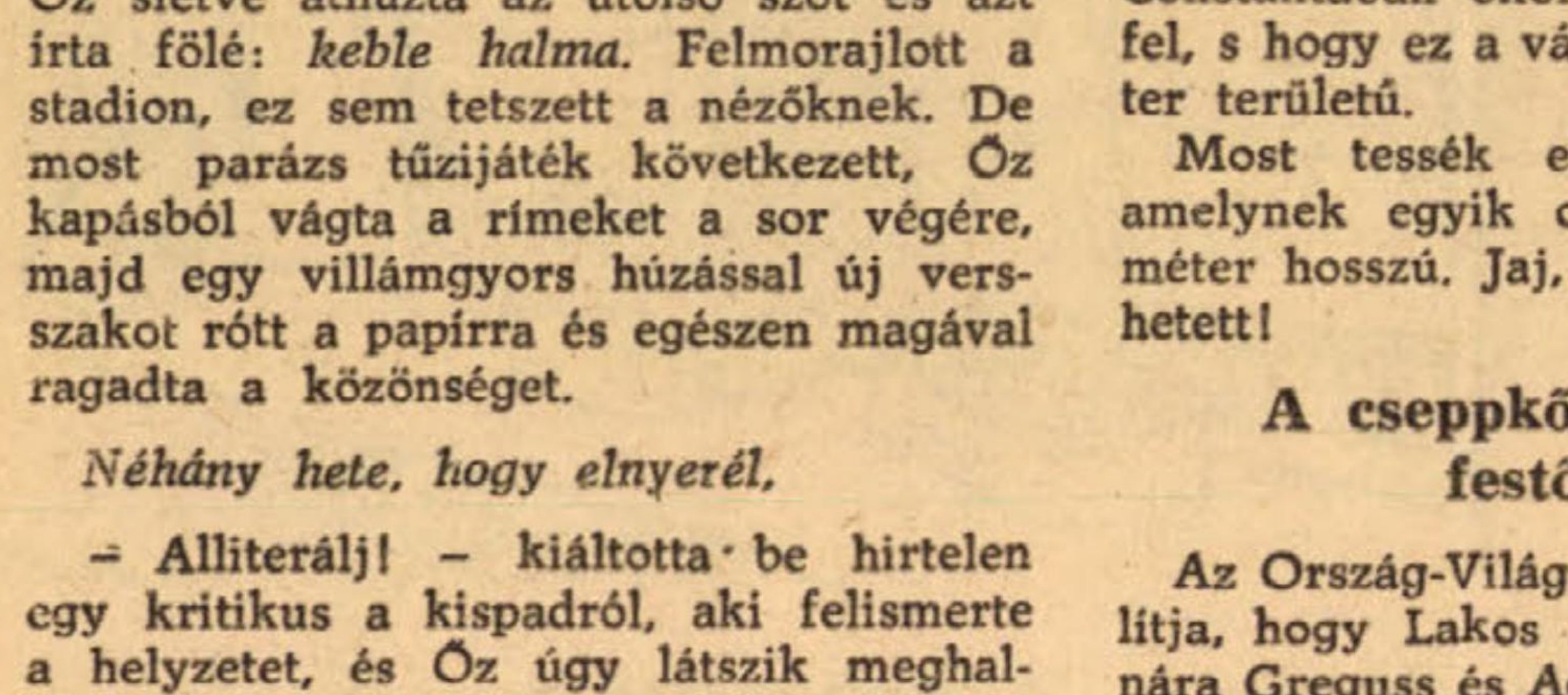

A szomszédokat is érdekli

Vasvári Anna rajza

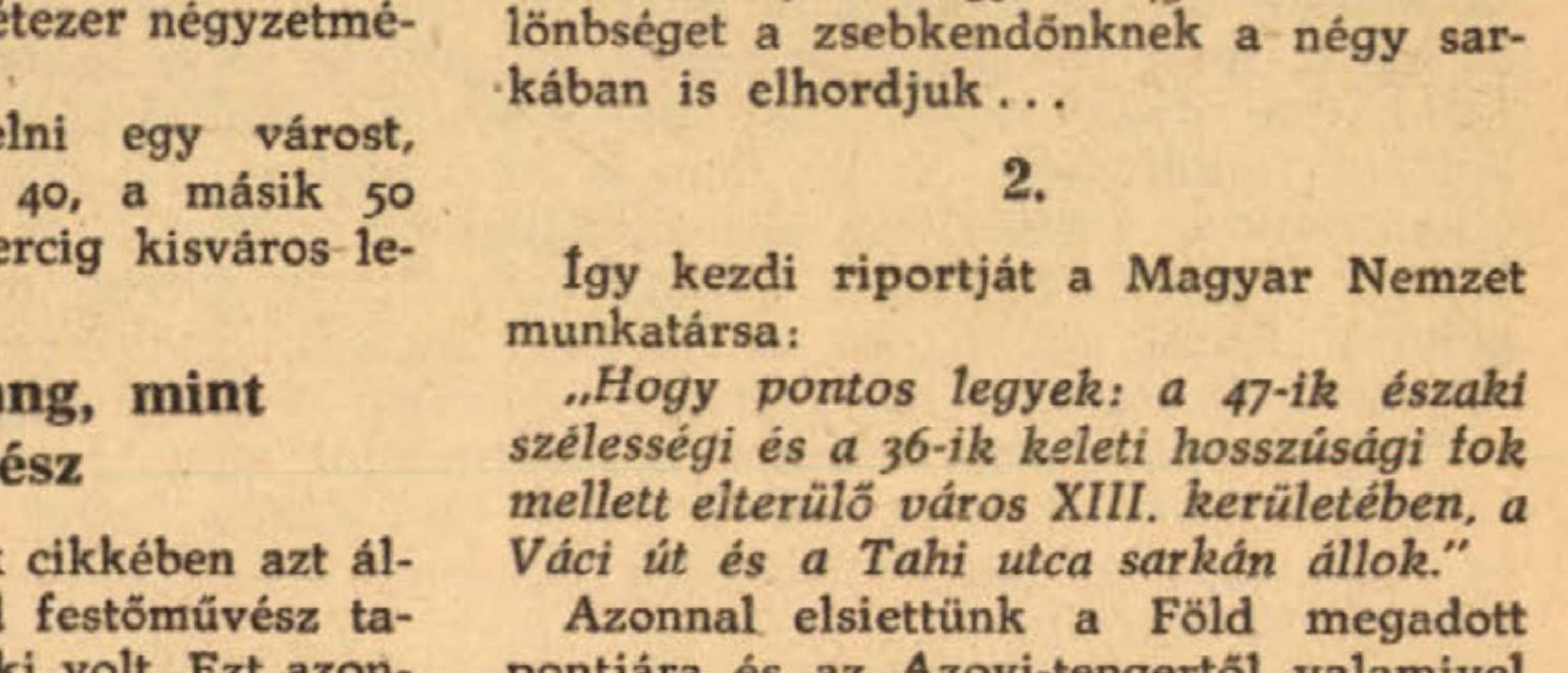

Hogy a sofőr ne unatkozzék . . .

Feliks Derecki

A PAMLAG

Elhatároztam, hogy eladom a pamlagot. Feladtam egy apróhirdetést és másnap már jelentkezett is egy fiatal pár. A férfi szomorúnak látszott, a nő még nálánál is szomorúbbnak, egymás kezét fogták, mint a gyerekek.

Bevezettem őket a kisszobába, ahol a pamlag állt.

— Tessék, parancsoljanak, nézzék meg alaposan, igaz, hogy már nem új, de még évekig lehet használni — mondtam és betettem magam után az ajtót.

Feleségem dörzsölgette a kezét.

— Talán végre sikerül megszabadulni ettől a vacaktól.

A fiatalok elég sokáig nézegették odabent a bútordarabot. Amikor végre megjelentek a küszöbön, a férfi még szomorúbbnak látszott, a nő pedig maga volt a két lábon járó fájdalom.

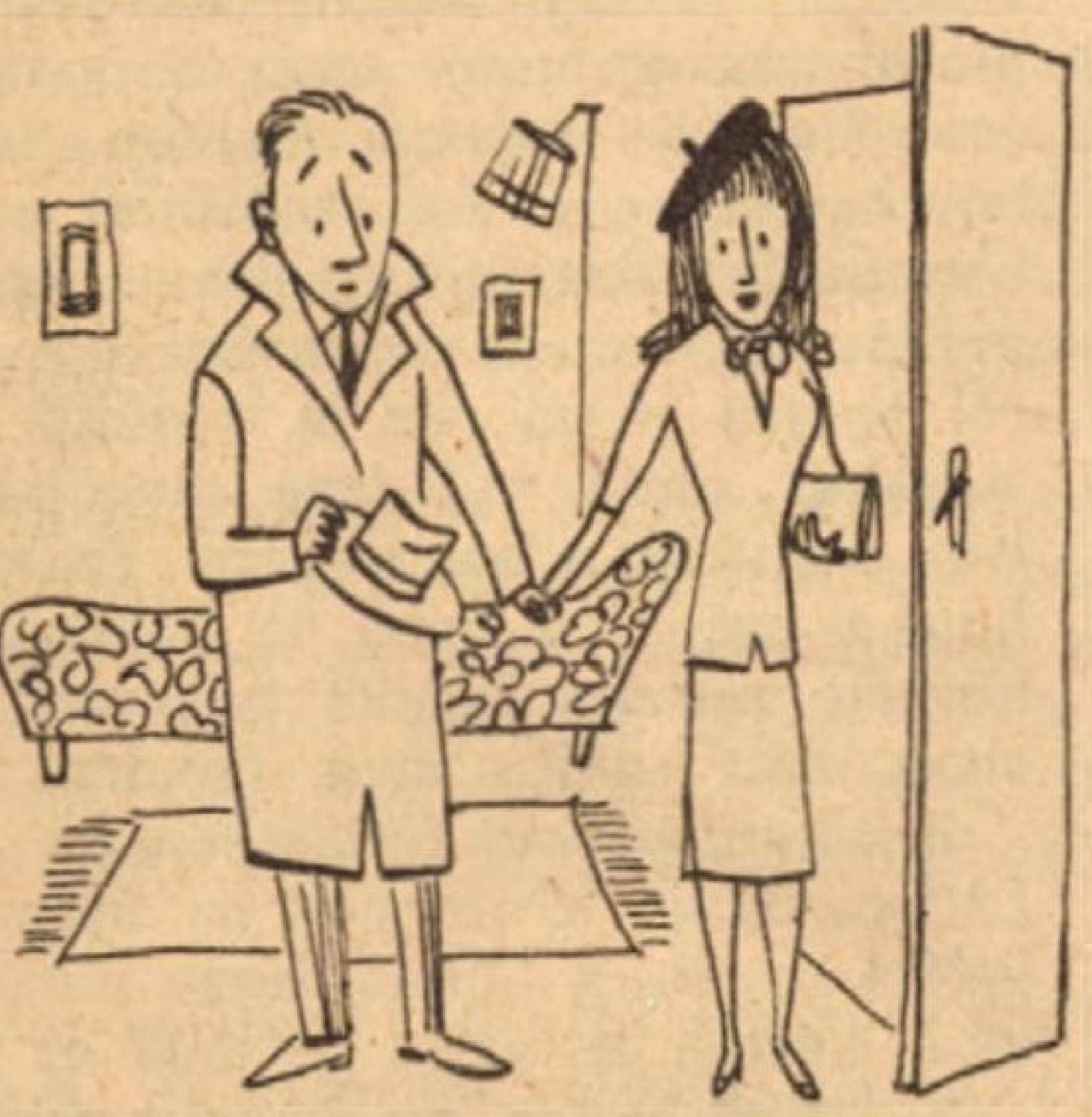

— Elnézést kérünk — mondották —, de még meg kell fontolnunk.

Pár nap múlva újból megjelentek.

— Megengedi?

— Tessék, tessék — nyitottam nekik máris az ajtót és magukra hagytam őket a pamlaggal.

— Kicsit mintha sokáig nézegetnék. Nem képtár ez a pamlag — türelmetlenkedett a feleségem.

— Már éppen a vacsorához akartunk ülni, amikor kiléptek a fiatalok. Szinte csurgott a szemükből a szomorúság.

— Nem szeretnénk elhamarkodottan dönteni — szólott a férfi. Ha nincs ellene kifogása, még majd visszajövünk.

Ettől kezdve aztán minden héten megjelentek. Már annyira otthonosan mozogtak, hogy egyenesen a pamlagos szobába mentek és becsukták maguk után az ajtót. Remegő szívvel vártuk a szemle eredményét. Sajnos, az ügylet csak nem akart létrejönni, de a fiatalok minden esetben megígérték, hogy visszajönnek. Egyre szomorúbbaknak látszottak, szinte már-már az volt az ember érzése, hogy felkapja és elsodorja őket az őszi szél.

Így teltek a hónapok. De egyszer, amikor a férfi kurta „Viszontlátásra, a jövő héten" szavakkal búcsúzott, egyenesen neki szegeztem a kérdést.

— Hát kérem, lesz-e végre valami a vásárból, vagy sem?

A férfi tekintetéből mélységes szomorúság és fájdalom sugárzott.

— Igazán kár, hogy ön olyan türelmetlen — suttogta. — A pamlag megfelelne nekünk, de sajnos, nincs lakásunk.

Többé nem jelentkeztek. Nemsokára odaajándékoztam a pamlagot egy szegény vidéki rokonomnak.

Rendes vevő úgysem akadt volna rá. Teljesen hasznavehetetlen volt.

Lengyelből fordította: U. J.

Modern idők

Mészáros András rajza

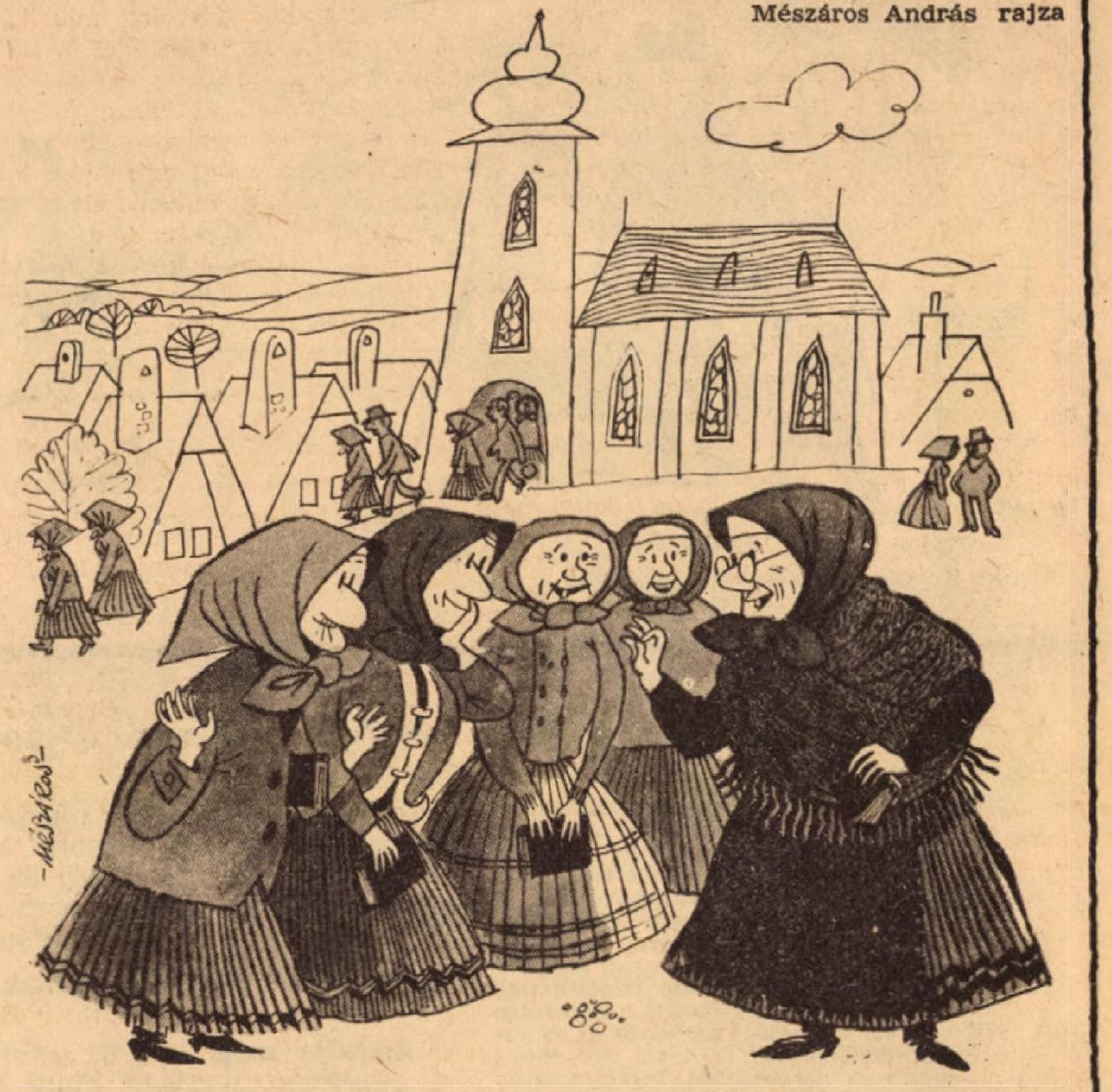

— . . . és akkor a Sándor egyből egyenesen a balsarokba küldte a labdát.

Őszi-téli Szot üdültetés

Szür-Szabó József rajza

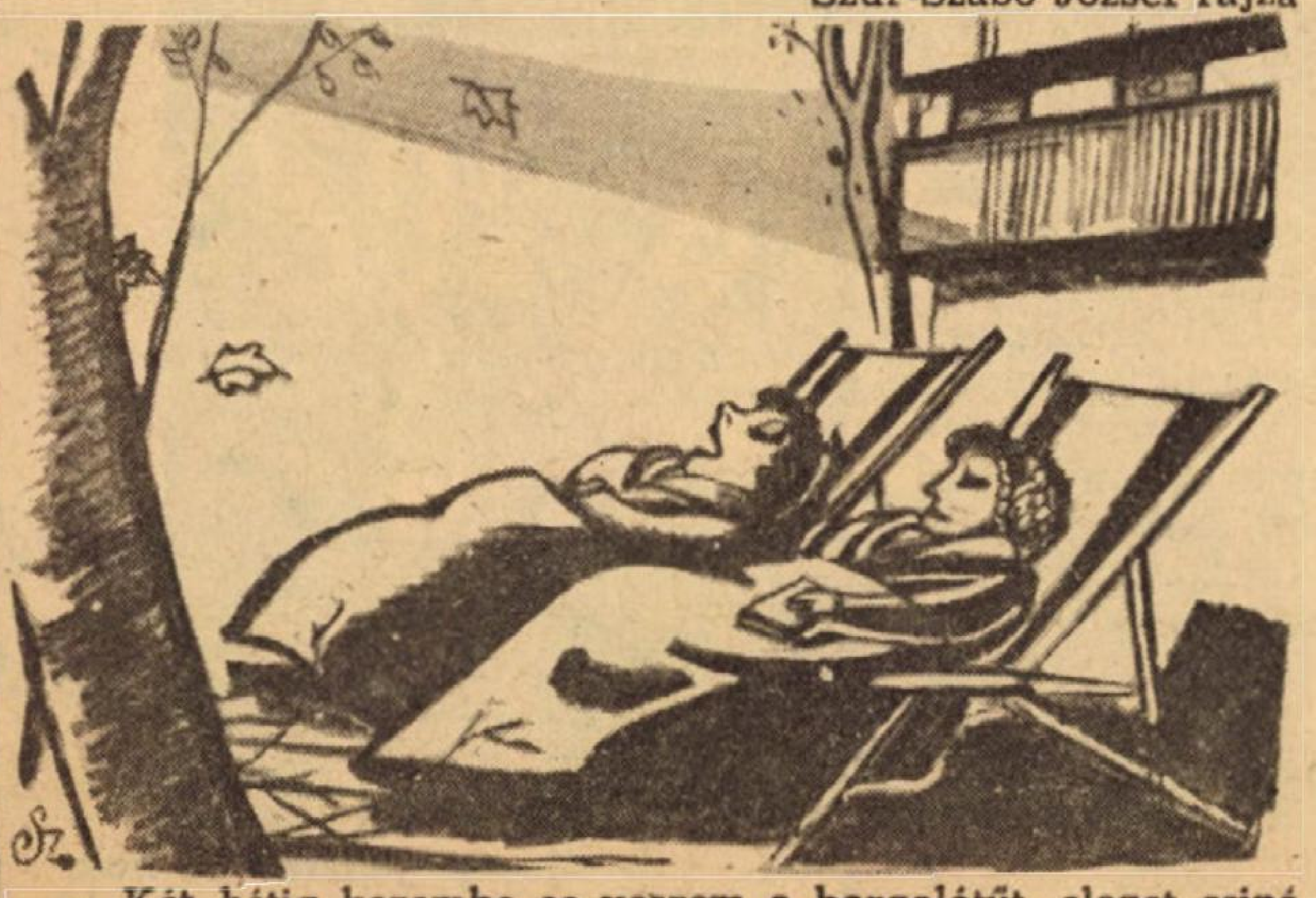

– Két hétig kezembe se veszem a horgolótűt, eleget csinálom egész évben a hivatalban . . .

Szezonvég

Toncz Tibor rajza

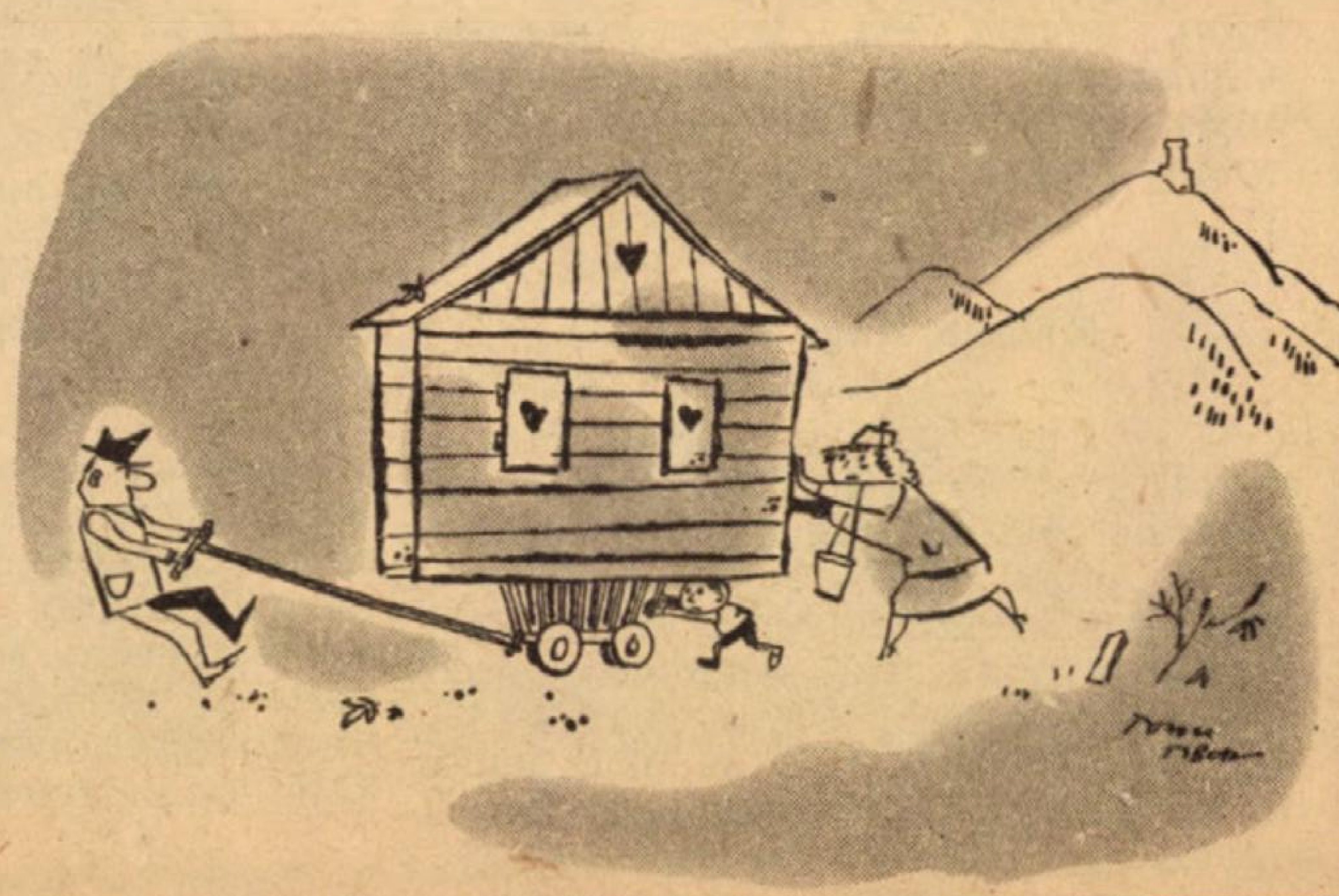

A hegyekben

Pusztai Pál rajza

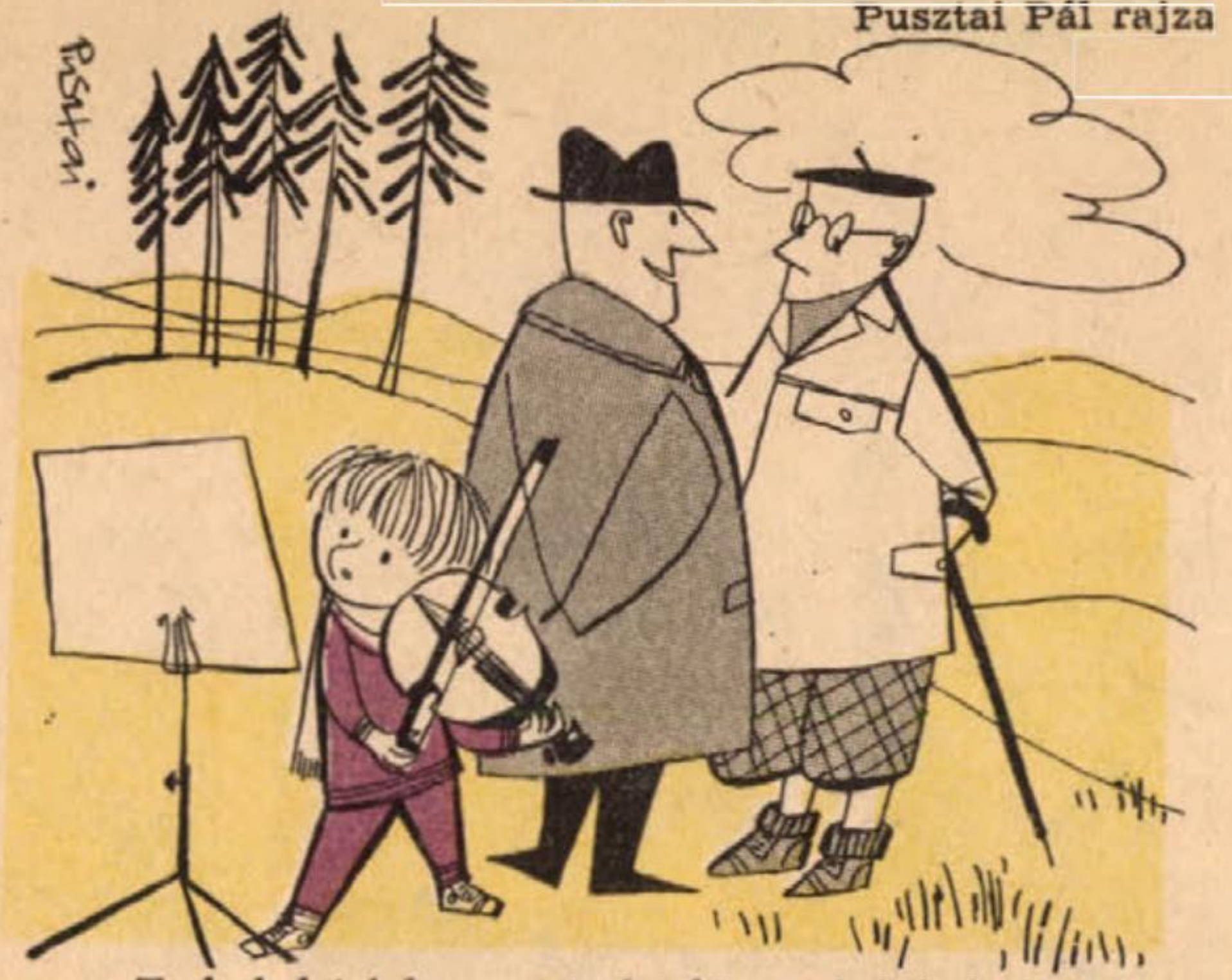

– Tudod kérlek, a társbérlőmmel kibékültem, viszont a gyerek közben megszerette a zenét.

Nem tipikus, de gyakori

Toncz Tibor rajza

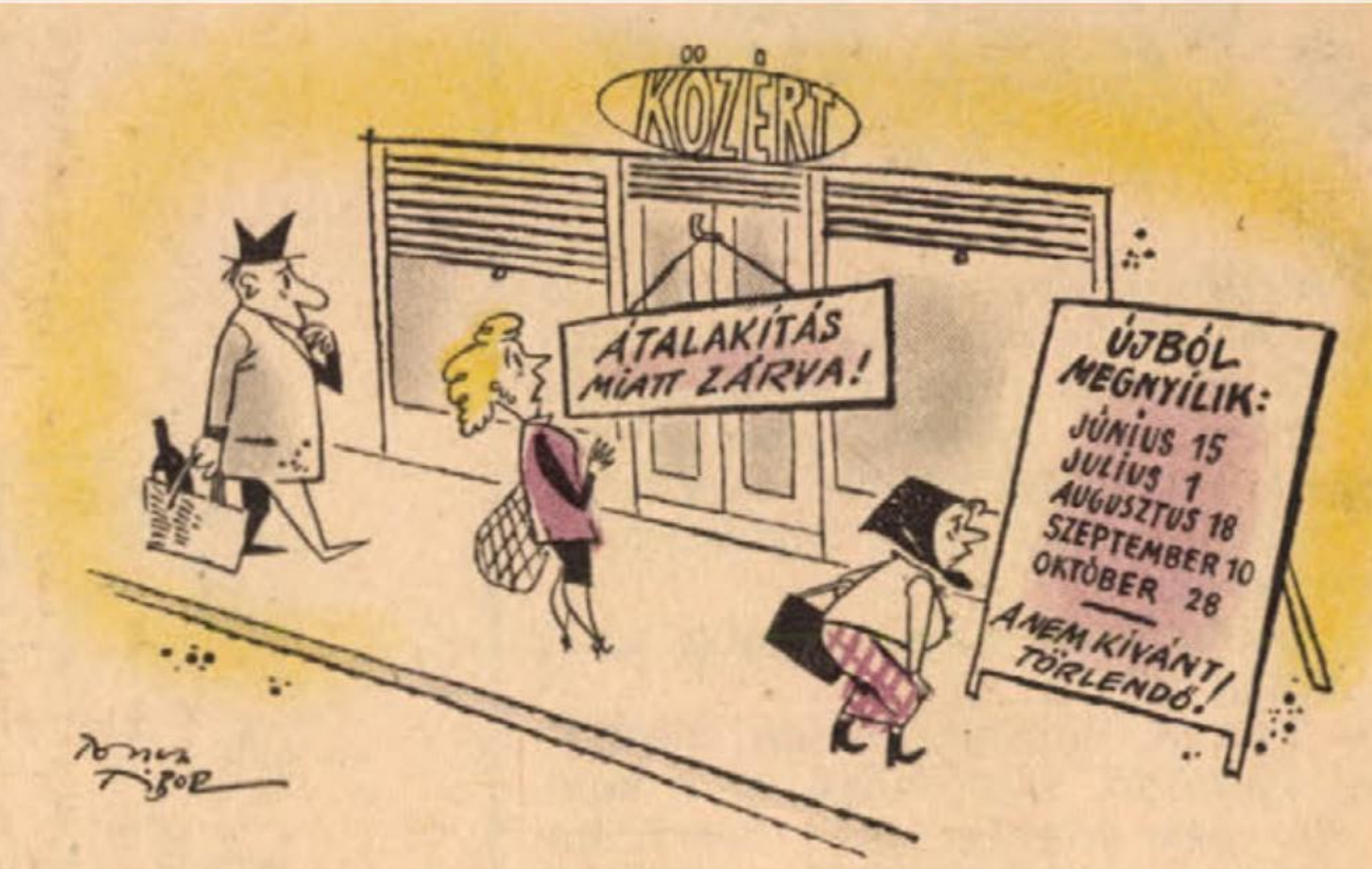

Vendégségben

Török János rajza

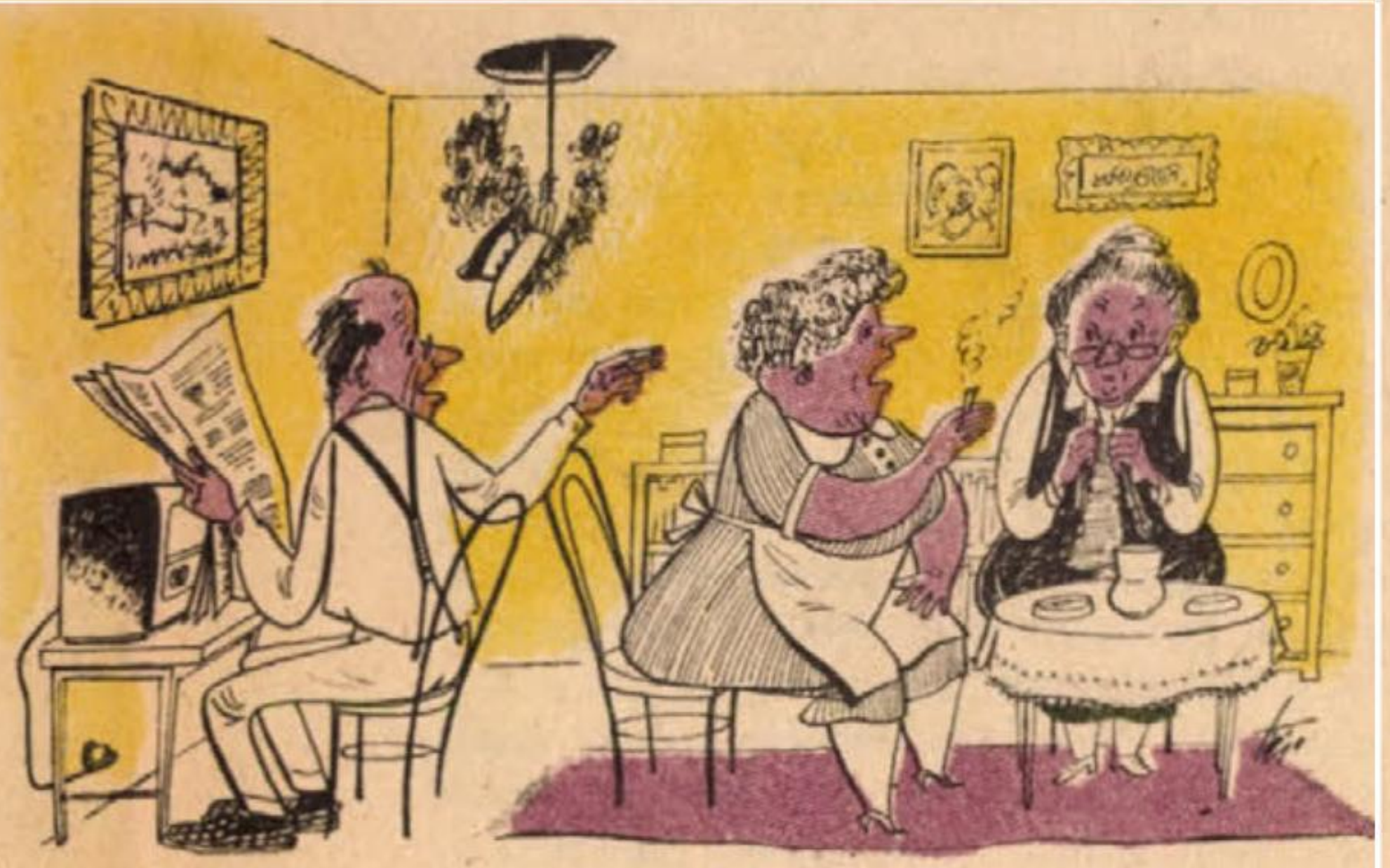

– Ne haragudjon Kovácsné, hogy a szavába vágok: nem felejtette el kikapcsolni a villanyvasalóját, mielőtt lejött hozzánk?

Rohamosan növekszik az emberiség létszáma

Kaján Tibor rajza

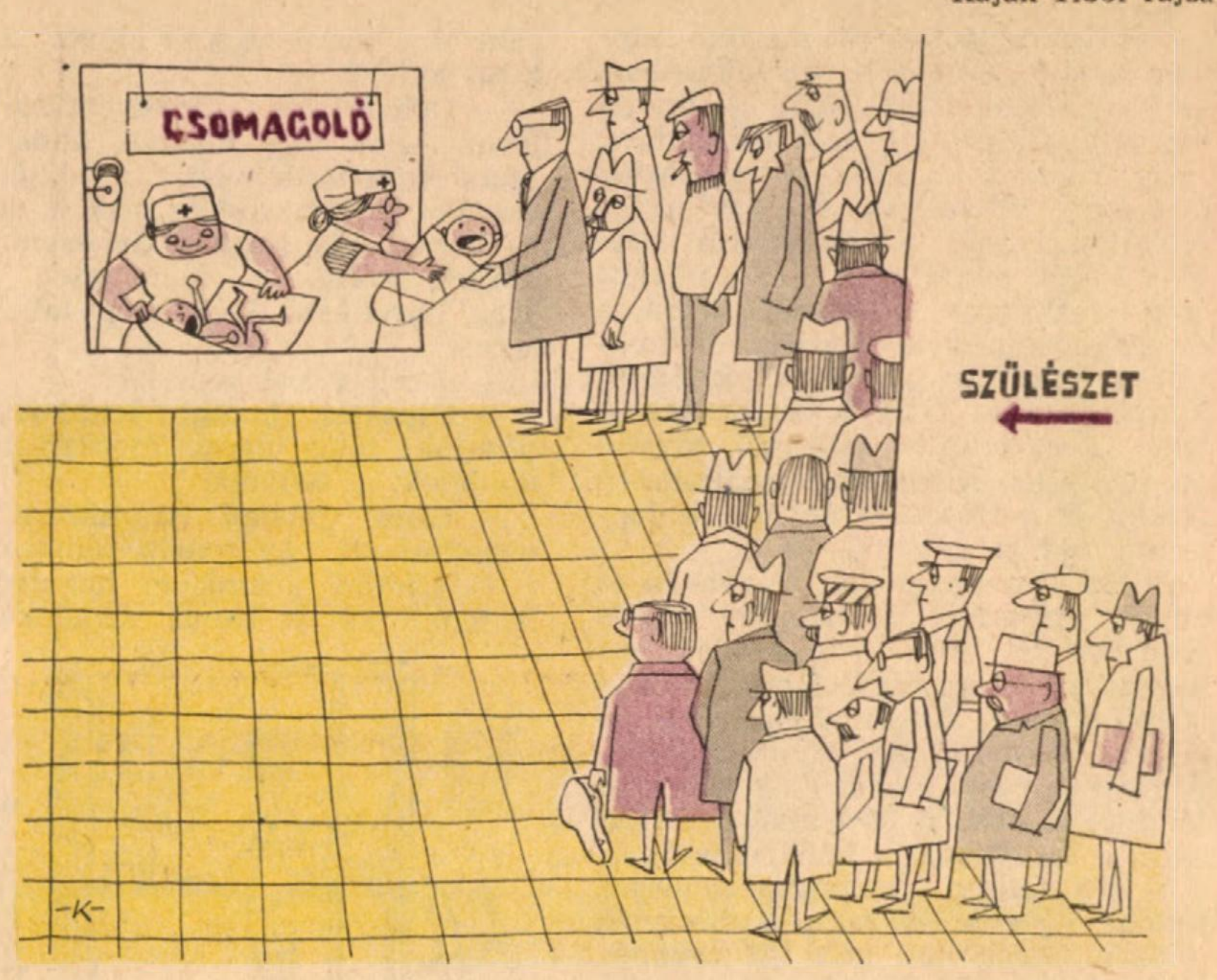

Levelek az íróhoz

Nemrégiben humorosnak szánt karcolatban emlékeztem meg egy kis kalandról, amikor két szállító munkás egy nehéz szekrényt vitt fel harmadik emeleti lakásomba. A cikk megjelenése után, „Egy szállító munkás" aláírással névtelen levelet kaptam, melyben a levélíró nehezményezi cikkem frivol hangját, majd kétségbevonja a szekrény súlyát, a viteldíj összegét és az én szakértelmemet. A levél egy cseppet sem lepett meg, mivel köztudomású, hogy a világirodalom nagyjai sem úszták meg szárazon, ha mások dolgába beleavatkoztak. Azt hiszem, nem lesz érdektelen, ha okulásul közzé teszek néhány jellegzetes levelet, amelyet nagynevű kollégáim kaptak annak idején.

Shakespeare Vilmos úrnak,
LONDON

Láttam a színházban az ön „Hamlet" című fércművét, amely egy teljesen hülye királyfiról szól. Ön szerint ilyenek a királyfiak? Látszik, hogy soha, a büdös életben sem egy királyfit, sem egy királyt nem látott. Az ön állítólagos „királyfi"-ja hazudik, színészkedik, összevissza fecseg és halálba kergeti szépséges menyasszonyát, Opféliát. Nem kétlem, hogy talán egyszer, valaha lehetett ilyenféle királyfi Dániában. De tipikus ez? Ilyenek a királyfiak általában? Nem, uram! Köztudott dolog, hogy a királyfiak nemeslelkű emberek, akik megállják helyüket a harcban és a szerelemben is, és ha kell, odavágnak. Ha már nem jut semmi az eszébe, legalább olyan dolgokról írjon, amihez ért. Írjon részeges színészekről, vagy természetellenes hajlamú lócsiszárokról. De a királyokat hagyja, annyit mondhatok!

Teljes tisztelettel
Egy királyfi

Madách Imre úrnak,
ALSÓSZTREGOVA

Most tettem le „Az ember tragédiája" című drámai költeményét és mondhatom, fel vagyok háborodva. Ez az Ádám, akiben ön az egész emberiséget megszemélyesíti, siránkozó, pipogya fráter, aki semmivel sincs megelégedve. Sem Fáraó, sem Kepler, sem Danton? Hát mi akar lenni ez az alak tulajdonképpen? És a végén hová lyukad ki az egész? Hogy nem érdemes élni, de muszáj, mert a gyereket el kell tartani. Hát köszönöm szépen! Ha ilyen az ember, akkor én nem akarok ember lenni.

Egy ember

Swift Jonathan úrnak,
DUBLIN

Engedje meg, kedves uram, hogy a „Gulliver utazásai" című könyvéhez gratuláljak. Jó könyv, érdekes könyv, csak egy baja van, hogy nem igaz. Ezt nyugodtan állíthatom, mert én is utazó vagyok, hosszú évek óta képviselem az egyik legnagyobb londoni szövetkereskedő céget. Mint ilyen, sokhelyütt megfordultam már, de állíthatom, hogy sem törpéket, sem óriásokat, sem a többi csodabogarakat, amelyek az ön könyvében szerepelnek, seholsem találtam. A beszélő lovakról szóló fejezet pedig egyenesen légből kapott koholmány. Mit fognak mondani az emberek, ha ezt a könyvet elolvassák? Azt fogják mondani, hogy minden utazó hazudik. Úgyis elég rossz hírünk van, még csak ez hiányzott nekünk. Pedig maga tudna írni. Miért nem tartja a kapcsolatot a való élettel? Olyan utazókról írjon, akik jó férjek, derék családapák és sok szövetet adnak el. Meglátja, hogy nagyobb sikere lesz.

Szívélyes üdvözlettel:
Egy utazó

Arany János úrnak,
NAGYSZALONTA

Nagy élvezettel olvastam Ágnes asszonyról szóló, gyönyörű költeményét, amely könnyekig meghatott. Szegény asszony! Mennyit kellett szenvednie és mosnia… Csak egyet nem értek: miért nevezte el éppen Ágnesnek? Nem gondolt arra, menynyit árt ezzel azoknak a tisztességes, épelméjű nőknek, akiket szintén Ágnesnek hívnak? Nem egy Ágnessel beszéltem, nekik is ez a véleményük. Ágnes komoly név, viselői komoly asszonyok. Miért nem nevezte el balladája hősét például Lilinek vagy Micinek? Talán még nem késő. *Tisztelettel: Egy Ágnes.*

Gádor Béla

Miért állunk ma sorba, pesti emberek?

Izgató, nehéz kérdésre kerestem feleletet szombat délután három órakor, amikor a nap mosolygós emberek arcát cirógatta a Marx téren. Ugyanis topogó, enyhén türelmetlenkedő, hosszan kígyózó, széles, tömött sorban álló emberszalagra lettem figyelmes. Éppen a tömegvonzásnak engedelmeskedett egy piros robogóról leugró fiatal pár is. Fejükön fényes bukósisakkal, amin villódzva táncoltak a napsugarak, beálltak a sor végére. Említésre érdemes, hogy a széparcú fiatal nő bukósisakja peremére körben muszlin kendőt helyezett s azt hátul a sisak alatt kötötte meg. Tündéri volt.

A tömegvonzás természetesen rám is hatott. Láttam, hogy kíváncsiak az újonnan érkezettek velem együtt, s láttam, hogy vidáman távoznak, akik elérték céljukat. De mit? ez itt a kérdés.

– Miért állnak ma sorba a pestiek? – tettem fel magamnak a kérdést. A célt nem lehetett meglátni, mert vastag emberkaréj takarta el a belátást. Nem volt más lehetőség, mint beállni a sorba s végigjárni a sorállók útját a beteljesülésig.

Lassan jártunk, tovább értünk egy-egy csoszszanással s közben törtem a fejem: mi lehet az, amiért nekünk pestieknek érdemes ma Budapesten időt és fáradságot nem kímélve sorbaállni? Útközben felfedeztem, hogy a beérkezettek huzamosan tartózkodnak az áhított célban, s tetemes idő után lépnek csak tovább kielégült boldogságot árasztó mosollyal, vissza-vissza nézve az elért beteljesülésre.

Utunk, csosszanásaink folyamán elméláztam: az idők, a történelmi idők során mi mindenért álltunk már sorban: háború, ellenforradalom idején élelmiszerért, ruhaneműért, majd amikor szűk keresztmetszet volt, mozijegyért, színházjegyért. S most?

Közben sortársaimmal beérkeztünk a sor elejére. Ott nők és férfiak guggoltak egy papírdoboz körül. A doboz elején négyszögletes, vágott nyíláson időnként kidugta, majd visszahúzta buksi fejecskéjét egy hétköznapi, pici, fekete, néhány hetes kutyus. Mint galambdúcból a galambfióka!

Újszerű a jelenet, tetszik nekünk, pesti közönségnek. A hunyorgó szemű, tétova, esetlen, bohókás mozgású kutyus a papírdoboz ablakocskáján kikandikál, majd eltűnik.

– Édes, aranyos! – kiáltoztak halkan a nők.

Megért egy negyedórát, hogy lássam, miért álltunk sorba mi pestiek szombat délután a Marx téren. Idők jele: papírmasé óljából kibámészkodó kutyafejért toporogtunk. Egy mosolyt fakasztó kutyuskáért, gondtalan, játékos, tétovaságáért. Mi most szeretjük ezt. Mi felnőtt pestiek is gondtalanul játszadoztunk. Idők jele. Új szakasz a sorbaállás budapesti történetében!

Csillag György

Pestiek Budán

Toncz Tibor rajza

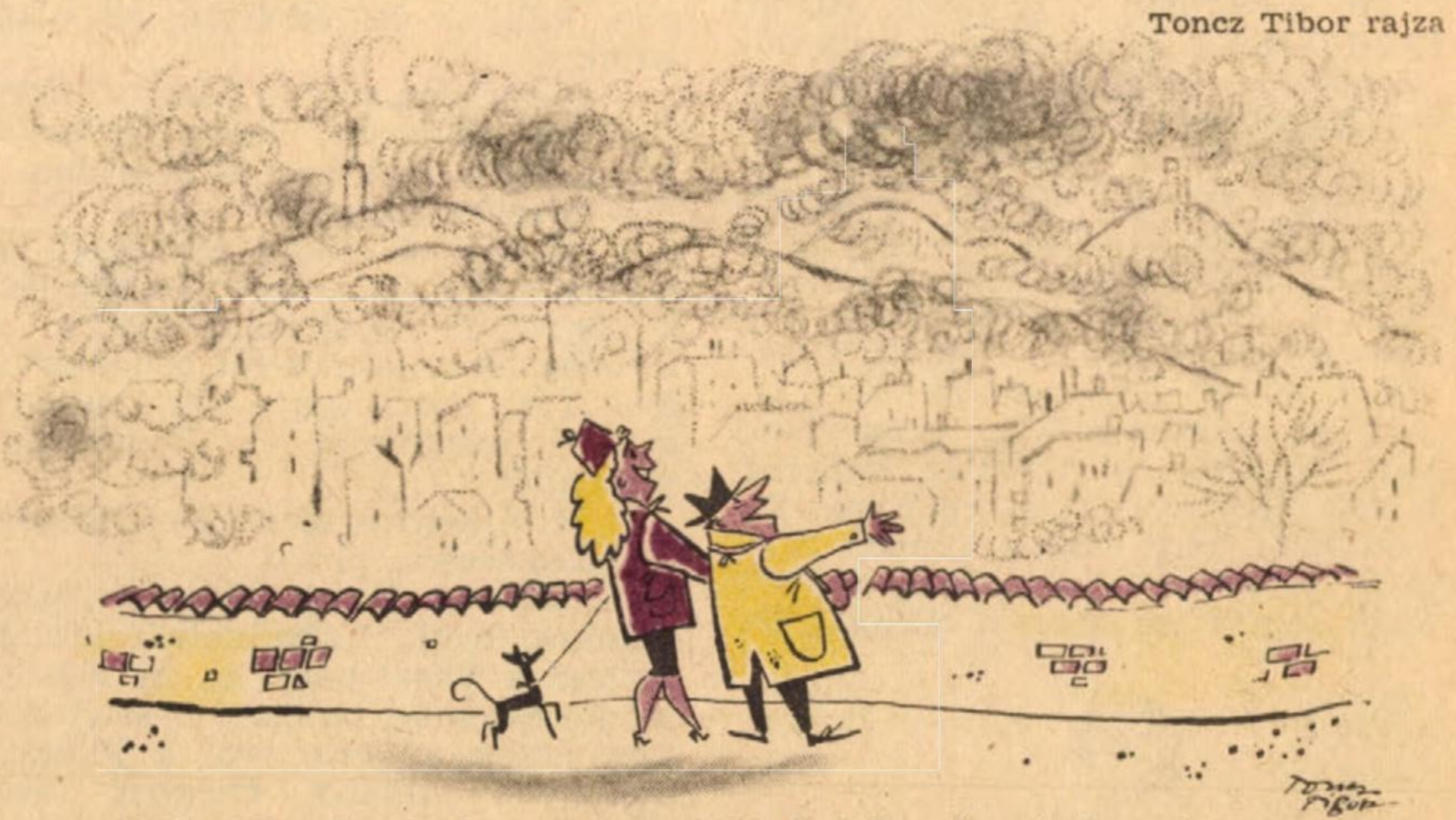

– Hiába Mancika, Buda az mégiscsak Buda. Micsoda más levegő van itt, mint Pesten!

Országúton

Schwott Lajos rajza

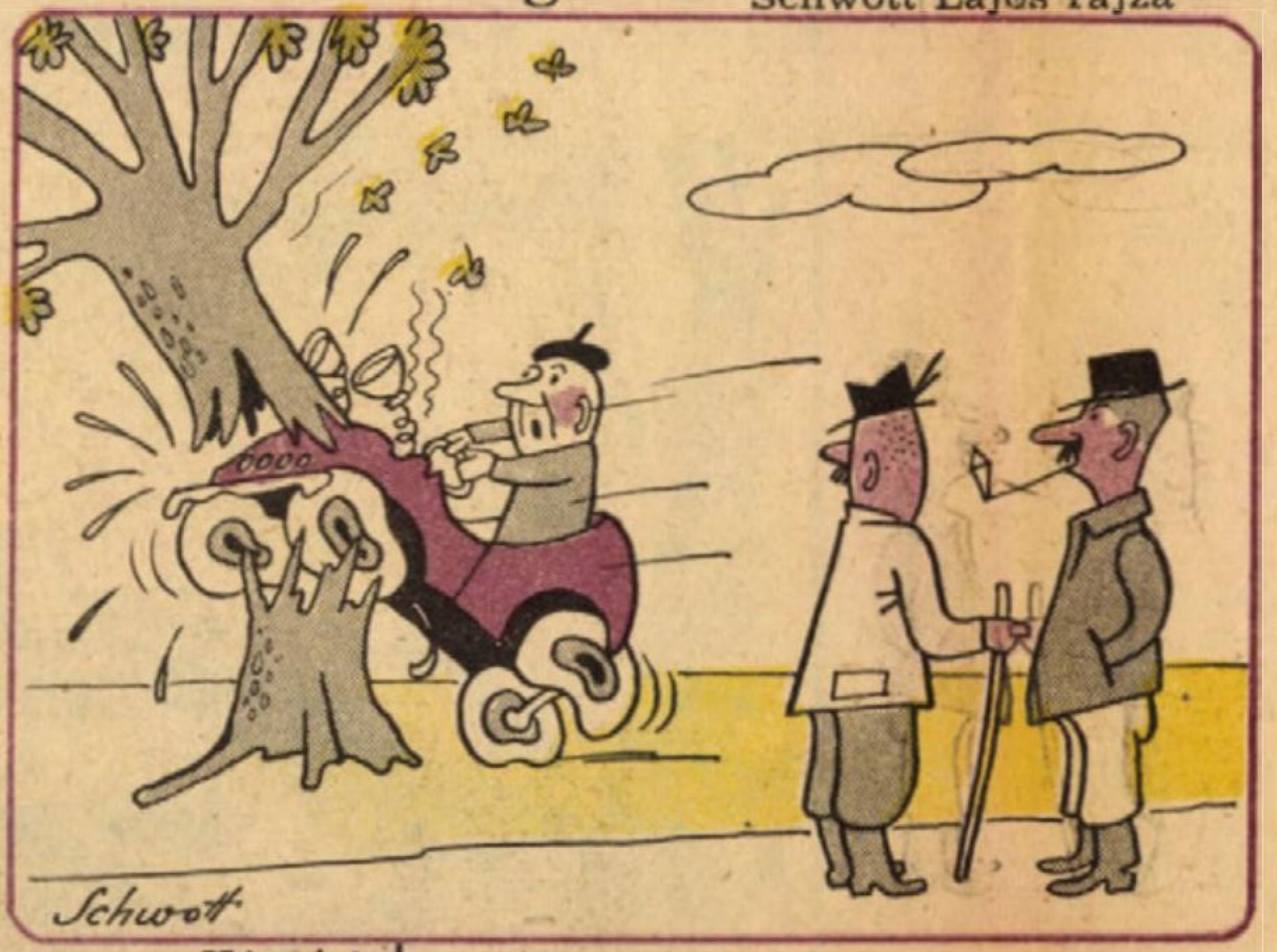

– Kár érte!
– Bizony. Jóltermő fa volt.

Kifejező neonreklám

Szűr-Szabó József rajza

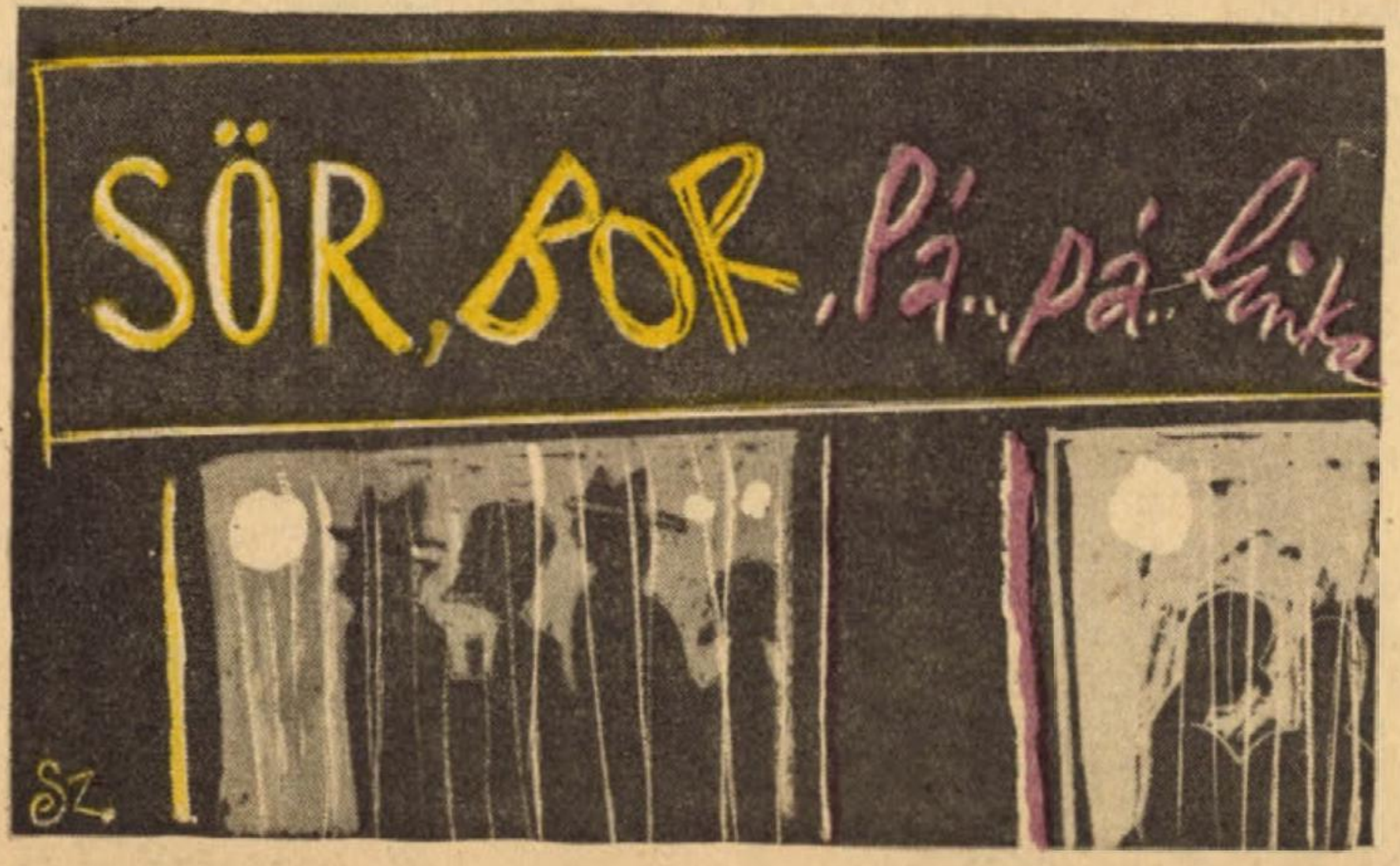

Kagyló-fotel

Pusztai Pál rajza

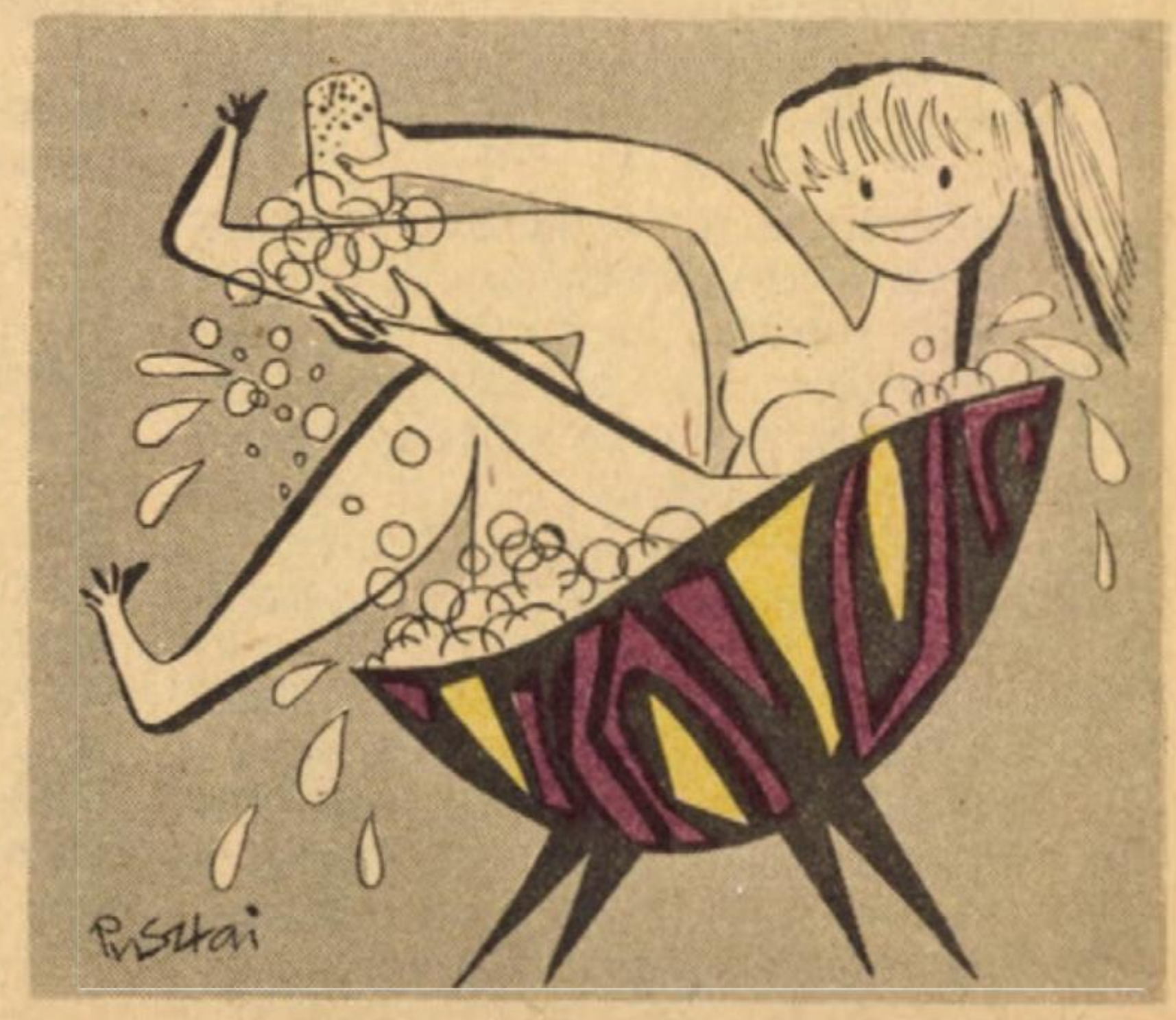

Feliks Derecki

A PAMLAG

Elhatároztam, hogy eladom a pamlagot. Feladtam egy apróhirdetést és másnap már jelentkezett is egy fiatal pár. A férfi szomorúnak látszott, a nő még nálánál is szomorúbbnak, egymás kezét fogták, mint a gyerekek.

Bevezettem őket a kisszobába, ahol a pamlag állt.

— Tessék, parancsoljanak, nézzék meg alaposan, igaz, hogy már nem új, de még évekig lehet használni — mondtam és betettem magam után az ajtót.

Feleségem dörzsölgette a kezét.

— Talán végre sikerül megszabadulni ettől a vacaktól.

A fiatalok elég sokáig nézegették odabent a bútordarabot. Amikor végre megjelentek a küszöbön, a férfi még szomorúbbnak látszott, a nő pedig maga volt a két lábon járó fájdalom.

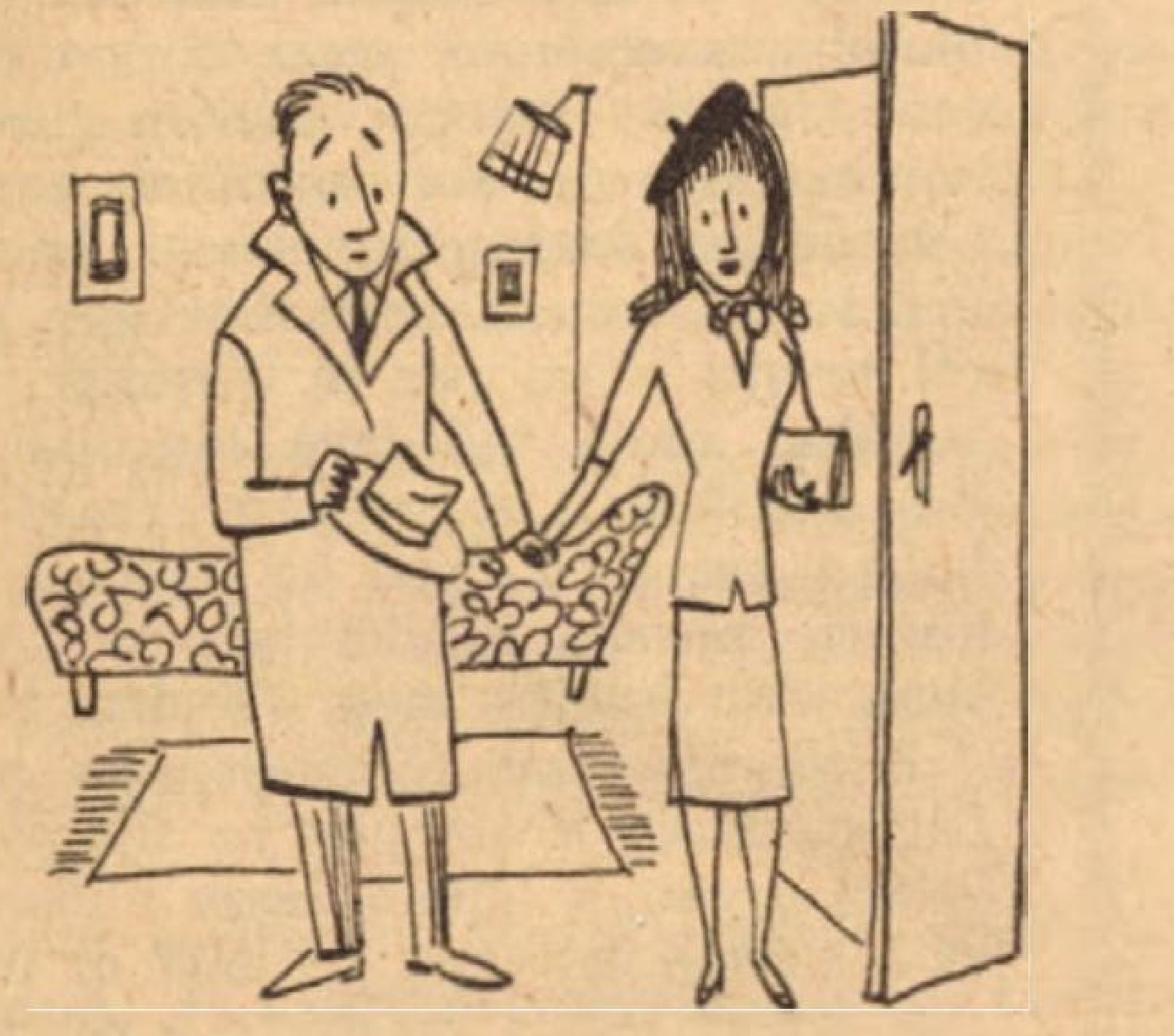

— Elnézést kérünk — mondották —, de még meg kell fontolnunk.

Pár nap múlva újból megjelentek.

— Megengedi?

— Tessék, tessék — nyitottam nekik máris az ajtót és magukra hagytam őket a pamlaggal.

— Kicsit mintha sokáig nézegetnék. Nem képtár ez a pamlag — türelmetlenkedett a feleségem.

— Már éppen a vacsorához akartunk ülni, amikor kiléptek a fiatalok. Szinte csurgott a szemükből a szomorúság.

— Nem szeretnénk elhamarkodottan dönteni — szólott a férfi. Ha nincs ellene kifogása, még majd visszajövünk.

Ettől kezdve aztán minden héten megjelentek. Már annyira otthonosan mozogtak, hogy egyenesen a pamlagos szobába mentek és becsukták maguk után az ajtót. Remegő szívvel vártuk a szemle eredményét. Sajnos, az ügylet csak nem akart létrejönni, de a fiatalok minden esetben megígérték, hogy visszajönnek. Egyre szomorúbbaknak látszottak, szinte már-már az volt az ember érzése, hogy felkapja és elsodorja őket az őszi szél.

Így teltek a hónapok. De egyszer, amikor a férfi kurta „Viszontlátásra, a jövő héten” szavakkal búcsúzott, egyenesen neki szegeztem a kérdést.

— Hát kérem, lesz-e végre valami a vásárból, vagy sem?

A férfi tekintetéből mélységes szomorúság és fájdalom sugárzott.

— Igazán kár, hogy ön olyan türelmetlen — suttogta. — A pamlag megfelelne nekünk, de sajnos, nincs lakásunk.

Többé nem jelentkeztek. Nemsokára odaajándékoztam a pamlagot egy szegény vidéki rokonomnak.

Rendes vevő úgysem akadt volna rá. Teljesen hasznavehetetlen volt.

Lengyelből fordította: U. J.

Modern idők

Mészáros András rajza

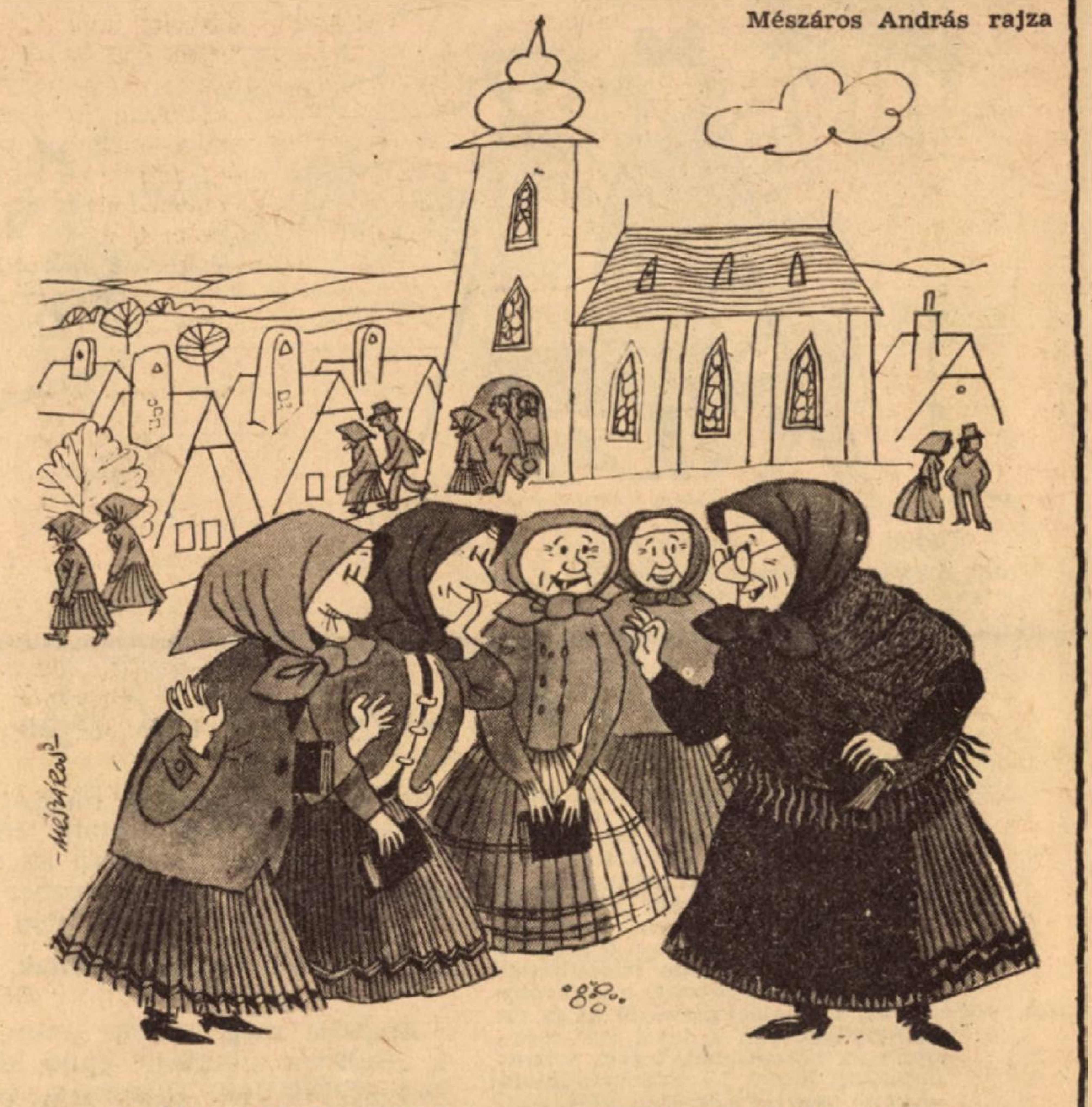

– ... és akkor a Sándor egyből egyenesen a balsarokba küldte a labdát.

Őszi-téli Szot üdültetés

Szür-Szabó József rajza

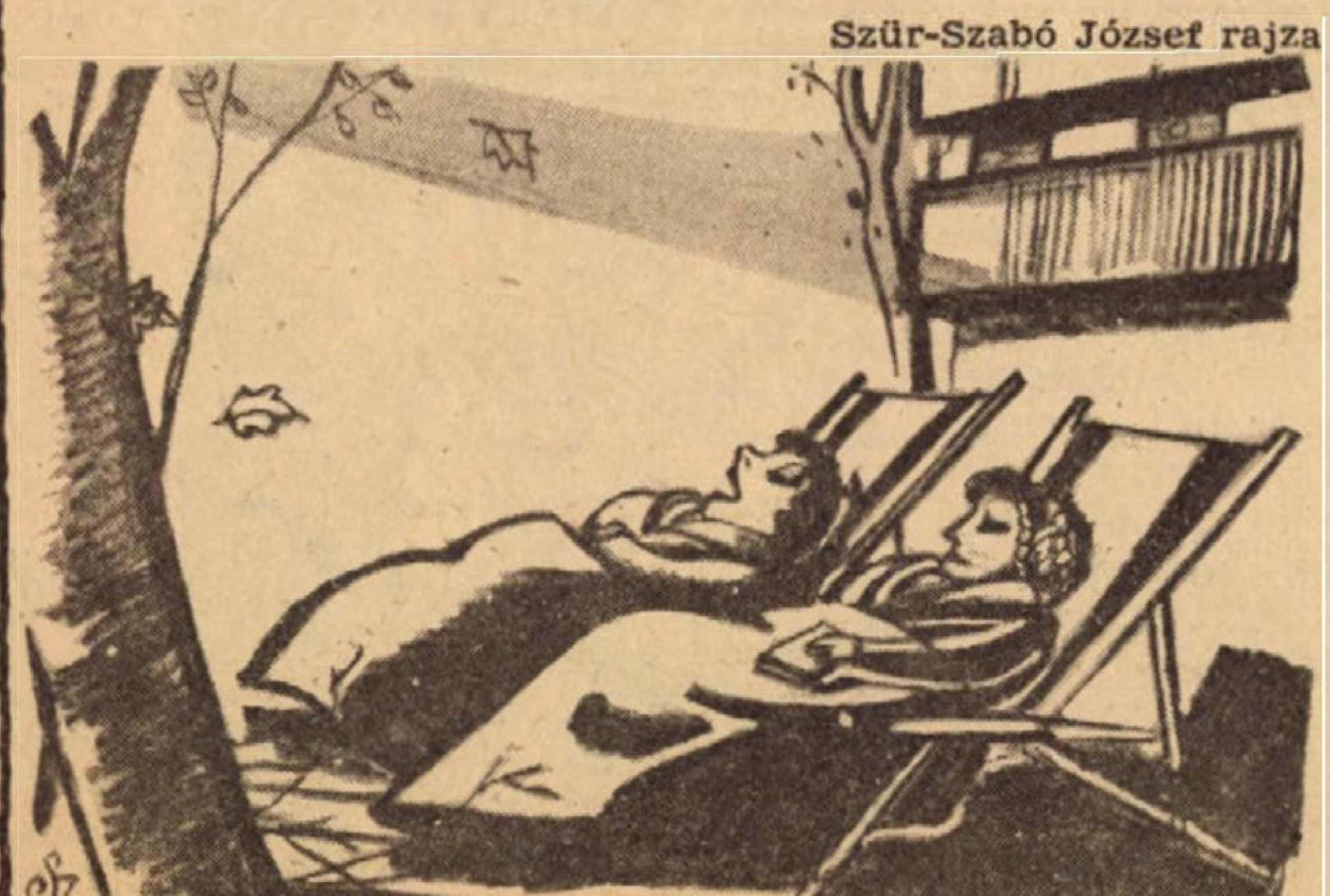

– Két hétig kezembe se veszem a horgolótűt, eleget csinálom egész évben a hivatalban ...

Szezonvég

Toncz Tibor rajza

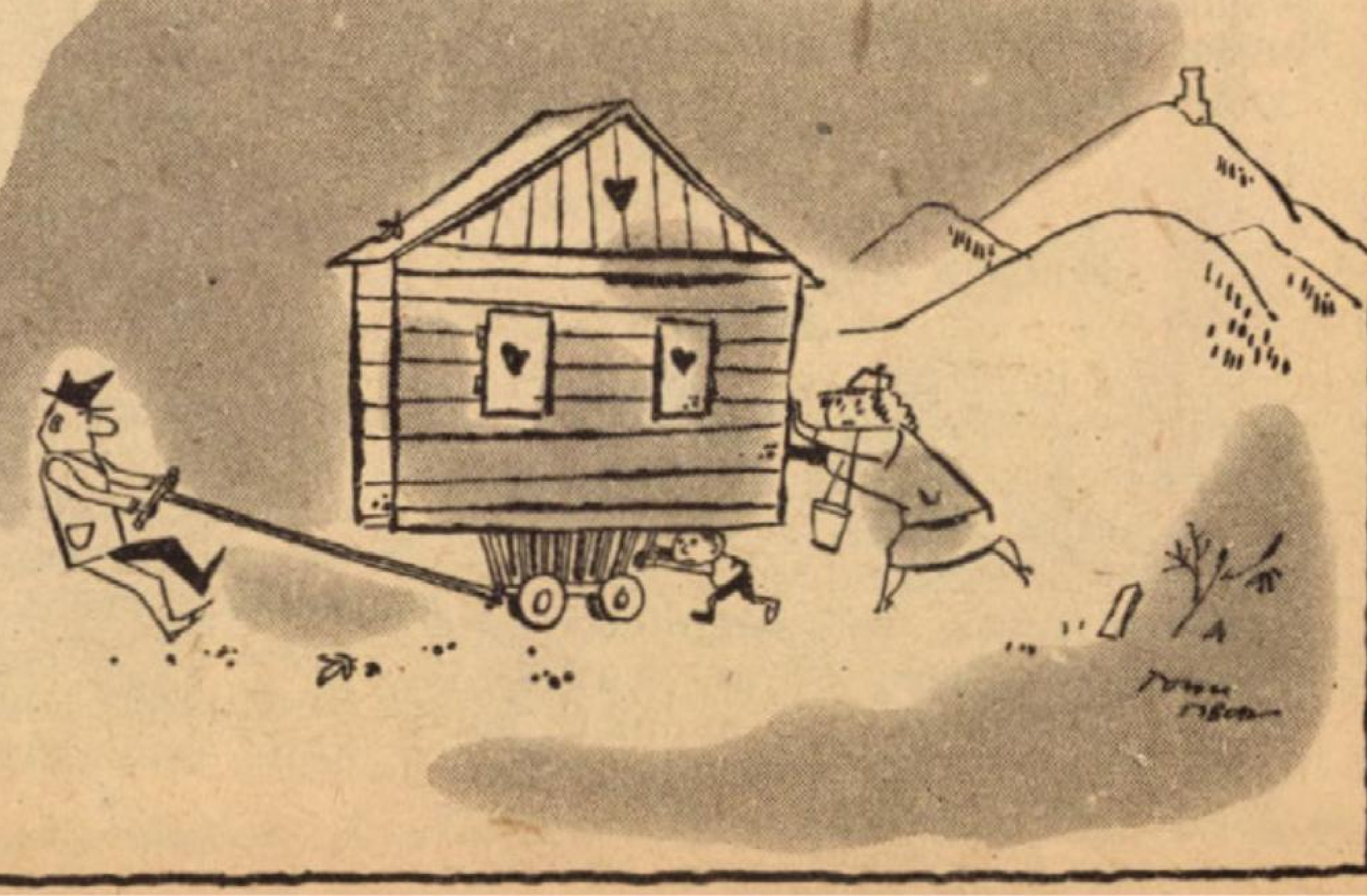

Önkiszolgálás

Az egyik szép pesti presszó-cukrászda melletti helyiségben nemrég még egy tetőtől talpig talponálló virágzott. Ez az oka talán, hogy a presszónak időnként italbolt akusztikája van.

Sűrűn be-betér ide a volt italbolt valamelyik régi törzsvendége. Egy ilyen kegyeletes szívű vendég a múltkor, szimpla kávéja után, megeresztve bánatos baritonját elkezdte, hogy:

– Nótás kedvű volt az apám...

Családi visszaemlékezését a főpincér szakította félbe:

– Itt nem lehet énekelni, kérem.

A vendég ezt kétségbe vonta, mire a főpincér kénytelen volt a makacs baritont távozásra bírni. Másnap este a kedves vendéget a mágneses vonzás újra visszahúzta a helyiségbe. A második szimpla után ismét jött a reminiszcencia dalban elbeszélve, de olyan hangerővel, hogy táncolni kezdtek az asztalokon a feketéspoharak:

– Hej, de nótás kedvű volt az apám...

A prózai főpincér megint közbelépett és miután a vendég nem akart elállni éneklési szándékától, de távozni sem óhajtott, karonfogta őt és kivezette a helyiségből.

A meggyőzésnek ez a formája használt.

A daloslelkületű vendég másnap este is betoppant ugyan a presszóba, de...

Mikor a második fekete után megint elbődült, hogy: „Hej de nótáskedvű volt az apám..." – utána már magától felugrott a helyéről és kirohant az utcára. Önkiszolgáló alapon kitette önmagát.

(-véghy)

HÁZTARTÁSI BOLT PÁRIZSBAN

Sándor Károly rajza

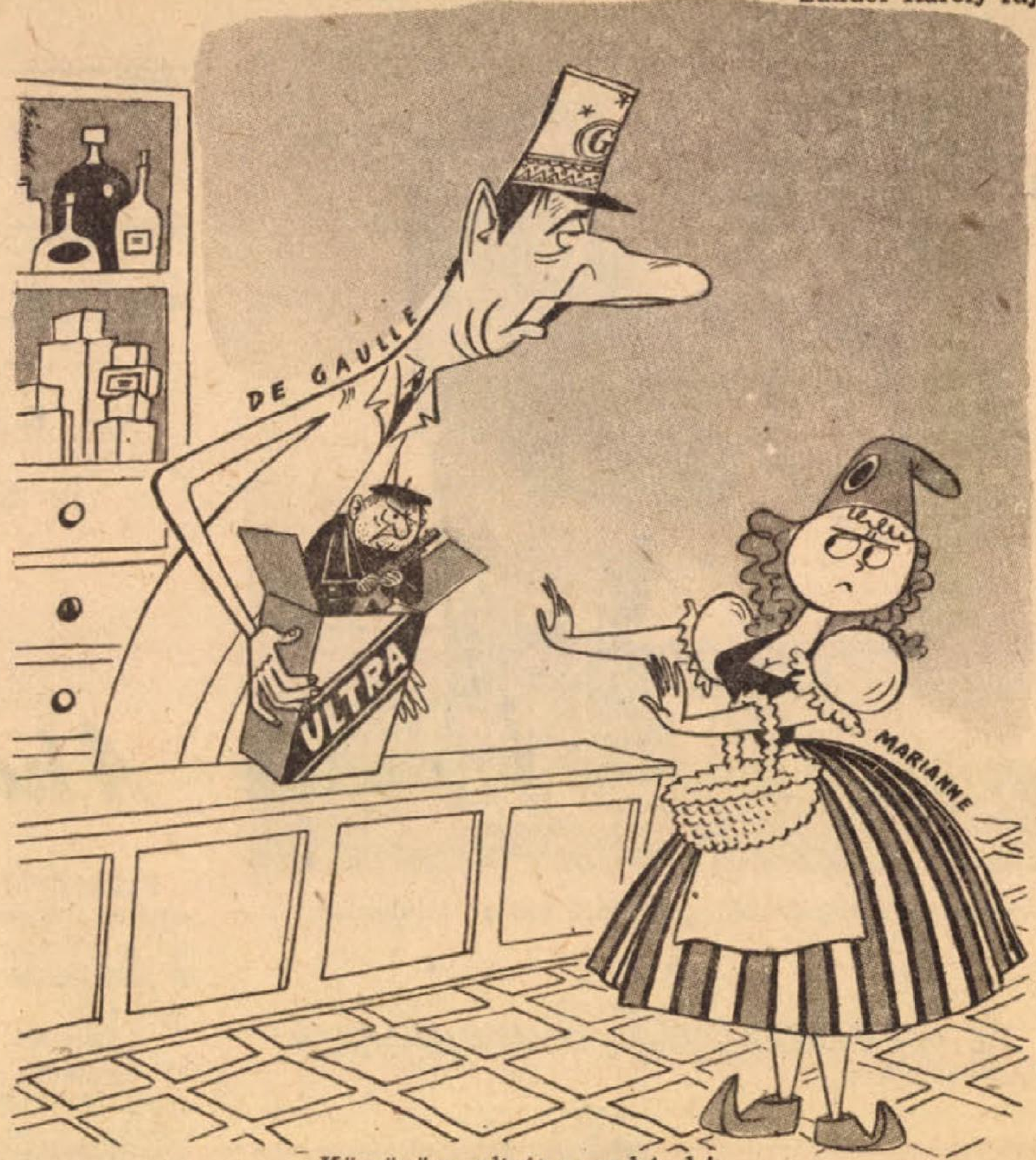

– Köszönöm, ultrát nem kérek!

Ősz

Padon ül a költő,
társtalan.
Tolla új toll, töltő;
borús arcot ölt ő:
gondja van.

Vidám verset írni, —
gondja ez.
Térdén a papír, ni,
lehet vagy hatívnyi.
Szél neszez.

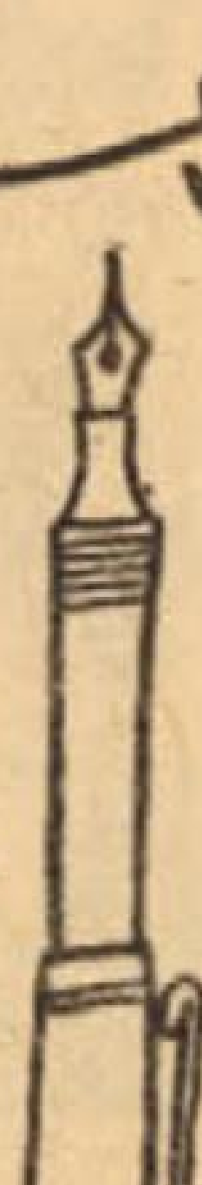

Leesik egy sárga
falevél.
— Árva vagyok, árva,
tégy vissza a fára! —
így beszél.

— Dehogy teszlek vissza,
hisz veled
ősz lett végül is ma
s versem pesszimista
vers lehet!

Polgár István

A költő esete a Múzsával

Várnai György rajza

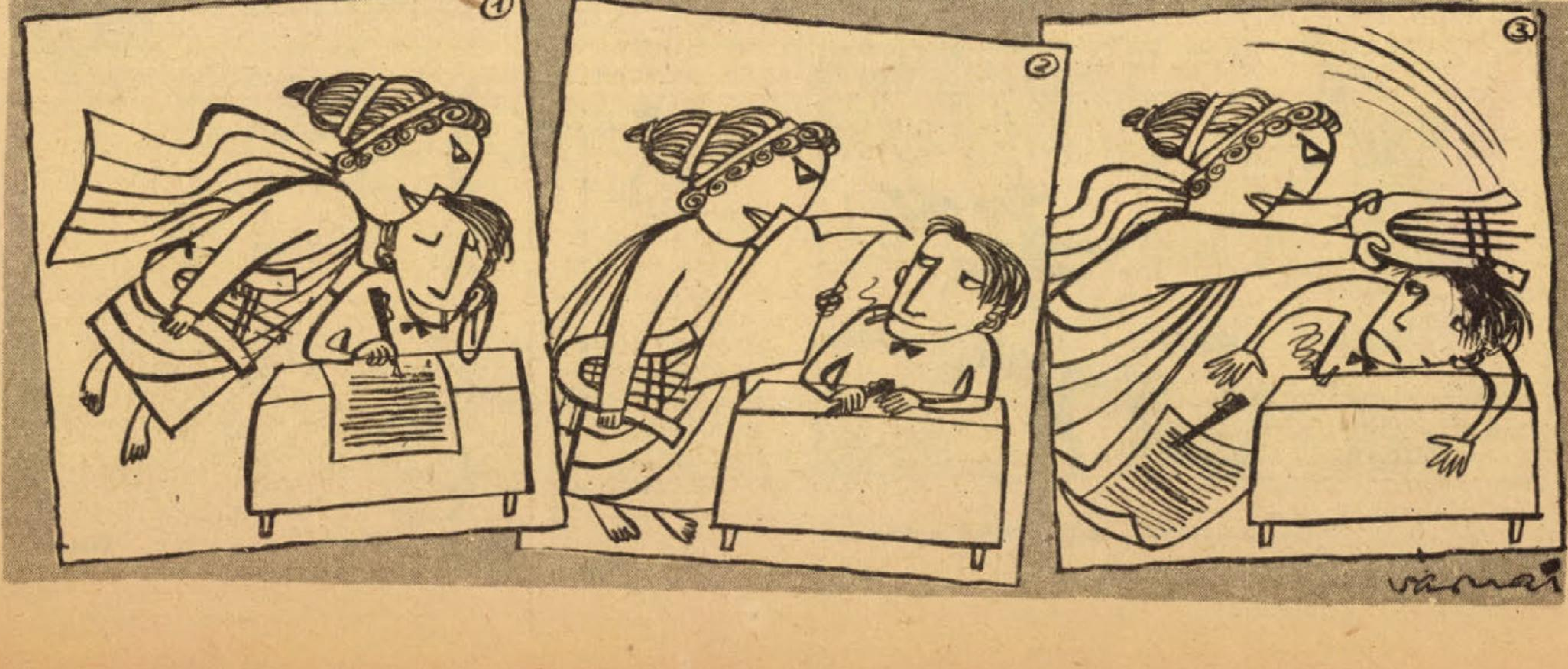

Az igéret szép szó

Pusztai Pál rajza

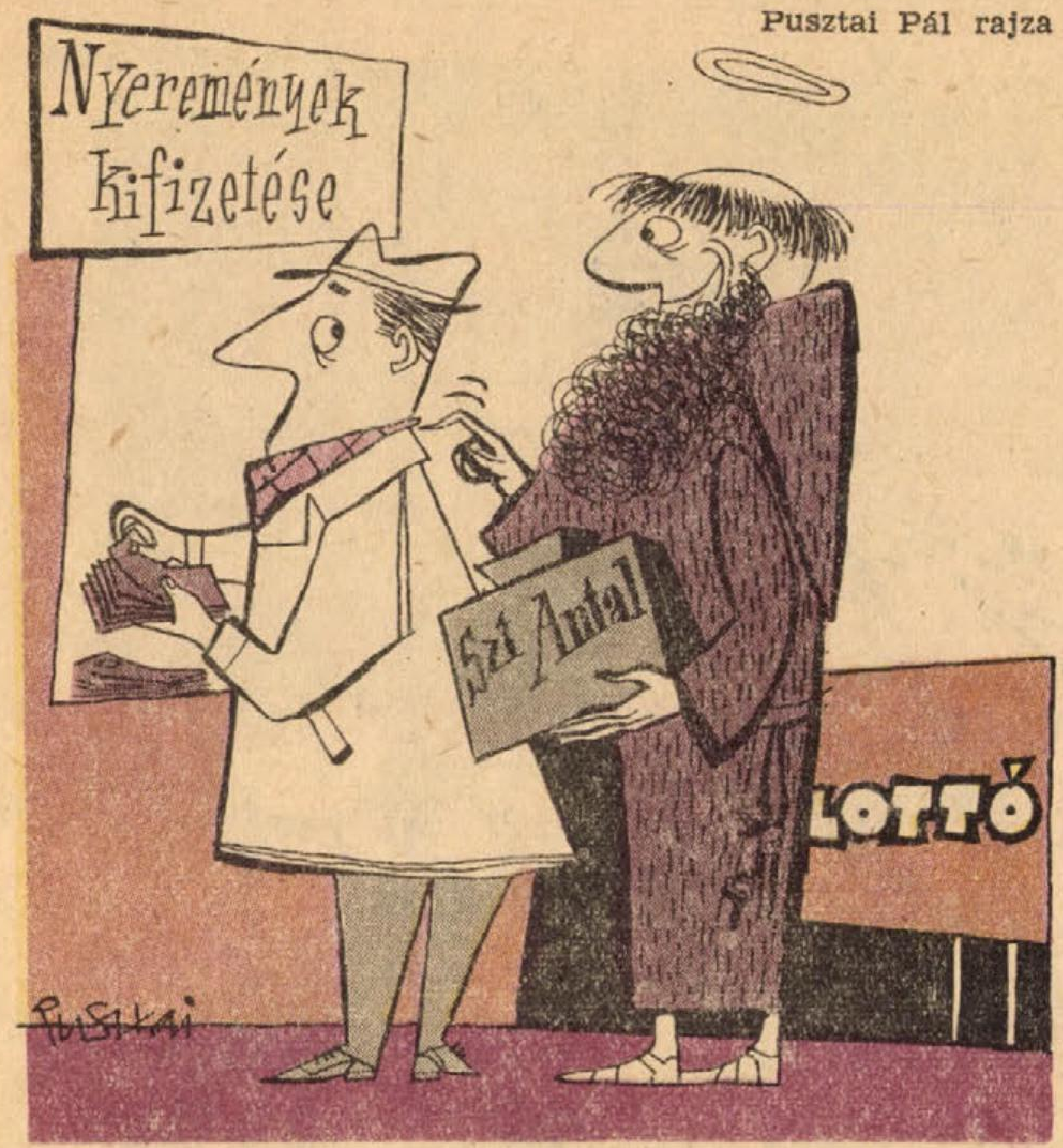

– Uram, ne vegye zokon, de már többen felültettek . . .

AZ ÁLLATSZELIDITŐNŐ NYUGDIJBAN

(A Krokodilból)

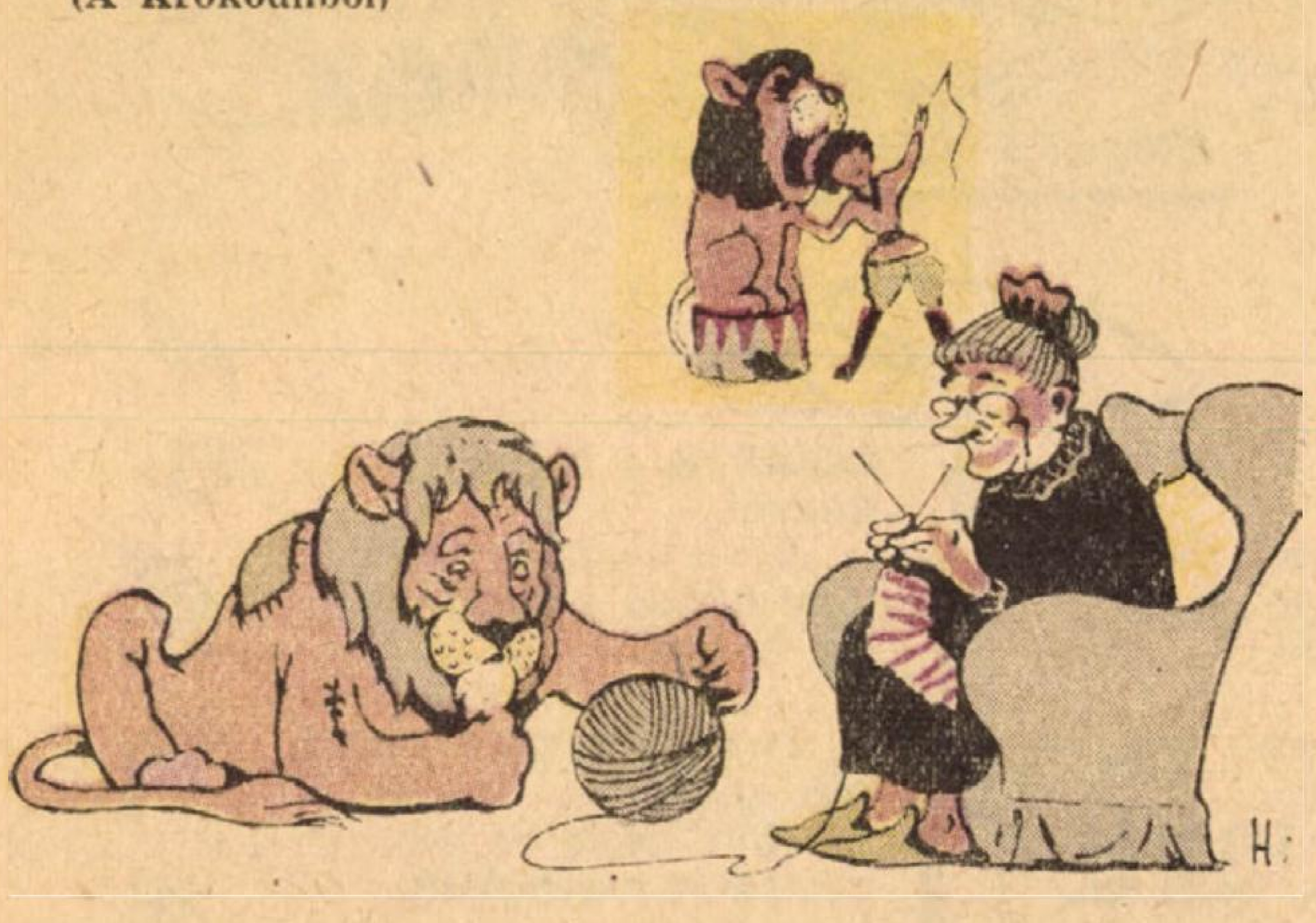

Tíz éves a Nők Lapja

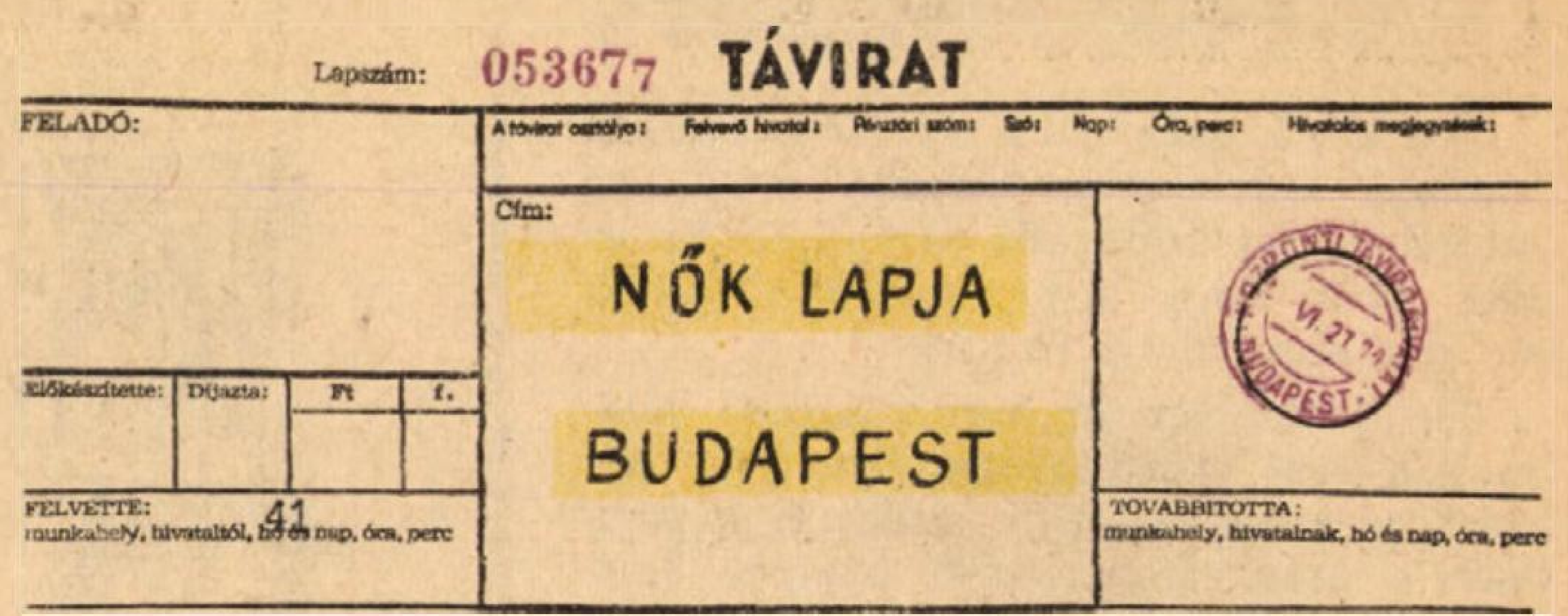

Lapszám: 053677 **TÁVIRAT**

FELADÓ:

A távirat osztálya: Felvevő hivatal: Pénztári szám: Szó: Nap: Óra, perc: Hivatalos megjegyzések:

Cím:

NŐK LAPJA

BUDAPEST

Előkészítette: Díjazta: Ft f.

FELVETTE: 41
munkahely, hivataltól, hó és nap, óra, perc

TOVÁBBÍTOTTA:
munkahely, hivatalnak, hó és nap, óra, perc

MI NEM GRATULÁLUNK, MERT
A NŐK LAPJA NEM ÖREGSZIK!..
LUDAS MATYI

A humor könyvéből

SEBESTYÉN GÉZÁT, az egykor közismert színigazgatót megkérdezték, miért szereti annyira Horti Sándor színművészt.

– Nagyon jó fiú – felelte az igazgató –, egyszer nagy szolgálatot tett nekem, mikor csúnya, fekete felhők tornyosultak fölöttem.

– Mit tett?

– Kölcsön adott egy esernyőt.

VIRCHOWS, a híres orvosprofesszor, félelmetes bíráló volt. Kollégái előtt mindig nyíltan megmondta a véleményét. Egy vita alkalmával, amikor az öröklésről volt szó, ezt mondta:

– Nem is kell messze mennünk, hogy példát nyerjünk a hivatás öröklődésére. Nézzük csak egyetemünk tanári testületét, s látni fogjuk, hogy a jó tanári állás nemcsak az apáról fiúra, hanem az apáról a vőre is öröklődik . . .

MAUGHAM, a kitűnő angol író, nemrég ünnepelte nyolcvannegyedik születésnapját. Egy újságírónak arra a kérdésére, hogy mit ambícionál még az életben, Maugham válasza így hangzott:

– Féltékeny férj pisztolya elé akarok állni.

AUGUSTUS római császárnak hírül vitték, hogy egy földműves, aki a környéken lakik, nagyon hasonlít hozzá. Maga elé rendelte az illetőt és meglepve állapitotta meg a feltűnő hasonlatosságot.

– Nem járt az édesanyád Rómában? – kérdezte tréfásan a császár.

– Inkább az édesapám, – mondta a földműves komolyan.

Zárószavak

Schwott Lajos rajza

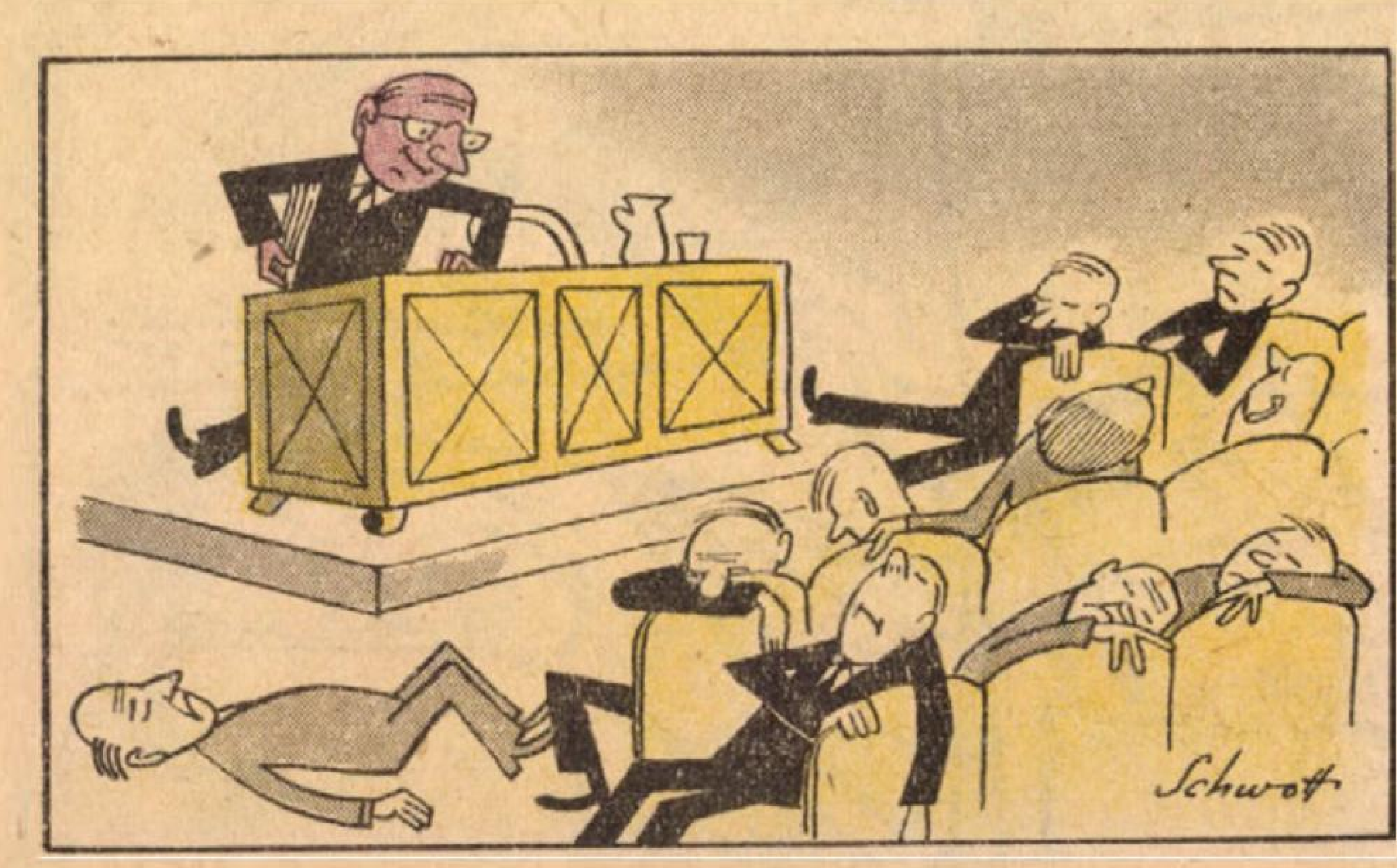

– Azt hiszem kedves hallgatóim, hogy a feltett kérdésekre kimerítő választ adtam . . .

A Szaharában

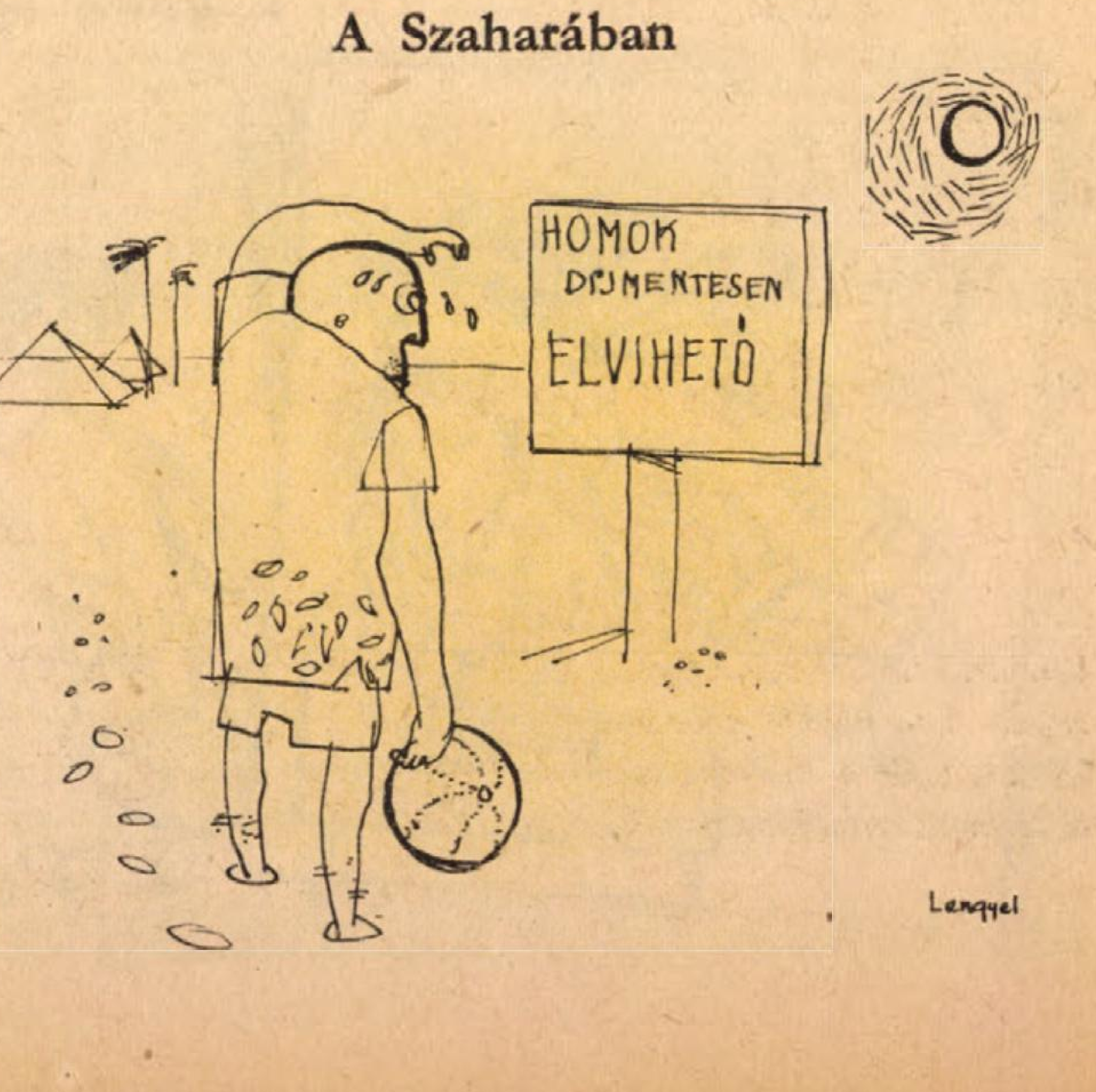

AZ EMBERT VÁGYAI VEZÉRLIK

Kaján Tibor rajza

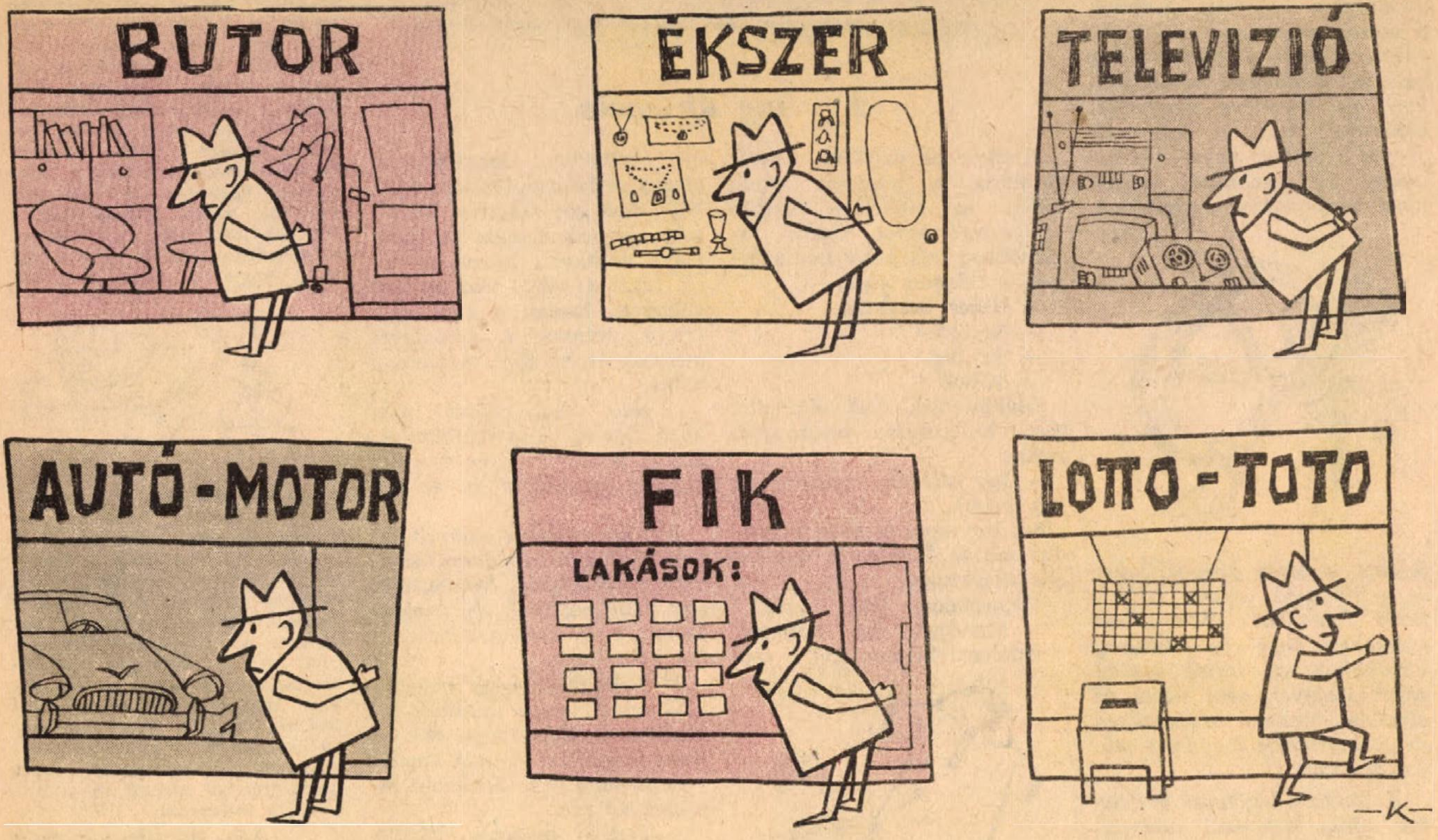

Eugen Roth

„A csodadoktor"

c. verseiből

Eugen Roth született Münchenben, 1895-ben. Írt lírai verseket, elbeszéléseket, de legnépszerűbbé humoros verskötetei tették.

TISZTA SOR

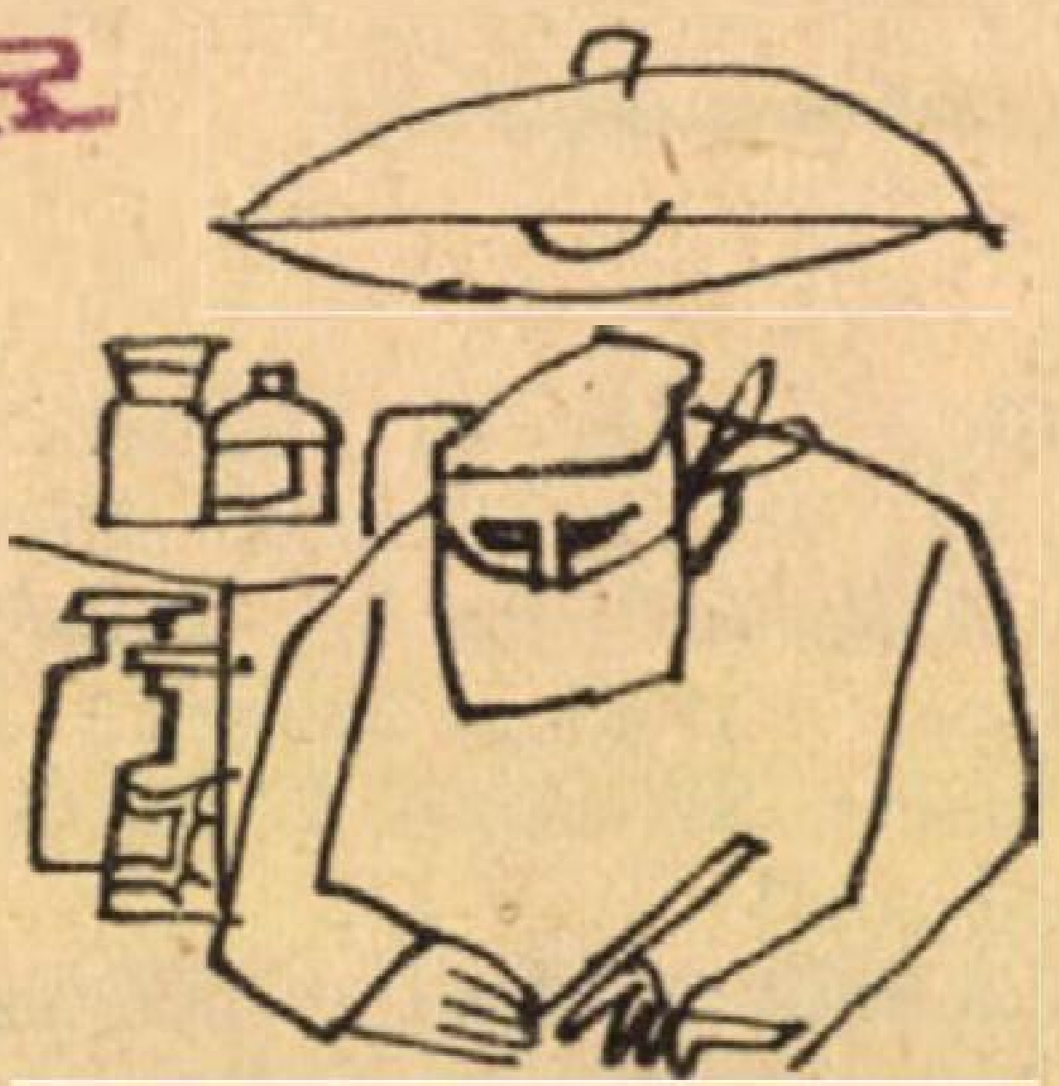

Könnyű neki, aki sebész:
Fölnyit és a belsődbe néz, —
Azután megint összevarr.
Biztos nyugtod lesz hamar:
Ha sikerül, úgy számos évig,
Ha nem — örökkön örökkétig.

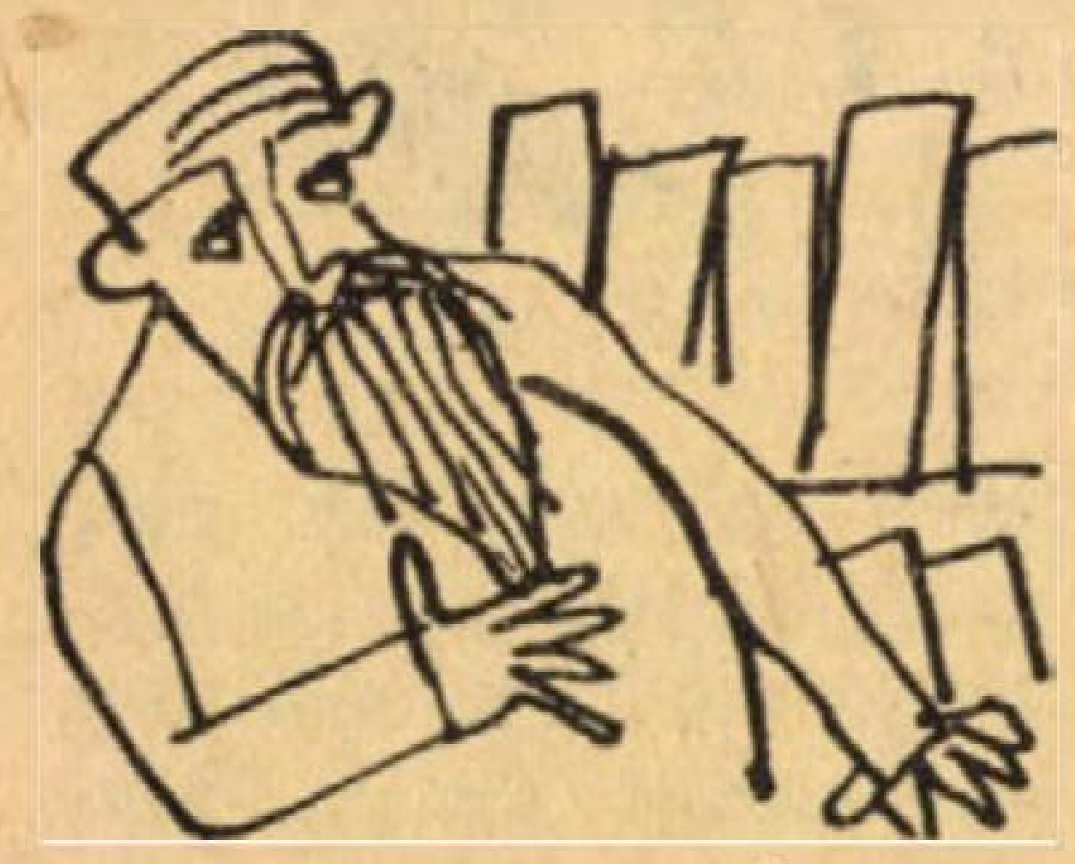

FÁJDALMAK

A fájdalom — szólnak a bölcsek —
Nemesít s jót tesz az erkölcsnek.
Meghazudtolja mind magát,
Ha ő fájlalja önhasát.

AZ ÉLET LAKOMÁJA

Az ember jóllakott: „Elég!"
Csupán csak egyből enne még:
Úgy ízlett az a kedvenc étel —
De, sajnos, nem kínálnak kétszer.

(Fordította: Honti Irma)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

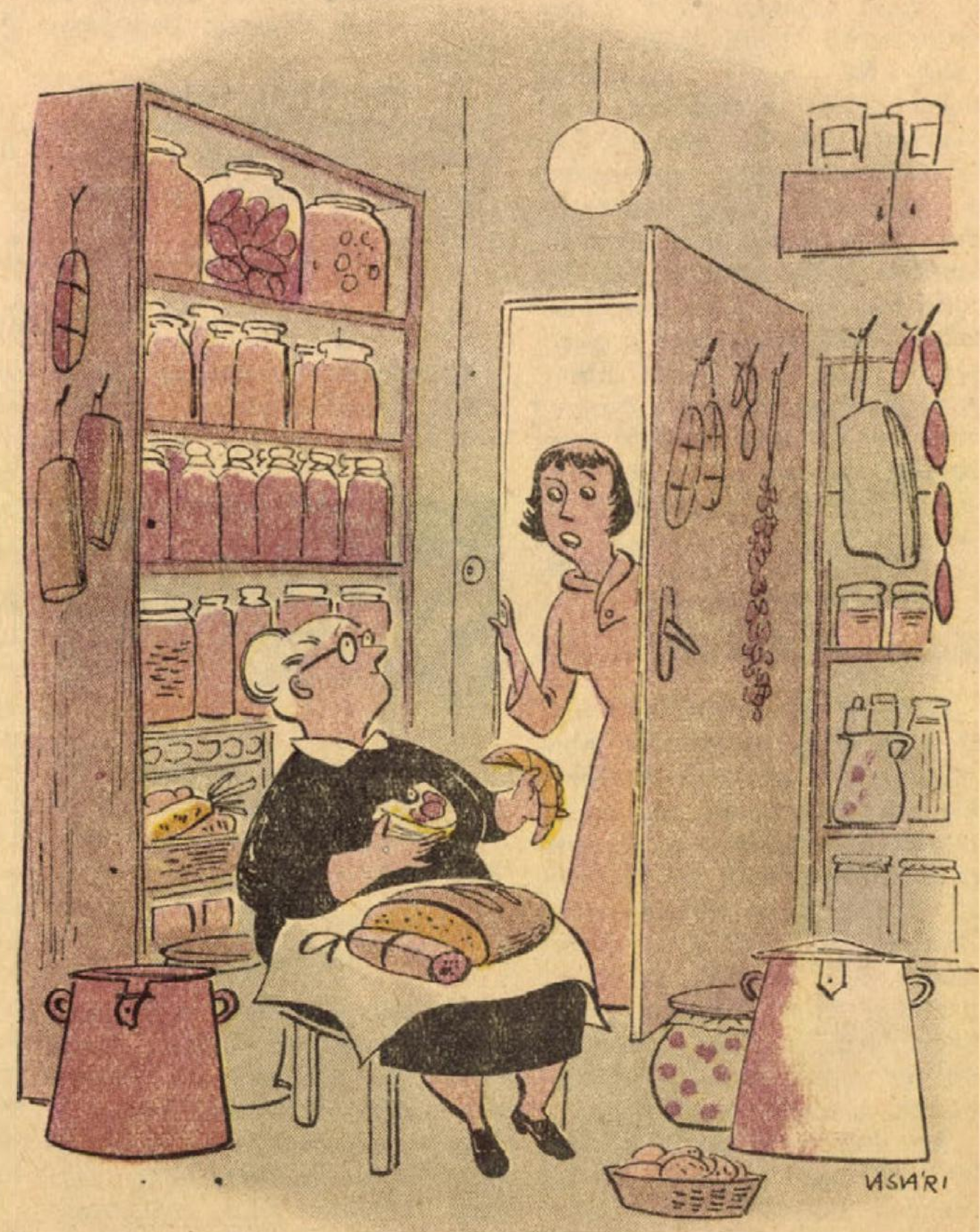

– Mama tessék jönni vacsorázni.
– Köszönöm fiam, nem vagyok éhes . . .

Le a bürokráciával!

Jön a perec-aggító!

Közismert az az előszeretet, amellyel a budapesti közönség a száraz perec iránt viseltetik. Miután hazánk legszárazabb perecei a fővárosi színházakban és mozikban kaphatók, előfordul, hogy az ínyencek jegyet váltanak egyes színházakba és darabnézés ürügye alatt öreg perecet majszolnak.

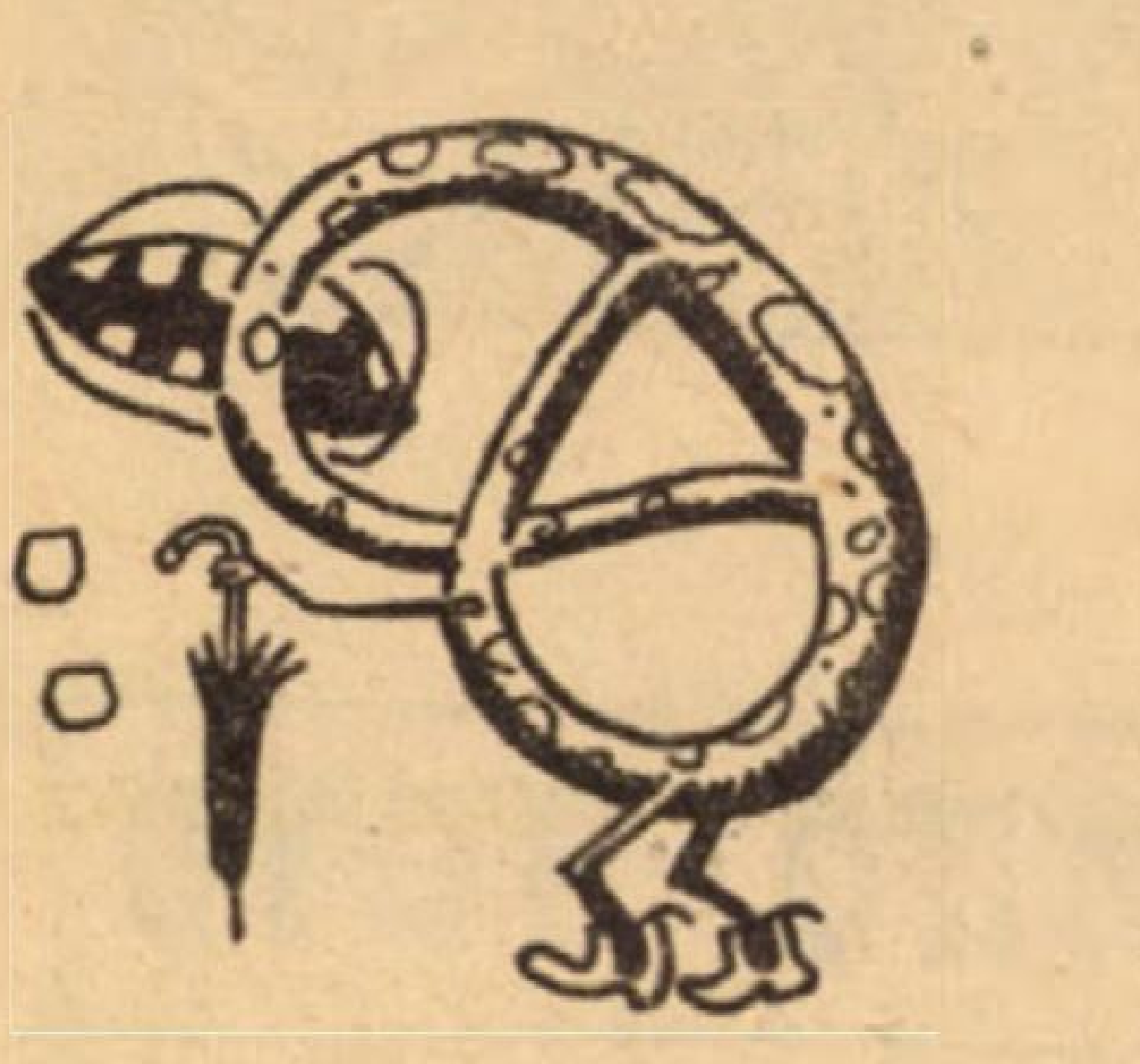

Sajnos, e téren visszaélésekre is nyílik mód; egyik színházunk nézőtéri felügyelője észrevette, hogy egy házaspár, birtokában 48 forint értékű színházjeggyel, nem nézte az előadást, hanem szünetekben az előcsarnokba lopódzott száraz perecért.

A fővárosi sütőipari vállalatok eddig igen ósdi módszerrel dolgoztak: egyszerűen összeszedték a Budapest területén el nem fogyott pereceket és azokat néhány heti fektetés után eladták a színházakban, abból a lélektani feltevésből kiindulva, hogy a művészi élmény hatása alatt a közönség úgyse figyel oda, mit rág. Ezt az avult eljárást most a legmodernebb technológiával cserélik fel. Egyik feltalálónk perec-aggító készüléket szerkesztett, amely elektronikus turbó-kompresszor segítségével a legfrissebb, a legropogósabb perecet is percek alatt olyan állapotba hozza, mintha már háromhetes lenne. Nem fordul elő tehát a jövőben, hogy a perecet jó foggal el lehet rágni. A perec-aggító hatására a perec nem ropog, nem mállik, nem porlad, hanem olyan kemény lesz, hogy csak szopogatni lehet.

SZ. D.

Középső ajtó a 61-esen

A 61-es villamosjáratról tudni kell, hogy mintaszerű pontossággal és gyakran közlekedik, de hogy valami baj mégis legyen a kocsikkal, a középső ajtók nem nyílnak ki. Öklömnyi betűkkel az ajtóra írták: „NEM MŰKÖDIK". Ezzel azután el is intézték az ügyet, hiszen a felirat mindent pótol. Ezért kell a 61-es kocsikon elöl és hátul leszállni, akadályozva a felfelé-igyekvőket.

Az utasok indokolt kérése: Javítsák meg a 61-es kocsik középső ajtaját!

Szalay Gyula
Bp., II., Völgy u. 29/b.

Egy ing története

Amikor az üzletben megvásároltam a tetszetős inget, amely az előkelően hangzó „polo-ing" nevet viselte, az előzékeny elárusító búcsúzóul még a fülembe súgta:

– Nincs beavatva.

– Kicsoda?

– Az ing.

– Mibe?

Méltányolva riadt-tekintetemet, készségesen megmagyarázta:

– Így szokták mondani. Az ing príma áru, de mondom nincs beavatva és ezért a gondos mosás ellenére is egy kicsit összemegy.

Vigasztalóan tette hozzá:

– Mondjuk egy számmal.

Odahaza kibontottam a csomagot s gyanakodva néztem a be nem avatott inget. És bár este nem pólózni indultam, hanem moziba, mégis magamra öltöttem. Aztán utólérte őt is az ingek végzete; bepiszkolódott.

A mosodából hazaérkezett inget érthető várakozással fogadtam. Szemre nem észlelhettem rajta változást, de amikor újra felvettem, meglepődtem mennyire összetöpörödött. Igaz, hogy csak egy számmal lett kisebb, de nem a második számjegye csökkent, hanem az első, tehát 41-esből nem 40-esre változott, hanem 31-esre. Úgy festett, mintha a különleges méretek áruházából vásároltam volna.

– Nem baj, pólózni még lehet benne, – gondoltam –, hiszen ennél a nemes sportnál úgysem gomboljuk be az ing nyakát.

Az ing területén szerzett tapasztalataimat rövidesen sikerült értékesíteni. Találkoztam egy fiatal anyával, aki panaszkodott, hogy kisfiának nem talált kész inget.

– A boltban, vagy nagyobbak voltak, vagy kisebbek, – mesélte. – Nem tudja, hol lehetne megfelelő számút kapni?

Soha meg nem hálálható tanácsot adtam:

– Tessék bemenni bármelyik üzletbe és tessék venni felnőttnek való inget. Mindegy a szám, lehet negyvenes is, a fő, hogy ne legyen beavatva. Aztán azt addig kell mosni, amíg pont jó lesz a gyereknek.

A nő lelkendezett.

– Igazán köszönöm. És mondja, honnan tud maga ilyesmit?

Nem válaszoltam, csak szerényen mosolyogtam. Mint aki be van avatva.

(stella)

Süfirász

Döbbenetes hirdetésre leltem egyik napilapunkban. Tessék nézni!

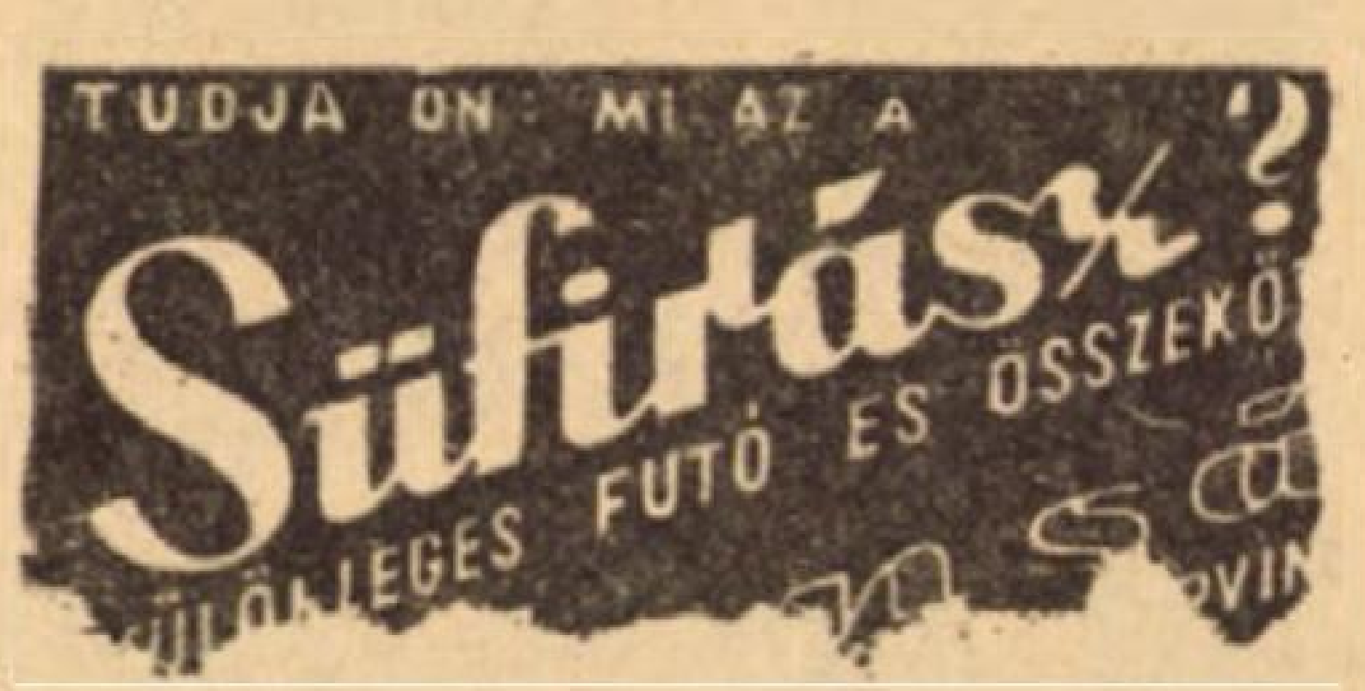
TUDJA ÖN: MI AZ A
Süfirász?
LÖNLEGES FUTÓ ÉS ÖSSZEKÖ

Nem tudom! – ordítottam fel és lidérc ült a lelkemre. Még az sem nyugtatott meg, hogy a szöveg alatt ez állt:

„Különleges futó- és összekötő szőnyeg."

De miért? – kérdeztem nyugtalanul magamtól. Biztos, hogy csakugyan szőnyeg? Az elnevezés sokkal inkább emlékeztet a frászra, mint egy lakberendezési tárgyra. Lehetséges, hogy csak meg akartak vele nyugtatni, hogy ne idegeskedjem miatta? Hiszen, ha a Süfirász csakugyan különleges futó- és összekötő szőnyeg, akkor a neve miért nem Küfotusz? Ez így érthető és szépen görögösen hangzik. De hát miért Süfirász? E mögött valami van!

A jobbik esetben a Süfirász mondjuk különleges keleti csemege, és mire megtudom, elkapkodják. De ha alattomos betegség, melyet még elháríthatnék, ha tudnám, hogy hogyan kapható meg?! Talán az egész emberiséget a Süfirász fenyegeti és már készülnek is rá, oktatások folynak világszerte. Süfirász-védelmi tanfolyamokat tartanak, miközben mi, szerencsétlen hirdetés-olvasók azt hisszük róla, hogy egy különleges futó- és összekötő szőnyeg. De én nem hagyom magam megtéveszteni?! Holnaptól messzire elkerülök mindent, ami Süfirász lehet!

Istenkém, ki találta ki ezt a Süfirászt?!...

(s–i)

Csigalassú útépítés

A Zugligeti út és a Remete út között van egy kis összekötő gyalogút, a Csiga út. A Remete útról ezen lehet lejutni a villamoshoz. Évek óta kértük ennek az útnak a kijavítását, míg végre a nyár elején örömmel tapasztaltuk, hogy a XII. kerületi Tanács beváltja ígéretét. Munkások jelentek meg a helyszínen, építettek egy kis felvonulási házat, felbontották a lépcsők kövezetét és gondosan az útszélére rakták. Mi azt hittük, hogy a bontó-brigádot majd követik az építők, de rosszul hittük. Néhány hét múlva ugyanis megjöttek a „szakik", lebontották a felvonulási bódét és elvitték. Azóta minden csendes. A Tanácsnál legutóbb azzal vígasztaltak bennünket, hogy várjunk türelemmel, mert most nincs útjavító munkásuk. A türelmünk azonban már fogytán van, mert tudjuk, hogyha beáll az őszi esőzés, akkor a kövektől megszabadított Csiga úton csak nadrágfékkel tudjuk megközelíteni a villamost.

XII., ***Remete úti lakók***

Hol a garancia?

A Fővárosi Tanács családi házakat építtetett Cinkotán, melyekből családom legnagyobb örömére én is kaptam egyet, 25 évi OTP részletfizetésre. A nagy örömbe az idők folyamán üröm is vegyült. Oka a következő: a kész házak átadásánál a XVI. kerületi Tatarozó Vállalat, valamint a Fővárosi Tanács Házkezelési Igazgatósága jegyzőkönyvet vettek fel az építéssel kapcsolatos hibákról. A jegyzőkönyv szerint a felfedett hibákat az építő vállalatnak egy évi garanciaidő letelte előtt meg kell javítania. Papíron tehát rendben van a dolog, de nem úgy a valóságban. Itt van például a vízaknánk. A Fővárosi Vízművek több ízben felszólítást küldött, hogy javíttassam meg az aknát, mert az óra víz alatt áll. Ez is garanciális javítás lenne, de hiába futkosok már egy év óta a Fővárosi Tanács Házkezelési Igazgatósága és az építő vállalat között, – eredmény sehol.

Felháborítónak tartom, hogy a kormányunk által biztosított kedvezményeket az építő vállalat ilyen selejtes munkával akarja megnyirbálni.

Honti Sándor
Bp., XVI., Cinkota, Főv. Kislakások VII/14.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

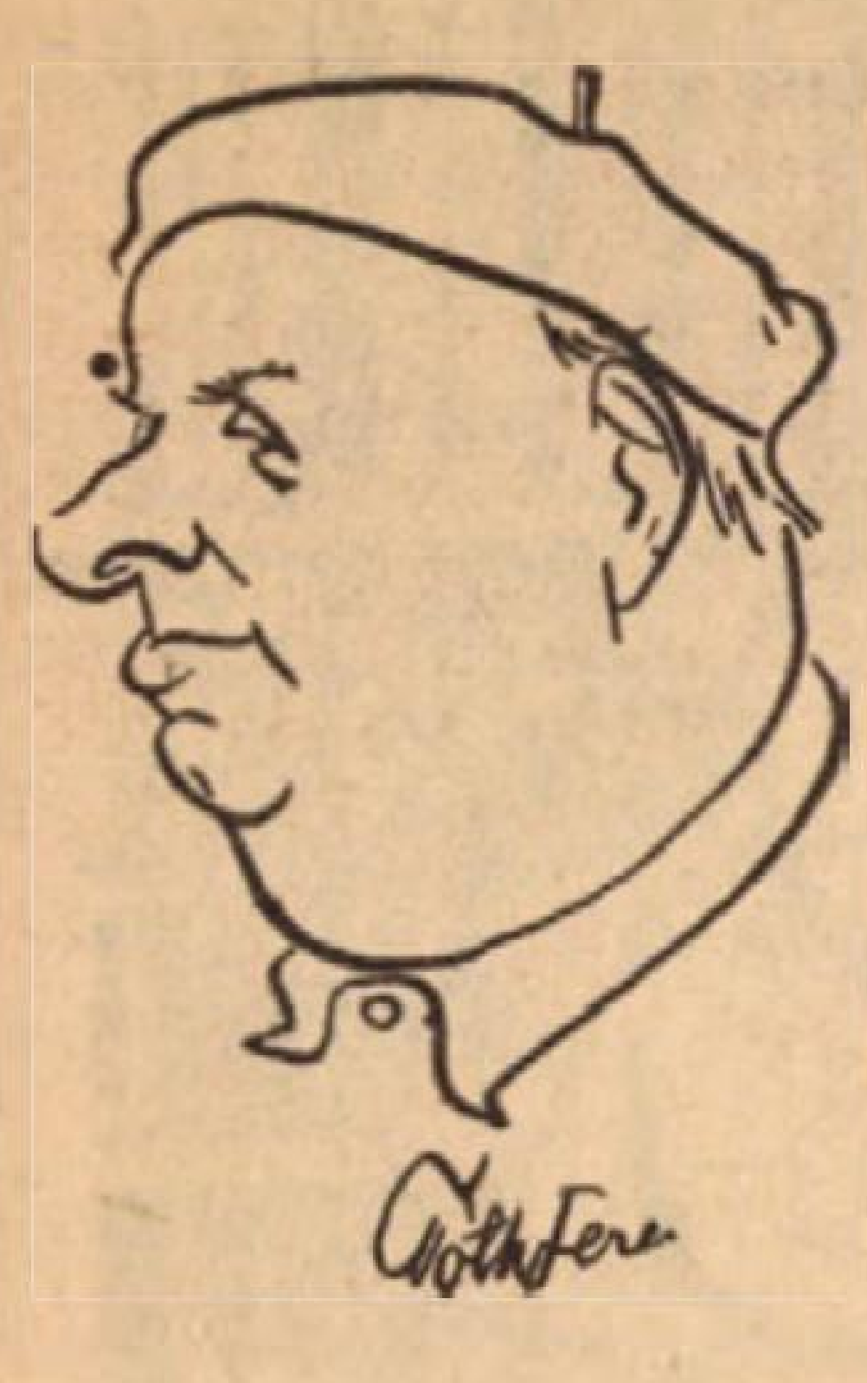

Nagy esemény volt nálunk, a Klement Gottwald gyárban, annak a turbogenerátornak az elkészítése, amelyet néhány héttel ezelőtt szereltem a tiszapalkonyai erőmű részére. 110 tonnás, 50 megawattos volt! Az én tekintélyes testsúlyom állandó tréfák tárgya a szaktársak között. Amikor ezt a 110 tonnás generátort szereltem, azzal ugrattak, hogy nem azért bízták rám ezt a munkát, mert munkaérdemérmes sztahanovista, élmunkás vagyok, hanem azért, mert én kilóban ugyanannyit nyomok, mint a generátor tonnában. (Akkoriban 110 kiló voltam csakugyan.) Nagy gondot okozott, elbírja-e a darunk ezt a hatalmas generátort, de ezt a problémát is sikerült megoldanom s végül elkészült az óriás-generátor. (Azóta már ott van Tiszapalkonyán.)

Igen ám, de mire a generátor lekerült Tiszapalkonyára, addigra én 114 kiló lettem. Jöttek is ugratni a szakik, akik szemmel tartják az én súlyomat: „Selejt lett a generátor, Feri! Vissza akarják küldeni, mert nem hízik úgy, mint te!

Megmondtam, hogy vissza ne küldjék, inkább én is visszafogyok 110 kilóra.

Tóth Ferenc

E heti hirdetésünk

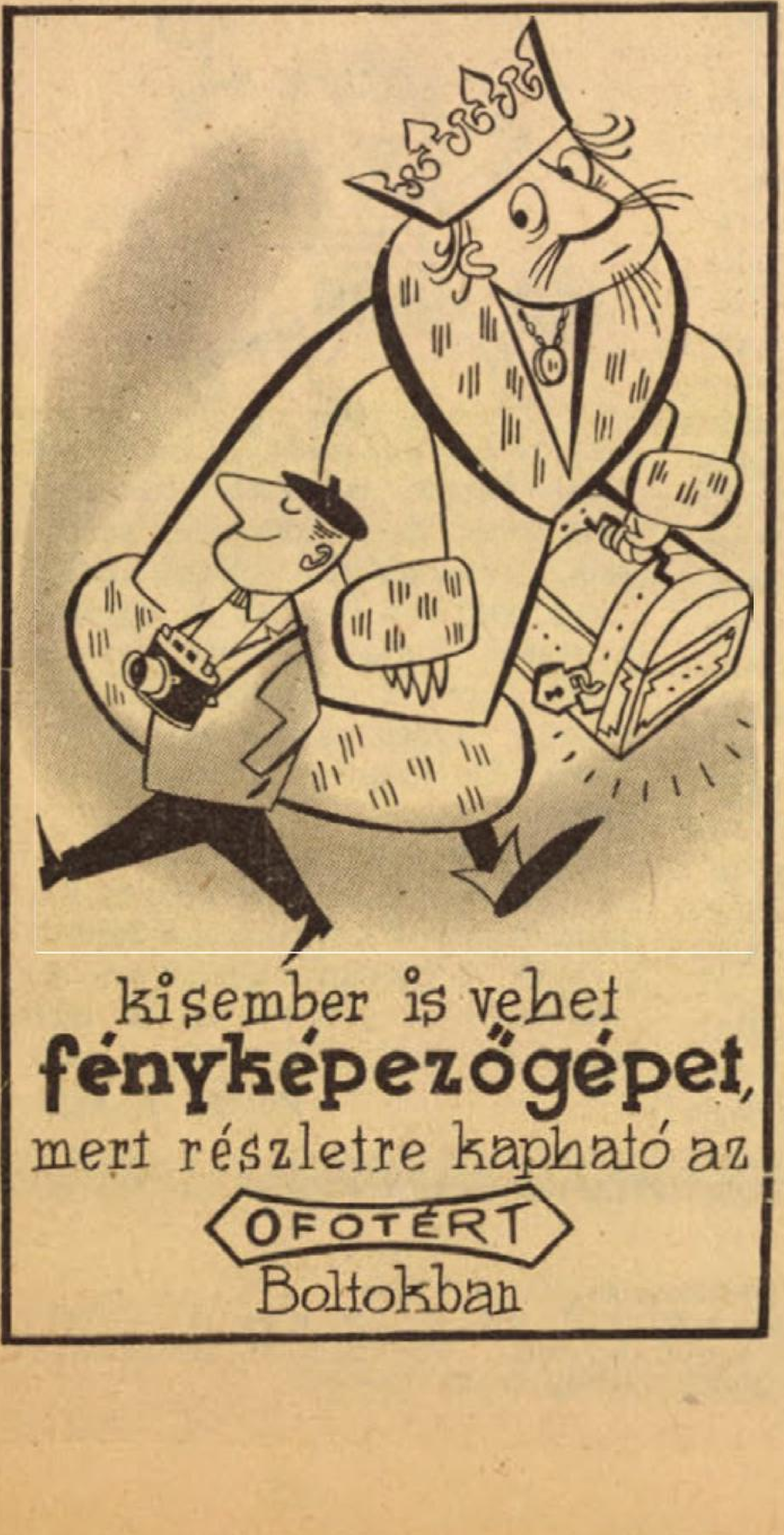

kisember is vehet
fényképezőgépet,
mert részletre kapható az
OFOTÉRT
Boltokban

Nem igaz, hogy a színházaink nem mai darabokat játszanak

Sándor Károly rajza

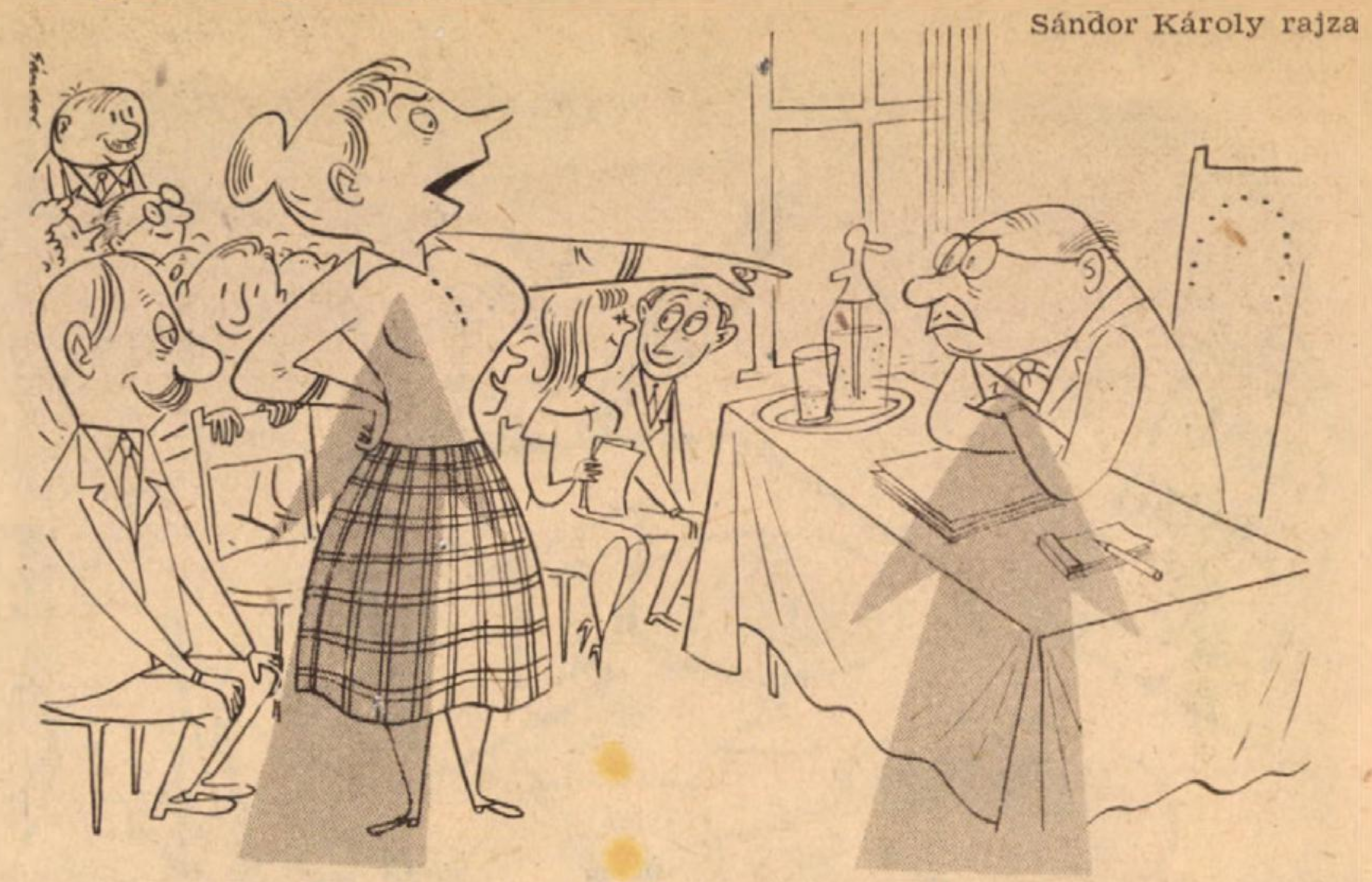

Szókimondó asszonyság Nebántsvirág

Dicséret

Toncz Tibor rajza

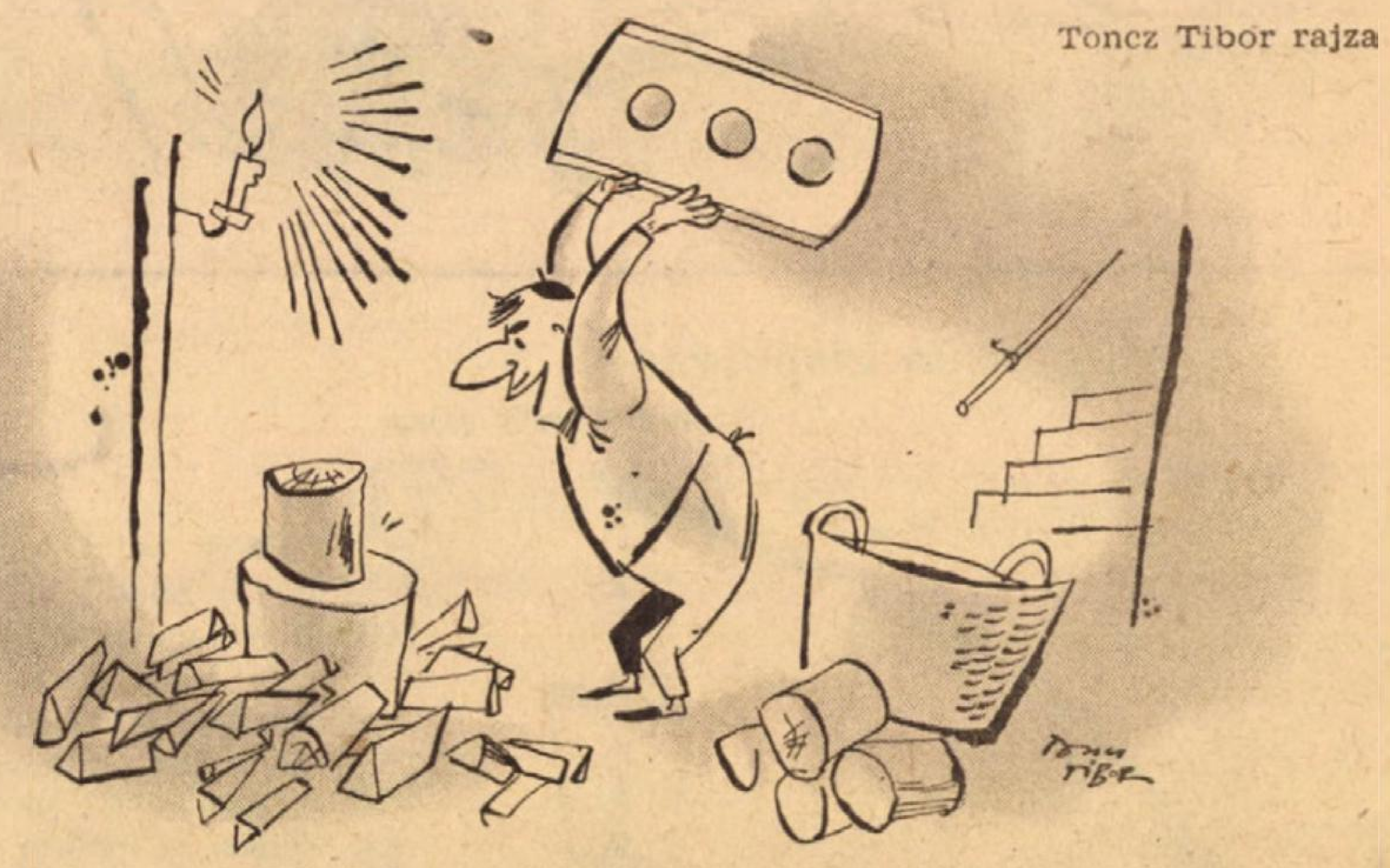

– Esküszöm, nem is olyan rossz ez a penge . . .

Űrhajózás

Mert ott a bolygóközi úton,
A kozmikus, fekete térben,
Elvesztettem az egyensúlyom,
S tájékozódó képességem . . .

Minap filléres űrhajóval
Kirándulni mentem a térbe . . :
Apró kiruccanás, – úgy néha,
Benn csörgedez az embervérbe!

A fénypierceket egyre faltuk!
Ily sebességet nem is hittem!
Saját magunkat utolértük –
És megelőztük . . . ! – Bizony isten!

Utazás közben úgy éreztem:
Valahol hiba van, – bizonnyal;
Barátságot kellene kötni
Nagy sürgősen a tériszonnyal . . . !

Egy meteor úgy kupán vágott,
Hogy átbillentem fejtetőre . . .
A súrlódástól begyulladtam,
S tüzet fogott bajuszom tőle . . .

A fejem zúgott; – hasam korgott,
S citerázott a kezem – lábam!
Próbálják csak meg – milyen furcsa,
Úszkálni a galaktikában . . . !

Rektaszcenzió: tizenegy fok!
Deklináció: nulla, három . . . !
Úristen, – melyik most a Földünk?
A bolygók közül kombinálom . . .

Eszembe jut most minden bűnöm,
Mit elkövettem tettel, szóval.
S a feleségem esdő hangja:
– „Ne utazgass az űrhajóval!”

De nem is ülök föl rá többet,
Inkább jó lesz a vicinális!
Ha be is tartja jó szokását,
Hogy kicsit megy – és kicsit áll is . . . !

Laky József

Ifjúsági könyvtár

Szür-Szabó József rajza

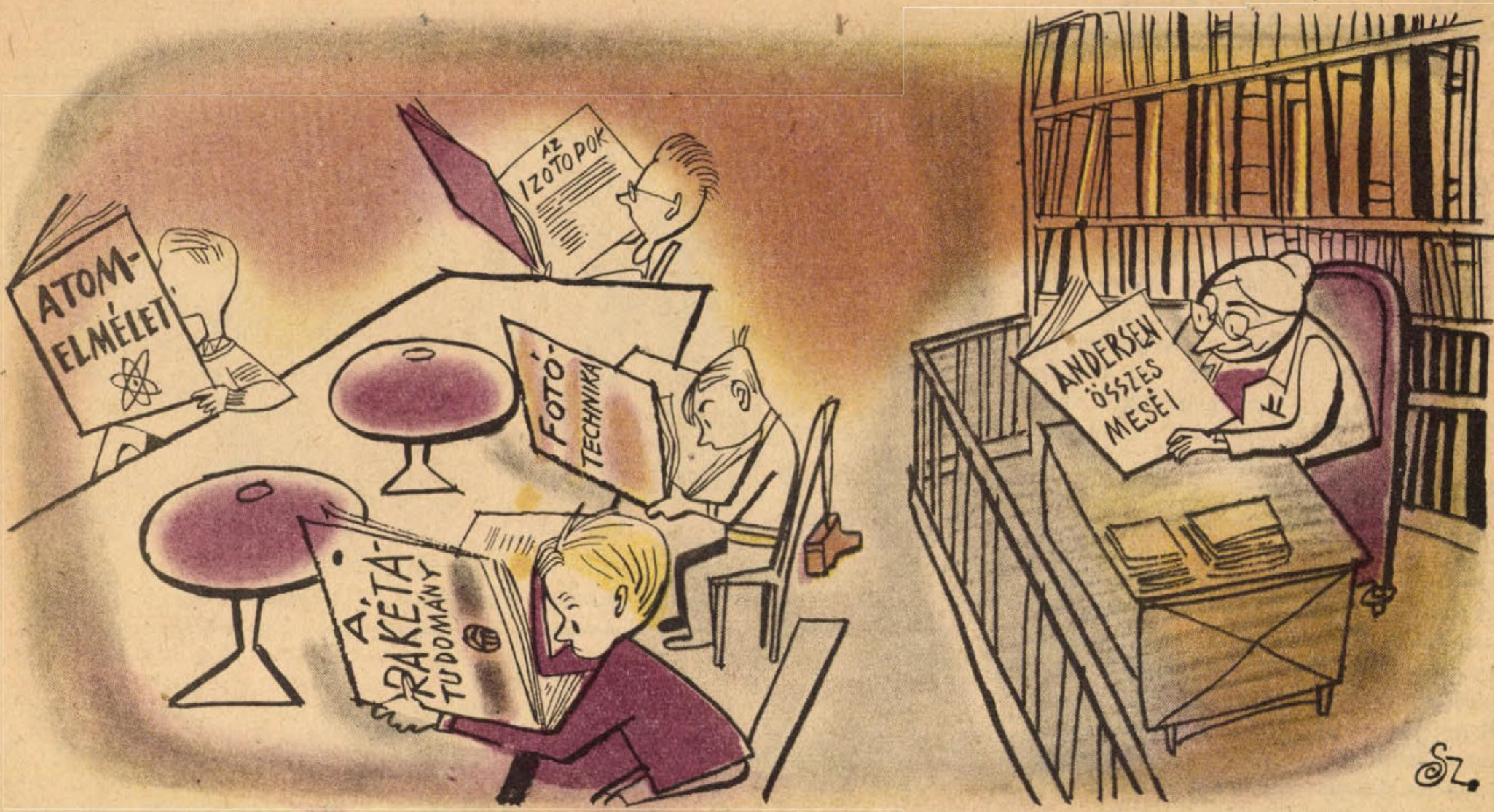

Ingadozó kispolgár

Sándor Károly rajza

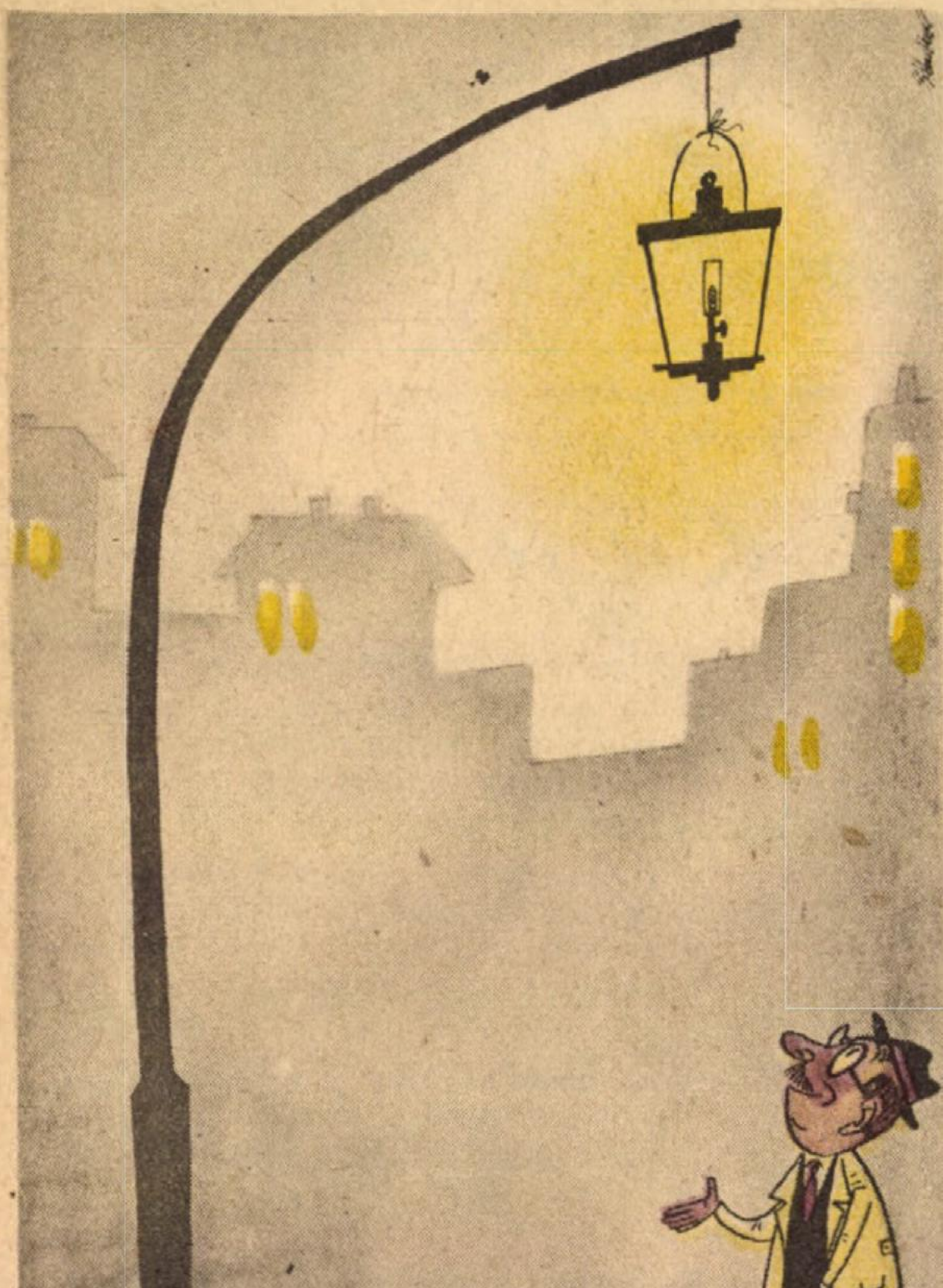

– Ez az igazi! Régi is meg új is!

Anyák

Két fiatal anya beszélget. Az egyik feldúlt arccal, remegő hangon panaszkodik:

– Rettenetes, milyen rossz az én Sanyikám, én még ilyet nem is hallottam. Hazudós! Tegnap is, képzelje, azt mondta, hogy nincs lecke, és persze volt. Azt hittem, elájulok. Ilyenkor aztán leszegi a fejét és nem lehet belőle kihúzni egy szót sem. Megbánás! Azt ő nem ismeri. Tessék megmondani, mi lesz belőle, elvégre egy hétéves gyerek már nem csecsemő. Örökös rettegés az életem! Elcsavarog! Azt ember el nem tudja mondani, mit állok ki ilyenkor. A rolijával persze mindig az úttesten száguld, hol is száguldana! Ha egy fékcsikorgást hallok, már tudom, hogy az én kis drágalátos fiacskám került egy autó elé. És hiába beszél neki az ember. Mert mindenben neki kell a főcsibésznek lenni, ő a krekk, a bandavezér. Olyan vad, hogy nem bírok vele. Tönkremennek az idegeim, komolyan mondom. Nincs egy nyugodt pillanatom sem. A nagymamával goromba, szófogadatlan. Mindennek nekimegy, mindent ledönt, elront. Amikor este megfürdetem, csak sírok. Hogy tud ilyen leírhatatlanul maszatos lenni, el nem tudom képzelni. Mindenben meghempereg. Neki a világon minden foci, lehet az labda, egy darab kő, vadgesztenye vagy a vadonatúj sapkája, mindennel gólt rúg, mert ő a Cucu meg a Csikar. Mi lesz ennek a vége? Most csúzlit csinált magának, becsúzlizza az ablakokat, csak győzzek fizetni és hallgatni. Nem lehet egy rendes ruhát ráadni, öt perc múlva csupa kosz és rongy. Vehetek neki hetenként egy pár cipőt, ki bírja azt? Nem képes rendesen beszélni, csak ordít. És mindenkivel verekszik, mindenkivel kikezd, nekimegy nagyobb fiúknak is, egyszer a szemét fogják kiverni. Csak a rosszaságon, a gazemberségen jár az esze. Rémes, csak annyit mondhatok! De megvert a Jóisten engemet.

A másik anya nagyot sóhajt:

– Ez semmi. Az én kedves kis fiam tegnap felgyújtotta a lakást.

– Ó – legyint mosolyogva az első anya – nem baj az, ha egy kicsit csintalan. Fiúgyerek, élénk.

Feleki László

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7715 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.